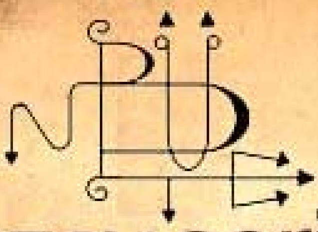

uzay serisi

3

LEIGH BRACETT

ç//reha pınar

UZAYDA İSYAN

1.

Ilık bir Haziran gecesi Times Square. Göze yabancı gelmeyen ışıklar, kalabalık, tiyatrolar, dükkânlar, Lindty'ye girmek üzere bekleyen turist kuyruğu.

Trehearne, yüksek irtifa uçuşu hakkında yeni bir kitap almak üzere teknik kitaplar satan bir kitapçıya girmişti. Bir masanın arkasında oturan Kerrel'in yüzüne bakmıştı ve bu bakış, sonucun başlangıcı olmuştu.

Bu bakış, Trehearne'den başka kimse için herhangi bir şeyin başlangıcı olamazdı. Trehearne değişikti ve bu değişikliği görünüşü yönündendi. İnsanların çoğu muhakkak birine benzerdi; babaya, anaya, büyükbabaya, ya da hiç değilse sülâlesinden gelme birine benzerdi. Oysa, Trehearne kimseye benzemiyordu. Şimdiye kadar da kimseye benzdiği söylenmemişti ve kimseye benzemeyişi sadece yüz yapısından ötürü değildi. Daha derin bir sebeptendi. Değişikliği renginden, doku yapısından ve kesinlikle anlaşılamayan bir şeyden ötürüydü.

Bir yerlerde, bir kadın durur, yüzüne dikkatle bakarak:

— Senin garip bir yönün var, Michael, şimdiye kadar tanıdığım kimselere benzemiyorsun, diye söylenirdi.

Otuz yıldan beri duyduğu bu sözden ötürü, Trehearne, oldukça büyük bir komplekse yakalanmıştı.

Ve şimdi, Times Square'deki kitapçıda, kendisine son derece benzeyen birinin yüzüne bakıyordu.

Trehearne dikkatle bakıyordu. Bir veya iki saniye sonra diğer adam başını kaldırdı ve Trehearne'ü gördü. O da dikkatle karşısındaki adama baktı.

Sonra gülümsedi ve:

— Merhaba, dedi.

Trehearne heyecanla titredi. Adama dikkatle bakarak:

— Merhaba, diye karşılık verdi.

Adama biraz daha dikkatle baktı. Gördüğü çehre kendisinin olamazdı, çünkü benzeyiş kişisel olmaktan çok ırkî gibi görünüyordu. Aralarındaki ırkî benzeyiş, Trehearne'in yine eski problemini hatırlamasına sebep oluyordu. Trehearne, Schenectady'de doğmuştu ve Cornish kütlesinin dördüncü neslinden gelmeydi, ama ne Cornish'lilere ne de onlarla karışarak meydana gelmiş bir meleze benziyordu.

Soru hemen dudaklarına kadar yükseldi. «Nerelisiniz?», diye sormak üzereydi, fakat sormasına fırsat kalmadan ayrı bir masada oturan kız döndü ve gülerek bir kitap uzattı.

— Kerrel, bunlardan birini almalıyız.

Kitabın adı, «UZAY UÇUŞUNUN GELECEK ÇAĞI», büyük harflerle yazılmıştı. Kerrel, bu ismi garip karşılamış gibi görünerek kitabı Trehearne'e gösterdi.

Bir kahkaha atarak:

— Bu kitap yolculukta iyi vakit geçirir, dedi. Sahi aklıma geldi, sizi son gemide gördüğümü hatırlamıyorum. Uzun müddetten beri burada olmalısınız.

Trehearne, Kerrel'in bu sözlerinden bir anlam çıkartamadı.

— Evet, oldukça uzun zamandan beri, dedi.

Heyecanı son haddini bulmuştu ve heyecanının artmasına sebep genç kızdı. Kız da Kerrel'e, kendisine benziyordu, ama kadın olduğu için son derece güzeldi ve her güzel kadın gibi

fevkalâde muntazam bir vücudu vardı. Beyaz bir elbise giymişti. Saçları siyahtı; gözleri tembel, neşeli bakışlıydı ve uçları çekikti. Bu çekik gözler Trehearne'ü uzun uzun inceledi. Trehearne, içindeki heyecanını nasıl bastırabileceğini bilmiyordu. Kızla konuşmalıydı. Her nasılsa kendisini tanır görünen bu adamla konuşmalıydı.

Hemen yerinden kalktı.

— Size bir içki ikram edebilirmiyim?

Kerrel, bu teklifi kabul edip etmeyeceğini düşünür gibi göründü.

Kız gülümsedi.

— Neden olmasın? Nasıl olsa burada işimizi bitirdik.

Trehearne, satın aldığı teknik kitapların parasını ödeyen Kerrel'i sabırsızlıkla bekledi. Hep beraber dükkândan çıktılar:

Trehearne:

— Bu tarafta küçük bir bar var, dedi. Beni affedeceğinizi umarım. Yani, tam bir yabancı olarak...

Kız :

— Anlıyorum, dedi. İnsan tek başına çalışmak zorunda olursa sıkılır. Kerrel'i tanıyor musunuz? Hayır mı? Eh, kim olduğunu biliyorsunuz, her halde. Ben Shairn...

Kızın söylediği soyadını Trehearne anlayamadı.

Kız, sordu:

— Adınız nedir?

— Micheal Trehearne.

Kız dikkatle baktı. Kerrel de baktı. Sonra, hepsi birbirine baktı.

— Trehearne mü?

— Evet, bar işte burada. Merdivenlerden ineceğiz.

Hep beraber girdiler, fakat Kerrel Kuşkulu ve çekimser görünüyordu. Shairn ise, garip ve ısrarlı bakışlarını Trehearne'den ayırmıyordu.

Köşedeki masalardan birine oturdukları zaman, Shairn:

— Micheal Trehearne, dedi. İyi ve güzel. Fakat Vardda adınız nedir?

Trehearne, şaşkınlıkla tekrarladı.

— Vardda...

Sonra birden :

— Bakın, dedi. Bunun benim için ne demek olduğunu anlayamazsınız. Yalnız, diğer insanlara benzemediğim için değil. Okulumdaki bir arkadaşım, antropolog, benim değişik bir insan olduğumu söyledi. Kimseye benzemeyen bir kimseyim. Atavizm... Atalara çekim. Sonra, bana benzeyen sizleri gördüm ve tanıştım. Hem sonra...

Sözünü tamamlamadı. Susmasına sebep, iki yabancının yüzündeki garip anlamdı.

Shairn, yumuşak sesle:

— Hayır, bu mümkün değil, dedi.

Kerrel, ileriye doğru uzandı ve Trehearne'e yabancı gelen bir dille konuştu.

Trehearne, başını salladı.

— Pilotum ve çok yer dolaştım, fakat bu dili anlayamadım. Hangi lisan?

Heyecanı sonsuzdu.

— Benim Vardda ismim olduğunu söylediniz. Vardda demekle ne kastettiniz?

Kerrel, ayağa kalktı.

— Gitmemiz gerekiyor, dedi. Bizi bağışlayın, Bay Trehearne. Bir hata işledik.

Shairn, yerinden kımıldamadı.

— Bir dakika Kerrel, dedi. İnanılması çok zor. Biraz daha araştıralım.

Parlak gözlerini Trehearne'e dikmiş konuşuyordu.

— Atavizm? Belki mümkün olabilir. Fakat...

Kerrel'in sesi soğuktu.

— Shairn, bunun yasak olduğunu biliyorsun.

Shairn, tembel bir gülüşle Kerrel'e baktı.

— Yasak şeylere bayılırım. Bunu bilmen gerekirdi.

Trehearne, şaşkınlıkla Kerrel'in yüzünde beliren öfkeli ifadeye bakakaldı.

Kerrel:

— Gitmeliyiz, Shairn, dedi.

Sonra arkasını dönüp kapıya yürüdü.

Shairn, bir kahkaha attı.

— Peşinden gideceğimi zannediyor. Gitmeyeceğim. O da geri dönmeyecek kadar gururludur.

Trehearne:

— Bakın, dedi. İnanması mümkün değil dediniz. Böylesine inanılamayacak olan nedir?

Shairn, sanki kendi kendisine mırıldanıyormuş gibi:

— Sensin, Micheal Trehearne, dedi. Yıllar, nesiller, diğer irsî katkılar, ve hâlâ Vardda nesli kendisini belli ediyor!

Trehearne, tekrar sordu:

— Vardda kim?

Shairn, parmaklarının arasında duran, içki kadehine baktı.

— Üzgünüm, Micheal Trehearne. Bunu söyleyemem. Benim de gitmem lâzım.

Kolay kolay öfkelenmeyen Trehearne, sinirlendiğini hissetti. Kalkmak üzere olan kızın bileğini tuttu.

— Oh, hayır. Esrarengiz kelimeler kullanarak konuştuktan sonra böyle hemen gidemezsin.

Trehearne, böyle kabaca kızın elini yakaladığı için, azarlanacağını zannetti, ama kız gülümsedi. Gülüşü hem alaycı, hem de ilginçti.

— Nasıl bir erkeksin, Micheal? Ne yaparsın? Nasıl yaşarsın?

Trehearne, dikkatle baktı.

— Gerçekten de öğrenmek mi istiyorsun? Pekâlâ, anlatacağım. Hiç tatmin olmamış bir insanım. Uzun müddet bağla-

nabileceğim ne iş ne de kadın bulabildim. Ticaret amacıyla uçan bir pilotum ve bu işimi de sıkıcı buluyorum. Ya kendimde ya da dünyada bir eksiklik olduğunu her zaman hissediyorum.

Shairn, başıyla evetledi. Trehearne, kızın yüzündeki bilinçli ifadeye dikkat etti.

Shairn:

— İrsiyet senin üzerinde oldukça zalim bir rol oynamış, Micheal, dedi.

— Benim hakkımda bir şeyler biliyorsunuz. Sen ve Kerrel. Benim bile bilmediğim bir şey biliyorsunuz. Biliyorsunuz, çünkü, siz de benim gibi bir bakıma değişiksiniz. Bana söyleyemedğiniz...

Shairn, hemen kestirip attı .

— Sana bir şey anlatamam.

Trehearne'e baktı. Alt dudağını pırıl pırıl yanan dişlerinin arasına kıstırmıştı. Gözlerinde sanki minik alevler uçuşuyordu.

— Belki de sen, kendin öğrenebilirsin. Eğlenceli olacağından eminim.

Birden kahkahayla güldü. Trehearne, kızın bu kahkahasında şeytanî bir anlam hissetti.

Shairn:

—Kerrel, öfkeden kuduracak! dedi.

— Hangi şeytanlık...

Shairn, ona doğru eğildi ve aceleyle fısıldamaya başladı.

— Pennsylvania'da bir yer var... ah, şu isimler! Milo deniyor, birkaç binadan ibaret. Yarın akşam oraya gelecek olursan...

Trehearne, kalbinin heyecanla çarptığını hissediyor, sebebini kestiremiyordu.

— Gelecek olursam... ne olacak?

Shairn, gülümsedi.

— Bu takdirde Kerrel öfkeden kuduracaktır! Fakat unut-

ma, gelmeni ben söylemedim, eğer beni takip etmek istedinse, sana engel olamam, değil mi?

Shairn, yerinden kalktı, sonra hafifçe eğildi, serin ve parfüm kokulu dudaklarını Trehearne'in dudaklarına yapıştırdı.

— Sakın gelme, Micheal Trehearne, diye fısıldadı.

Trehearne, dağılan zihnini toparlayıncaya kadar Shairn, gitmişti.

Aklı başına gelince hemen caddeye koştu. Kalabalık arasında Shairn'i göremedi. Tekrar içeri girdi, masasına oturdu ve viskisini yudumladı. Kalbinin hâlâ heyecanla çarptığını hissetti.

Kendi kendisine hayretle söylendi.

— Bu nasıl br şakaydı?

Sakin sakin viskisini yudumlarken, bara girip çıkanları, garsonların acele adımlarla yürüyüşlerini seyrediyor ve Baramerikanın önündeki taburelere ilişmiş müşterilerin yüksek sesle konuşmalarını dinliyordu. Eski sükûnetini çabuk bulmuş sayılırdı. Nihayet, fazla heyecanlanması için ne sebep vardı? Kendisine benzeyen iki yabancıyla tanışmış, biraz şaşırmış, adam öfkeyle gitmiş ve kız, kendisiyle biraz flört etmişse ne olurdu yani? Kafasında dolaşmaya başlayan delice düşüncelere yer vermemesi gerekirdi.

Bir kadeh daha içti. Onu ikinci ve üçüncü kadehler izledi. Odasına döndü ve hayali yıkılmış bir çocuk gibi hemen yatıp uyudu. Sabahleyin, bugünkü olaylara kahkahalarla gülecekti.

Sabahleyin, Trehearne, umduğu gibi kahkahayla gülmedi.

Uzun müddet oturup, dünkü konuşmaları kelime kelime zihninden geçirdi. Konuşmaları garip, esrarlı ve biraz da tehdit edici buluyordu. Fakat bütün konuşmalar içinde güldürücü en küçük bir unsur bile yoktu.

Nihayet sokağa çıktı ve bir Yolculuk Acentasından rehber, harita aldı. Milo, hemen hemen iki yüz mil uzaklıkta ve Appalachian'lar üstünde, küçük nokta halinde görünen bir yerdi.

Trehearne:

— Aman..., dedi. Canı cehenneme!

Sekiz saat sonra, arabası, dar fakat çok muntazam olan Pennsylvania karayolunun bitmeyècekmiş gibi görünen keskin virajlarını alıyordu. Her virajı döndüğü zman karşıdan vuran güneş gözlerini kamaştırıyordu.

Kendi kendisine bir aptal olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Fakat o zamana kadar da akıllıca bir hareketi olmamıştı. Kendisini son derece ilgilendiren bir serüvene katılmış olduğunu düşündü. Ayrıca, işin içinde Shairn de vardı. Shairn, gerçek dostluk göstermiyordu, merhametsizdi. Biraz da tehlikeli olduğunu düşündü. Onu tekrar görmek için can atıyordu.

Hava karardı ve yağmur başladı. Kısa birsüre sonra karayolundan ayrılarak arabasını toprak yola vurdu ve ağaçlarla kaplı dağı tırmanmaya başladı. Aradığı yerin on iki mil kadar yukarda olduğunu düşünmüştü, ama böylesine ıssız bir zirvede olabileceğini aklına bile getirmemişti. Uçsuz bucaksız bir tırmanışa geçmiş olduğunu düşündüğü sırada, yüksek, küçük ve fincan şeklinde bir vadiye ulaştı .

Milo, taştan eski bir çiftlik evi, samanlığı ve garajı olan küçük bir düzlüktü. Başka hiç bir şey yoktu. İlk bakışta, evin terk edilmiş olduğunu düşündü, sonra hafif bir ışık gördü. Arabayı durdurduğu zaman insan seslerini, sürülerek çekilen eşyanın seslerini ve ayak seslerini duydu. Arabasından indi.

Eve doğru iki adım atmıştı ki, karanlıkta uzun boylu bir gölge kımıldadı ve daha önce Kerrel'in konuştuğu, anlayamadığı dille konuştu.

Trehearne:

—Bak, dostum, dedi. Ne söylediğini anlamıyorum, ama ben...

Gölge elini kaldırınca, Trehearne, madenî bir parlaklık gördü. Baygınlık, mum alevinin üzerine kapatılan bir yüksük

gibi, bütün benliğini sararken seri ve soluk ışını ancak fark edebildi.

Sesleri tekrar duymaya başladığı zaman, baygınlığının ne kadar sürdüğü hakkında bir fikri yoktu. Seslerden birinin Shairn'e ait olduğunu düşündü. Kız, kendisine sesleniyordu. Başka bir ses daha vardı... Kerrel mi?

— Bu sefer çok ileri gittin, Shairn. Sırf eğlence olsun diye bir erkeğin hayatı kurcalanmaz.

Shairn'in sesi:

— Yaşayacak, Micheal, uyan, Micheal, gemi...

Kerrel'in sesi:

— Bunun mümkün olmayacağını biliyorsun. Neden yaptın?

Shairn:

— Gelmesini ben söylemedim ki.

Kerrel:

— Neden, Shairn?

Shairn:

— Çünkü bilmek istiyordu. Bir Vardda'dır, bilmek de hakkıdır.

Kerrel:

— Neden, Shairn?

— Çünkü beni sıkıyorsun. Çünkü kanun hakkında tükenmez konuşmalarından ve önemli bir kişi olduğunu her an belirtmenden bıktım. Kanun kitaplarında yazılmadığı için nasıl başa çıkacağını bilemediğin bir şeyi üstüne atmak istedim. Şimdi, tatmin oldun mu?

Sesler. Kelimeler. Garip kelimeler, garip sesler. Rüzgâr. Soğuk. Işık. Evet, yine ışık, gemici fenerleri, gökyüzünün aydınlığı, yıldızların ışığı. Kalkıyordu, ya da kaldırılıyordu. Yüzüne yakın bir yüz vardı, dikkatle bekıyordu. Bir Vardda yüzü; fakat çirkin bir yüz; zeki, nazik, endişeli.

— İsmim Edri. Beni duyuyor musun, Trehearne? Anlıyor musun?

Trehearne:

— Evet, dedi.

Trehearne, dizlerini gerdi ve başını kaldırdı. Açık arazide, çimenlerin üzerinde yatıyordu ve çevresinde insanlar vardı.

Kendisini Edri olarak tanıtan adam:

— Dikkatle dinle, dedi. Lütfen anlamaya çalış, açıklama için fazla vaktimiz yok. Buraya gelmemeliydin, fakat geldin. Bunun için iki şeyden ancak birini yapabiliriz. Seni ya burada öldürebilir, ya da beraber götürebiliriz. Seni beraberimizde götürmeye karar verdk.

Trehearne, sordu:

— Nereye?

Başında anlayamadığı bir sersemlik vardı.

— Shairn gemi diye biy şeyler söyledi. Çılgınlık tabiî. Burada gemi olur mu?

Edri:

— Burada, dedi. Bir uzay gemisi. Hayır, tartışmayı sonraya bırak, tartışmaya lüzum kalmayacağını anlarsın. Uzay gemisi. Sizin Aldebaran ismini verdiğiniz, yıldızların dördüncü dünyası Llyrdis'ten geliyoruz. Vardda kelimesi, yıldızda doğan adam anlamına gelir. Biz...

Threhearne, gülmeye başladı.

— Uzay gemileri. Oh, tabiî. Zaten hep uçuşup duruyorlar ve kimsenin, hatta Hava Kuvvetlerinin bile haberi yok.

Birden öfkelendi.

— Shairn? Allah belânı versin, Shairn, beni buraya sadece aptal yerine koymak için sürükledin ve...

Etrafında duran insanların kılıkları hep birbirinin benzeriydi. Pantolon ve bol kazak giymişler, bellerine, fener ışığı altında mücevherler gibi renk renk pırıldayan kemerler takmışlardı.

Edri:

— Gizli geldik, dedi. Teknolojiniz bugünlerde işlerimizi zorlaştırıyor, ama radarınızı aldatacak metotlarımız var. Kimse bilmiyor, kimsenin bilmesine izin verilmiyor ve bunun içindir ki arkamızda canlı kimse bırakamayız. Şimdi beni dinle, Trehearne, çünkü hayatın buna dayanabilir. Bir yerlerde neslin Vardda'dan geliyor. Her yönden Vardda'ya benziyorsun, bunun için umuyoruz ki... oh, Allah kahretsin, neden birisi öldüğü zaman haber vermek bana düşer? Birisi içecek bir şey versin bana. Pekâlâ. Biz gelişmiş insanlarız, Trehearne. Bütün evrende bize benzeyen yoktur ve bu sebeple yıldızlar arası uçuşlar tekelini elimizde tutuyoruz, çünkü, kimse bizim hızımızla uçup sağ kalamaz. Bizimle geliyorsun. Eğer Vardda neslinden geliyorsan, yaşarsın. Aksi halde...

Trehearne, kollarını tutan iki adamın elinden silkelenerek kurtuldu ve Edri'ye doğru yürüdü.

— Evet, aksi halde...?

Edri:

— Kanun olsun veya olmasın seni soğukkanlılıkla burada öldürebiliriz, dedi. Bizimle geldiğin takdirde kurtulma şansına sahip olabilirsin.

Bir haykırış duyuldu. Korkusunu unutacak kadar şaşıran Trehearne, başını kaldırıp bulutlar arasından görünen yıldız vadisine baktı ve bir uzay gemisinin sessizce indiğini gördü.

Shairn:

— İşte cevabın, Michael, dedi.

Kerrel, infaz mangasına emir veriyormuş gibi bir ifadeyle:

— Üzgünüm, dedi.

Arıların vızıltılı uğultusuna benzeyen ses ufuklar arasındaki boşluğu dolduruyordu, fakat bu ses, duyulmaktan çok hissediliyordu. Uğultu birden kesildi ve geminin karanlıkta ancak seçilebilen iri gövdesi ovanın ortasına indi. Yüksekte kalan gövdesinden bir kapı açıldı. İçerden gelen beyaz bir ışık dışarıya vurdu. Açık kapıdan, katlanabilir madenî bir merdiven uzan-

dı. Merdivenden inen insanlar yerdekilerin arasına karıştı. Gövdenin biraz daha alçak bir yerinden büyük bir kapak açıldı. Makine sesleri duyuldu. İnsanlar ileri geri koşuşuyor ve birbirlerine bağırıyorlardı.

Edri:

— Gel, dedi.

Trehearne, kendisini madenî merdivenin önünde buldu.

Başını kaldırıp baktı. Gemi, sanki dünyanın sonu gibi üzerinde asılı duruyordu. Yıldızların arasındaki karanlık boşluktan gelmişti ve yine oraya dönecekti. Bu gemiyle kendisi de gidiyordu. Beyni uyuşuk, vücudu kurşun gibi, merdivenlerden tırmanmaya başladı. Gördüklerinin hiç birini gerçek olarak kabul edemiyordu.

Önünde küçük bir kompartıman vardı. Hiç tereddüt etmeden girdi ve kullanılmaktan parlamış güverteye ayak bastı. Arkasından gelenler tarafından itildi. Uzun koridorda yürüdü. Sağlı sollu kapılar görüyordu. Sonra, Edri, kolundan tuttu. İkisi beraber döşemeye cıvatalanmış rahat koltuklar bulunan bir salona girdiler.

Edri:

— Otur, dedi.

Trehearne, uykudaymış gibi koltuğa çöktü.

Edri:

— Bir fırsat veriyoruz, dedi. Fakat gayret etmen şart. İlk zaman hep böyle olur. Bizim için bile ilk uçuş zordur.

Trehearne, kaşlarını çatarak söylenenleri kavramaya çalıştı. Bir ara, Shairn'in yüzünü görür gibi oldu. Shairn'in yüzü bembeyazdı. Trehearne, onun da korktuğunu hissetti.

Edri:

— Gayret etmelisin, dedi. Hatırla ve gayret et.

Bütün geminin içinde keskin çanlar çalmaya başladı.

Trehearne, tepkiye karşı hazırlanmış koltuğun kenarlarını

tuttu. Yerinden fırlayıp kaçmak istedi, fakat kaçması lüzumsuz olacaktı, çünkü, kapanan kapıların fısıltısını oturduğu yerden bile duyabiliyordu. Şimdi herkes oturmuştu. Kalkış tepkisine kendisini hazırlayarak gözlerini Shairn'e dikti.

Çan sesleri yine duyuldu.

Büyük hızın verdiği baskıyı bütün vücudunda hissetti. Gemi, sessiz bir fırtına gibi hızla gökyüzüne doğru saldırdı. Tarihte ilk defa, bir dünyalının kulakları atmosferin sürtünmesinden doğan sesi duyuyordu.

2.

İniltili çığlıklar gittikçe arttı, sonra birden kesildi. Dünya kaybolmuştu. Hattâ dünyaya ait gökyüzü bile kaybolmuştu. Trehearne, dağlar kadar ağır bir yük altında ezildiğini zannetti ve korkusu arttı.

Basıncın geçmesini bekledi. Şakakları patlayacakmış gibi atıyordu, nefes alışı zordu. Bunun geçmesi gerekir, böyle devam edemez, diye düşündü. Fakat basınç kalkmadı. Motorun titreşimlerinde bir değişiklik vardı. Geminin tırmandığını hisseder gibiydi. Gemi tırmandıkça basınç da artıyordu. Göğüs kafesi, ciğerlerine doğru basıyordu. Etrafındaki her şey sallanmaya başladı. Şekilleri net olarak göremiyordu. Her yeri kızıl görmeye başladı. Basınçtan gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmişti.

Basınç gittikçe arttı.

Bir şeyler olduğunu hissetti. Dünyada hissetmediği, garip bir şeydi. Tecrübe pilotuydu. Basıncın ne olduğunu çok iyi biliyordu. Çok güçlü uçaklarla dalışa geçtiği zaman bile baygınlık geçirmemişti. Fakat bu basınç çok daha değişikti. Vücudunun bütün liflerinde, atomlarında hissettiği bir basınçtı. Geminin hızı yanında, en hızlı jet uçağının hızı hiç sayılırdı. Zaten basıncın sebebi de geminin hızlı olmasıydı. Bu hızın, vücudunun hücrelerini parçaladığını zannediyordu.

Vardda, böylesine şiddetli basınca alışıktı. Zaten Edri de bunu kastetmişti.

Shairn'in sesini çok uzaklardan duydu.

— Onu öldürmek istememiştim!

«Shairn», diye mırıldandı veya mırıldandığını düşündü.

Sesinin gırtlağından öteye geçmediğini biliyordu. Shairn'in yüzünden, yıldızlar arasındaki boşlukta ve yabancı gir gemide ölecekti.

Kerrel... Shairn... Vardda... Ölüm. Hepsi öleceğini biliyordu.

Trehearne'ün içini şiddetli bir küskünlük alev gibi sardı. Neden Shairn, kendisi için göz yaşı döksün? Böylece olacağını bilmesi gerekirdi. Fakat peşinden sürüklemişti; Kerrel'in başına ekşimek için ölüp ölmeyeceğini düşünmemişti bile.

Öfkeyle sarsıldı. Beyninin en derin köşelerine saklanan, sığınan öfkesi yavaş yavaş bilinç üstüne çıkıyordu. Niçin ölmeliydi? Neden yaşamamalıydı? Vardda yaşıyordu ve kendi damarlarında da Vardda kanı dolaşıyordu.

Öfke. Hiç tatmadığı bir öfke. Ne bir kadının ağlaması, ne de anlamadığı bir kanun için ölecekti. Canlı kalabilmek için içinde büyük bir direniş, öfke vardı. Basınçla mücadele etmeye başladı.

Basınçla savaşmak için sadece yaşama içgüdüsü vardı. Yıldızlara doğru büyük bir hızla uçarken, yaşama içgüdüsü düşünülemeyecek kadar önemsiz sayılırdı. Mantık böyle gerektiriyordu, fakat mantığın ötesine geçmişti. Mücadele etti; ama bu mücadelesi sessiz, hareketsiz ve körlemesineydi.

Görünmeyen, hücrelerini parçalamak isteyen bir güce karşı koymaya çalışıyordu. Öfkesi gittikçe kabarıyordu, içgüdüsü yaşamasını söylüyordu. Göğüs adelelerini gererek nefes almaya çalıştı. Yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbinin, atışları yavaş yavaş normale döndü, artık kalp atışları düzgündü.

Ne olduğunu anlayamamıştı. Yalnız nereden geldiğini anlayamadığı bir güç; şimdiye kadar gerekmediği için kullanmasını

bilmediği bir güç bütün benliğini yavaş yavaş sarmıştı. Bu güç, basit fizikî bir güçtü ve büyük bir basıncı tümüyle kaldıramamakla beraber hafifletebiliyordu.

O zamanlar bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı. Fakat garip bir kuvvetin bütün hücrelerinden yükseldiğini hissediyordu. Çok basitti... Bütün iş, vücut adelelerinin nasıl kullanılacağını bilmekteydi. Kazanılması imkânsız görünen savaşı kazanmış, sonucunu kestiremediği bir başarıya ulaşmıştı.

Kendisi de gelişmiş bir insandı. Yaşayacaktı...

Harcadığı gücün tepkisinden ötürü neredeyse bayılacaktı. Başarının kolay olmadığını biliyordu. Çok uğraşması gerekmişti ve sonuç olarak halsiz kalmıştı. Kendisini yeni doğmuş bir bebeğe benzetti. Her ne olursa olsun, değişiyordu.

Etrafını bulanık gördüğü halde kulakları Shairn'in sesini kaçırmadı.

— Yaşayacağını söylemiştim. Size söylediğim gibi...

Trehearne, artık Shairn'i de görebiliyordu. Kerrel'i, yüzüne rahatlamış, iç rahatlığı ile bakan diğer Vardda'yı da görüyordu.

Kaşlarındaki ter damlacıklarını kurulayan Edri'yi gördü.

Edri, öfkeyle konuştu:

— Allah aşkına, Shairn, eğer şeytanlıkların beni bir cellât yapsaydı, eğer bu adam ölseydi...

Kerrel, soğuk sesle:

— Belki de Llyrdis'e vardığımız zaman, ölmediğine pişman olacaktır, dedi.

Edri, ters ters Kerrel'e baktı.

— Ölmediğine pek sevinmiş görünmüyorsun.

Kerrel, başını salladı.

— Trehearne'e karşı bir kinim yok. Fakat Vardda kanunlarının en basit bir maddesini çiğnedi. Kurulun bu sorun üzerine ne karar vereceği bilinemez.

Sonra ekledi:

— En tehlikeli sonuçlar doğabilir.

Shairn, Trehearne sarıldı ve öptü.

Trehearne, zorlukla konuştu.

— Ölmediğime sevindin mi?

— Oh, evet.

— Ölseydim, kendini biraz suçlu hissedecektin, değil mi?

Shairn'i bir kol boyu uzaklaştırarak gözlerinin içine baktı. Shairn son derece güzeldi.

Trehearne, tane tane:

— Sana bir şey borçluyum, dedi. Bunu hiç unutmayacağım, Shairn.

Shairn, Trehearne'ün ses tonunu beğenmedi. Kaşlarını çatarak baktı. Sonra, ağır adımlarla uzaklaştı.

Edri, Trehearne'ün omuzuna vurdu ve neşeli bir sesle:

— Sana bir kabin ve bize bir şişe içki bulacağım, dedi. Gel... Nihayet, bir insan her gün Vardda olamaz!

Trehearne'ün yeni bulduğu güç, kendisini bırakmamıştı. Her zamanki olağan gücünün, bir elekten akan su gibi, vücudunu terk ettiğini hissediyordu. Edri'yi koridorda takip ederken

Edri:

bacakları titriyordu.

— Tepki, dedi. Seni endişelendirmesine imkân verme. İlk çıktığımızda hepimiz senin gibi hissederdik. İşte, tutun.

Koridor kilometrelerce uzunmuş gibi görünmekle beraber küçük bir kabine girdiler. Trehearne, ranzaya oturdu. Edri, tekrar çıktı ve biraz sonra elinde bir şişeyle döndü. İçki, her ne ise, beyaz bir alev gibi içini kavurdu.Trehearne, kendisini daha iyice hissetti. Ellerini, anki şimdiye kadar hiç görmemiş gibi incelemeye başladı.

— Herkesin elleri gibi görünüyor.

— Herkesin elleri gibi değil. Sen de herkes gibi değilsin. Kerrel'in söylediği gibi yapmış olduğun şeyin farkında değilsin, ama zamanla anlayacaksın.

— Şu halde... değişme doğru, ha?

— Oh, evet, tümüyle doğru. Vücut hücrelerinin yapısı ve

şekli diğer insanlarınkinden çok daha değişik. Değişken şekil ve yapıları nedeniyle, hücre duvarlarının inanılmaz derecede yüksek hıza karşı gösterdiği direnç, hayatta kalmanı sağladı. Gerçek neslinin ortaya çıkması, şansının büyüklüğünü gösterir.

Kadehleri tekrar doldurdu. Bir süre konuşmadı. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Bir müddet sonra başını salladı.

— Vardda'ların bugünkü duruma gelmesini, gizli değişme yolunu bularak sağlayan Orthis'in hikâyesini bir gün anlatırım, Çok büyük, gurur verici, ama utandırıcı sonuçlu bir hikâye. O... Hayır, boş ver. Onun hakkında ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi. Ayrıca, kutluyoruz. İçelim.

Trehearne, içti. Başı dönüyor ve kadeh eline ağır geliyordu.

— Llyrdis'e vardığımız zaman... başım derde mi girecek

— Bir günlük sıkıntın yeter, Trehearne. Nehri gördüğün zaman paçaları sıvarsın. İşte, uyumak üzeresin. Hayret de etmem.

Trehearne, kendisini kabinin yatağında buldu. Geminin doktoru, Edri'nin yanındaydı. Doktorun elindeki enjektörün iğnesi hafifçe parıldadı. Ondan sonra Trehearne, rüya bile görmedi.

Uyandığı zaman, Edri, yine yanındaydı. Çok kısa bir zaman uyumuş olduğunu düşündü.

Fakat Edri, bu düşüncesini yalanladı.

— Hemen hemen yirmi dört saat uydun. Eh, ihtiyacın da vardı.

Uzandı ve Trehearne'e bir paket Amerikan sigarası uzattı.

— Sigara?

Trehearne, bir sigara aldı ve kalkıp oturdu. Geçenleri hatırlayarak bir müddet sessizce sigarasını içti.

Nihayet:

— Hepsi oldu, değil mi? diye sordu.

Edri, başıyla evetledi.

Trehearne:

— Gerçek, dedi. Fakat gerçeği kabul etmek kolay değil. Orada ne yapıyordunuz, Edri? Kimsenin haberi olmadan dünyaya nasıl gelip gidebiliyorsunuz? Vardda ne iş yapar?

— Tüccar. Galaksideki en büyük ticaret işleri.

Edri, yatağın baş ucundaki küçük masada duran bir tepsinin kapağını kaldırdı.

— Kahvaltını getirdim. Ben çene çalarken sen kahvaltını et. Nasıl gelip gittiğimiz çok basit. Dünyanın boş yerlerine değişik aralıklarla iniyoruz, işimizi yapıyoruz, sonra tekrar indiğimiz yerden gemiye biniyoruz. Son derece dikkatliyiz. Tabiî, gizli alış veriş yaptığımız için alabildiklerimiz çok kısıtlı, ayrıca Dünya malları oldukça pahalı. Fransız parfümünün, Skoç vskisinin ve Amerikan filimlerinin hiç adını duymadığın gezegenlerde nasıl kapışıldığını tahmin edemezsin.

— Ticaretinizi hep gizli mi yapıyorsunuz?

— Tanrı şahidimizdir ki, hayır! Bir çok dünya ile, hatta en ilkel olanlarla bile açıkça ticaret yapıyoruz. Bizden hoşlanmayabilirler, ama ticaret eşyamızdan kârları çok büyük.

— Peki, niye Dünya ile ticaret yapmıyorsunuz?

— Dünya gibi, savaşlar olan bir gezegende ticaretle uğraşmak hem mümkün değil, hem de zararımıza olur. Her insan gibi bizim de canımız tatlı.

Trehearne, küskün bir sesle:

— Anladığıma göre Vardda Dünya'yı pek düşünmüyor, dedi.

— İyi bir gezegen. Bir gün gelecek, onlarda sakinleşip, yerleşecekler. Hiç kimse ebediyen savaşamaz. Ya tekrar barbarlığa dönecekler, ya da uygarlıklarını ilerletecekler.

Trehearne, oldukça öfkeli:

— Vardda hiç savaşmaz mı? diye sordu. Anladığım kadarıyla, çok büyük bir ticaret imparatorluğu kurmuşlar. Ticaret savaşları, pazarlama ve pazar yerleri üzerine savaşlar olmalı değil mi? Hiç bir imparatorluk savaşsız kurulamaz.

Edri, sâkin sesle:

— Başka imparatorluk yok ki, dedi. Karşımızda rakip yok. İyice anlayamadığını sanıyorum. Yıldızlar arası yolculuk monopolu sorgusuz, kesin ve değişmez bir şekilde elimizde. Yıldızlar arası yolculuğu yalnız Vardda gemileri yapabilir ve bu yolculuğa sadece Vardda dayanabilir. Kendi üzerinde tanımladığın için biliyorsun. Hayır, savaş yapmıyoruz.

Trehearne, uzun bir ıslık çaldı.

— Biz de dünyada monopol kurduğumuzu düşünüyorduk! Fakat siz nasıl değişme yapabildinizse, diğerleri de yapabilir. Onları nasıl engelliyorsunuz?

— Kimseyi engellediğimiz yok. Kendi dünyamızdan başka dünyalara ne karışırız, ne de onları etkimiz altına almaya çalışırız. Değişmeye gelince, bu imkânsız. Birkaç bin yıl önce, gelişimin sırrı Orthis'le beraber kayboldu.

Edri, birden ayağa kalktı ve dolaptaki elbiseyi gösterdi.

— Bunların sana uyacağını sanıyorum. Giyinirsen, seni gezdirebilirim.

Trehearne, kuşkuyla elbiseye baktı. Koyu yeşil ipek bir tünik, koyu renk pantolon, mücevherli kemer ve sandaletler.

Edri, sırıttı.

— Nasıl olsa alışacaksın. Ayrıca, bu elbisenin içinde, arkandaki tvit elbisenin içinde göründüğün kadar komik görünmezsin.

Trehearne, omuz silkerek giyindi. Elbisenin çok rahat olduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Dolabın kapağındaki aynada kendisine baktı. Vardda elbisesi içinde ne kadar değişmiş olduğuna hayret etti. Dünya'nın son izi de böylece silinmiş oluyordu.

— Edri...

— Ne var?

— Şimdi ben de bir Varda'yım. İspat da ettim. Llyrdis'te bana ne yapabilirler dersin?

— Keşke söyleyebilseydim. Gerçekten, tam bir Vardda'-

sın. Fakat resmî yönden tüm olarak başka bir insansın. Kerrel'in değindiği gibi, Vardda kanunlarının en basit maddesi, Vardda olmayan kaçakların içeri sızmasını yasaklar. Neslimizi asil tutmak arzusu, gurur meselesi değildir. Damarlarımızdaki kanın katkısız olması, ekonomik bir ihtiyaçtır ve ekonominin bozulması ise, değişmez bir yasaktır. Bu bilmecenin çözümü, Kurulun kararına bağlıdır ve sana tavsiyem, yüz yüze gelene kadar unutmandır. Haydi gel, sana üzerinde düşünebileceğin başka bir problem vereceğim.

Trehearne, küçük kabinden kurtulduğuna memnundu. Koridora çıktıkları zaman Edri'yi takip etti. Gemiyi dolduran gücü ayaklarının altında hissediyordu. Bu güç, bütün evrene meydan okuyordu. Bütün hayatı süresince oyuncaklarla oynamıştı, oysa şimdi insanlığın hayalinde yaşattığı en büyük oyuncağın içindeydi.

— Hareket ettirici kuvvet nedir? Prensip nedir? Işıktan daha hızlı nasıl gidebiliyorsunuz? Limit hız, çekilme, kütle...

Edri, bir kahkaha attı.

— Teker teker, lütfen. Ne de basit soruların var! Bu soruların cevabını veren teknolojinin gelişmesi asırlar tuttu ve sen bütün bunları birkaç kelimeyle anlatmamı istiyorsun. Zaten benim bilgim de birkaç kelimelik. Profesör değilim, içkiciyim. Her neyse, ister su, isterse hava veya boşluğu kullansın, ne kullanırsa kullansın, hareket ettirici kuvvetini, içinde gittiği unsura karşı gösterdiği tepkiden alır. Ve böylece, şu anda, geminin kıç tarafına yerleştirilmiş olan büyük, atom güçlü jeneratörlerin ürettiği beş sıralı ışınlar, boşluğa karşı tepki gösteriyor. Boşluk, parçalamak istemediği için bizi ileri doğru itiyor. Çok basit olduğuna inanıyorum.

Trehearne, ağzının içinden homurdandı.

Edri:

— Hız limitine gelince, dedi, Vardda bilginleri, bilginlerinizden teorik olarak bulduklarını gerçekleştirdiler. Bütün

bunların açıklamasına girişilebilirdim, ama mekanik hakkındaki bilgilerim çok kısıtlı; bunun için fazla konuşamayacağım.

Trehearne:

— Nasıl olsa anlattıklarını ben de anlamıyacaktım, dedi. Söylediklerin yeterli oldu.

Koridorun sonuna geldiler. Yukarı doğru kıvrılarak çıkan merdivenin önünde durdular. Edri, kenara çekilerek Trehearne'e yol verdi. Trehearne, merdivenlerden çıkarken başının döndüğünü hissetti. Yukarı çıktığı zaman ne göreceğini bilmiyordu. Merdivenlerin sonundaki kapıyı itip, küçük ve yuvarlak müşahade odasına girdi. Görülecek hiç bir şey yoktu. Gözlerinin önündeki karanlık boşluk alabildiğine uzanıyordu. Sadece, bazı ışık çizgileri gözüne çarpıyordu.

Trehearne'ün peşinden gelmiş oldan, Edri:

— Bu ışık çizgileri yıldızlar, dedi. Yahut da yıldızların radyasyonları. Şu andaki hızımız onları bütün olarak görmemizi engelliyor, yalnız ışık çizgisi olarak görebiliyoruz.

Trehearne, gözlerini ışık çizgilerine dikti. Kalp atışları birden hızlandı. Edri'yi, gemiyi, kendisini unuttu. Dünya'yı, geçmişi ve geleceği hiç düşünmüyordu. Hattâ, nefes almayı bile unutmuş gibiydi.

Edri, yumuşak bir anlatımla konuştu:

— Bunları sık sık görebilirsin, Trehearne, ilk görüşün olmayacağına güvenebilirsin.

Yıldızlardan bazılarını belki hatırlıyabiliyordu. Algol, Sirius, Orion, Hyades ve Aldebaran...

Aldebaran. Başka bir güneş. Başka dünyalar, insanlar ve değişik bir yaşantı.

Evet, başka bir güneş sistemine bir yabancı olarak gidiyordu...

Kuvvetli bir titreyişle sarsıldı. Zaman akıp geçiyor, fakat farkına bile varmıyordu. Sonsuzlukta kaybolmuş, batmış, boğulmuş bir adamdı. Edri, üzüntüyle Trehearne'e bakıyordu. Bir sü-

re sonra, elini uzatıp boşluğu gösteren perdeyi kapattı. Trehearne içini çekti, fakat yerinden kımıldamadı. Edri, gülümseyerek kolunu tuttu. Trehearne, ağır ağır döndü ve nereye gittiğini bilmeden Edri'nin peşinden yürüdü.

Koridor boştu. Edri, durdu ve Trehearne'ün yanına gelmesini bekledi.

— Hayatın uzun bir alışkanlığını bozacak, sana önemli bir şey söyleyeceğim. Dinlemeye hazır mısın?

Trehearne, dinlediğini başını eğerek bildirdi.

Edri:

— Diğerleriyle beraber uzun bir hayat geçireceksin, dedi. Bu da demektir ki, Shairn hayatına girecektir. Ondan uzak dur, Trehearne. Onu delice sev veya nefret et, ama ondan uzak dur.

Trehearne, gülümsedi.

— Shairn, kimseyle uzun süre kalacak tip değil.

— Asıl önemli olan da bu. Llyrdis'te başka birisiyle oynadığı oyuna engel olabilmek için Kerrel, onu bu yolculuğa çıkmak için kandırdı.

— Ne?

— Kerrel, Kurulun bir ajanıdır ve son derece saygı görür. Biz Vardda'lar zenginliğimizi gemilerimizle sayarız. Kerrel, fakirdir. Shairn, uzayda bulunan en büyük dördüncü filoya sahip. Miras olarak otuz gemi aldı. Başka bir deyimle, Kerrel'in elinde.

Trehearne:

— Shairn'i ve gemileri elinde tutabilir, dedi.

— Leydiyi tanımıyorsun. Ama ben tanıyorum. Kendisinden uzaklaşılmasını arzu etmediği takdirde ondan uzaklaşmak kolay değildir.

Trehearne, sabırsızıkla:

— Canı cehenneme, dedi. Benimle ne ilgisi olabilir anlayamıyorum.

— Söyledim, leydiyi tanırım. Kerrel'i de tanıyorum. Halen senin baş düşmanın...

— Peki, neden?

— Düşman olmak onun görevi. Korunmak üzere yemin edilmiş tüm Vardda toplumu, sert birkaç kurala bağlanmıştır ve sen bunların hepsini teker teker bozabilirsin. Oh, yalnız sen değilsin, daha bir sürü sebep var ki, bunları zamanla anlatacağım. Kurallardan bazılarını halen bozdun. Kerrel, olayları kendi görüşüne göre yorumlar. Karar verdiği zaman merhametsizdir. Onun çalışmalarına çok şahit oldum, Trehearne. Başın yeteri kadar dertte olacak. Ona kişisel bir sebep vermemelisin.

Edri'nin konuşma şekli öylesine ciddiydi ki, Trehearne, huzursuzlandı. Önünde yüksek bir duvar vardı ve arkasını görmesi mümkün olmuyordu.

— Öğrenecek çok şeyim var, dedi. Çokluğu beni korkutuyor. Kerrel'le aranız pek iyi değil zannediyorum. Öyle değil mi?

Edri, omuz silkti.

— Onun düşünceleriyle bağdaşmayan düşüncelerim olduğunu biliyor. Dünya'da olduğu gibi Llyrdis üzerinde de inancı olan kimselerden kork, Trehearne.

Birden kahkahayla güldü.

— Eh, artık yeter. Söylediğin gibi öğreneceğin çok şey var. Öğrenmeye başlasak iyi olacak.

Trehearne, bir Vardda olarak eğitim görmek üzere Edri'nin peşinden yürüdü.

3.

Trehearne, Dünya'yı ve alışkanlıklarını ne kadar çabuk unutabildiğine şaşıyordu. Arada sırada Dünya'nın özlemini duyuyordu, ama bu özlemi ancak yatağına uzanıp, uyumak üzere hazırlandığı zaman duyuyordu. Günler geçtikçe yeni hayatına daha iyi alışıyordu. Nasıl olsa, Dünya'da bir yabancı olarak doğmuştu ve her zaman oraya uymadığını hissetmişti. Oysa şimdi, kendi kişiliğini yavaş yavaş buluyordu.

Edri, Trehearne'ün baş eğiticisiydi. Her nedense, bu çirkin ve üzgün bakışlı adamdan hoşlanıyordu. Bir dosta ihtiyacı vardı. Gemide başkaları da vardı. Hemen hemen hepsi genç ve sağlıklı kişilerdi. Aralarında kadınların da bulunduğu grup, kendisine garip gözlerle bakıyor ve bazı olaylar karşısında duyduğu şaşkınlığı gizleyemeyince kahkahalarla gülüyorlardı. Mamafih, zamanla Trehearne'e alışmışlardı. Hepsinin bakışlarında dostluk anlatımı vardı. Onlar da kendisi gibiydi. Bu insanlar artık kendi halkıydı.

Kerrel, daima Trehearne'den uzak duruyordu. Shairn, arada sırada, canı istediği zaman sanki hiç bir şey olmamış, yıllardan beri dostmuş gibi konuşuyordu. Fakat bazen Shairn'in garip bakışlarını yakalıyordu. Ne düşündüğünü tahmin bile edemezdi, ama genç kızın oyununa uymaya çalışıyordu.

Vardda, dilini öğrendi. Vardda tarihini okudu ve toplumsal yaşantılarını inceledi. Artık bir Vardda'nın nasıl düşündüğünü kesin olmasa da, biliyordu.

Geminin kaptan köprüsüne sık sık çıkıyor, kontrolları inceliyor ve navigasyon üzerinde kafa patlatıyordu. Geminin, hızı tamamlandıktan sonra boşlukta nasıl akıp gittiğini biliyordu. Mühendisleri, pilotları, teknisyenleri soru yağmuruna tutuyor, söylenenlerin hepsini anlamamakla beraber, daima iyi bir öğrenci oluyordu. Çok şey öğrendiği halde, öğrendiklerinin yetersiz olduğunu anlıyordu. Bütün arzusu öğrenebildiği kadar öğrenmek ve bu dev gibi gemilerden birini idaresi altına almaktı.

Vardda, onu anlıyordu. Trehearne'ün açgözlülüğü, kendilerinin açgözlülüğüne benziyordu, ama onlarınki tatmin olmuştu. Hepsi Trehearne'ü kabul etmişti, Konuşmasını sevdikleri için Trehearne, onların dillerini öğrenmekte zorluk çekmiyordu. Galaksi hakkındaki söyledikleri ve galakside yaptıkları yolculukları anlattıkları zaman Trehearne'ün zevkten başı dönüyordu.

Trehearne, çok mutluydu. Yaşantısı, bir çocuğun yaşantısı kadar eğlenceliydi. Çevresindeki her şey yeniydi, parlaktı, ama yine de bir donukluk vardı. Tepesinde asılı duran tek siyah bulut, Vardda kanunu ve Kurul'du. Bulmuş olduğu yeni yaşantısını bir anda elinden alabilirlerdi. Yolculuklarının sonuna doğru yaklaştıkça endişesi artıyordu. Gemi nihayet hız gestiği zaman endişesi bütün benliğini saracak kadar güçlüydü.

Bilgisi daha da artmıştı. Vardda ekonomisini daha iyi anlıyor, onların yıldızlar arası ticaretini daha olumlu karşılıyordu. Evren içindeki bütün insanlardan daha büyük yeteneklere sahip olduklarını kabul ediyordu.

Trehearne, hırsından ve endişesinden çılgına dönecek hale gelmişti.

Edri'ye:

— Allah kahretsin, dedi. Artık beni reddedemezler! Ne yani, bir Vardda eksik veya fazla olmuş, fark eder mi? Değişim

işlemi nasıl olsa ortadan kaybolmuş. Kimseye bulaşıcı hastalık falan da aşılayacak değilim. Neden korktuklarını anlayamıyorum?

Edri, endişeyle baktı.

— Bak, Trehearne, seninle dost olmamak elimde değildi. Anlaşmamıza ihanet ederek ikimizi de zor durumda bırakmak istemeyeceğim muhakkak. Eğer bu soruna tam ve resmî bir cevap almak istiyorsan, git Kerrel'e sor.

— Benim de niyenim bu.

Kerrel'i oturma salonunda, Shairn ve başkalarıyla beraber, Vardda'yı ticaret alanında ayakta tutan karışık bir oyunun başında buldu. Büyük, kristal bir kürenin içinde askıya alınmış birtakım güneş sistemleri vardı. Manyetik akımla hareket ettirilen küçük güneşler kendi eksenleri etrafında, gezegenleri de onların yörüngelerinde dönüyordu. Bu küçücük evreni seyretmek bile insanın başının dönmesine yeterli oluyordu. Mikro-evrenin içinde bir düzine kadar minik uzay gemisi vardı. Gemiler oyuncu tarafından uzaktan kontrol ediliyordu. Minyatür nebulalar, karanlık bulutlar ve minik göktaşları oraya, buraya serpiştirilmişti. Oyunda güdülen amaç, iki grup geminin birbirleriyle yarışarak belirli bir hedefe gitmeleri ve mikro-evren içine serpiştirilmiş nebula, göktaşı gibi şeylere çarparak gemi kaybetmemekti. Trehearne, bu oyunu birkaç kere oynamış, fakat başarı sağlayamamıştı.

Trehearne:

— Seninle konuşmak istiyorum, dedi.

Kerrel, beklemesini işaret etti. Önündeki kontrol tablosunun üzerinde bulunan değişik düğmelere çabuk çabuk dokundu. Büyük kürenin içindeki bir gemi çizmekte olduğu yay üzerinde döndü, küçük bir göktaşının altından geçti ve büyük bir ustalıkla çakıl taşından büyük olmayan bir gezegene indi. Kerrel'in tablosunun üstündeki yeşil ışık parıldadı.

Kerrel'in yanında oturan Shairn, iki gemiyi çarptırdı. Kırmızı iki ışık yandı. Tahrip olan gemiler otomatik olarak küre-

den çekildi. Shairn, küreye bakmıyordu. Pırıl pırıl yana gözlerini Trehearne'e dikmişti.

Kerrel, yerini yanında duran başka birine terkederek ayağa kalktı.

— Kitaplık sakindir, dedi. Orada konuşabiliriz.

Trehearne'le beraber uzaklaştı. Onların uzaklaştığını gören Shairn de oyunu bıraktı ve peşlerinden gitti.

Geminin kitaplığı küçüktü. Duvardaki küçük raflarda mikrokitaplar vardı. Kitapların çoğu teknikti. Trehearne, şimdiye kadar bu kitaplardan hiç yararlanamamıştı. Uzay gemisinin pratik olarak nasıl kullanılacağı konusunda birkaç teoriyi bu kitaplıkta aramış, fazla bir şey öğrenemeyeceğini anlayınca vazgeçmişti. Kelime bilgisi hâlâ kısıtlıydı. Dil bilgisi tam bile olsa, teknik kelimelerin hepsini bilmesine imkân yoktu.

Kerrel'in karşısında durdu.

— Edri'ye bir sual sordum, beni sana yolladı. Bunun için sorumu tekrarlamak zorundayım. Vardda Kurul'u beni kabul etmek için neden çekimser kalıyor?

Kerrel, ellerini bir sandalyenin arkalığına dayadı ve bir dakika kadar düşündü.

— Galaksideki bütün dünyalar arasında Varda'nın durumunu biliyorsun.

— Evet. Zaten bunun için, Vardda'nın durumunu tek başıma nasıl sarsabileceğimi merak ediyorum.

— Şu halde bilgin kıt. İyice anlayamamışsın. Boşlukta birçok dünya var, Trehearne. Bu dünyalarda sayılamayacak kadar çok, milyonlarca insan yaşar. Bizim için ne düşünürler bilir misin?

— Hiç düşünmedim.

— Bizden nefret ederler. Bizi anlıyorlar. Bu da normaldir. Ancak, kendi güneş sistemlerinde esir gibi kalmak ve yıldızlar arası ticaretin başkaları tarafından yürütülmesine karşıdan bak-

mak zorundalar. Kendi mallarının yabancılar tarafından taşınmasını kabullenemiyorlar. Fakat bu normal olsun veya olmasın, üzerinde düşünülecek bir faktördür.

Trehearne, sabırsızlıkla:

— Ne yapabilirler ki? dedi. Bizler gibi değişemezler ve ticaretinize ortak olamazlar. Değişme teorisi bin yıl önce kaybolmuş. Kimse bize erişemez.

— Orthist'ler var.

— Onlar da kim?

Kerrel, şaşırmış göründü.

— Edri'nin sana anlatmış olacağını düşünmüştüm. Anlatmadı mı? Değişme teorisini bulan Orthis'i biliyorsundur. Büyük bir adamdı, Trehearne. Çok zeki, son derece akıllı bir adamdı. Fakat pratik bir adam değildi. Uzayda ve laboratuvar gemisinde çok uzun müddet yalnız çalıştı. İnsanları tanımıyordu, hayatın zorunluluklarını anlamıyordu, kişilerin ne kadar bencil olabileceklerini tahmin edemiyordu. Yıldızlara ve herkese, özgürlük vermek istiyordu.

Sanki Trehearne'ün konuşmasını beklermiş gibi sustu. Fakat Trehearne, konuşmasının yerinde olacağını düşünerek susuyordu.

Kerrel:

— Orthis, diğerleri gibi ileriyi göremiyordu, dedi. Herkese değişme teorisinden yararlanma imkânı verdiği takdirde güneş sistemleri arasında çıkabilecek savaşları aklına bile getirmiyordu. Kendi gezegenimizin de tahrip edilebileceğini hiç düşünmüyordu. Büyük bir inatçılıkla kendi görüşünü savunuyordu. Nihayet Llyrdis'ten kaçmak zorunda kaldı. Tabiî takip edildi, gayesinden uzaklaştırıldı, fakat yakalanamadı. Galaksinin bir yerinde kayboldu ve teorisini de beraberinde götürdü. İşte asıl sıkıntımız burada, Trehearne. Bir müddet sonra Orthis bir mesaj gönderdi ve gemisinin imha edilmemiş olduğunu belirtti. Uzayda

bekliyor ve bir gün bulunacak. Şimdi, aradan bin yıl geçtiği halde, hâlâ ümit kesilmiş değil.

Trehearne, başını salladı.

— Geminin nerede olabileceğini söyleyemeyeceğim muhakkak. Beni nasıl etkileyebilir?

— Nasıl kullanılmış olabileceğini düşünemiyor musun? Bir yabancı, fakat yıldızlar arası uçuşa dayanabiliyor. Orthist harekâtı tahmin edilemeyecek kadar büyüktür ve yalnız Llyrdis'te değildir. Galakside yaşayan herkes, bizde olanı istiyor. Bu bakımdan, seni kendilerine bir örnek olarak almaları muhtemel. Bunun için de hiç bir tehlikeyi göze alamayız ve çok dikkatli olmamız gerekir.

Trehearne, midesinin buz gibi bir el tarafından sıkıldığını hissetti. Kerrel'in söyledikleri akla uygundu. İtiraf etmekten kaçınıyordu, ama Kerrel'e hak vermemek elinde değildi.

Boğuk sesle:

— Pekâlâ, dedi. Nasıl olsa bir yolunu bulacağız. Yani ben değil Kurul bulacak. Kurul'un politikacılardan kurulu olduğunu biliyorum. Bir politikacı muhakkak çıkar bir yol bulmasını bilir.

Shairn, kapının önünden:

— Yapabilirler, dedi. Özellikle onlar tarafından sayılan kişiler onları kandırabilirse.

İki adam da şaşkınlıkla döndü. Shain, gülümseyerek yürüdü. Trehearne, genç kızın gelişini gülümseyerek karşıladığı halde, Kerrel'in suratı asıldı.

Shairn, Trehearne'e döndü.

— Kimse söyledi mi bilmiyorum, ama ben Llyrdis'te oldukça sözü geçer bir insanım.

Kerrel:

— Acaba bizi yalnız bırakabilir misin? diye sordu.

— Bırakamam. Görüyorsun ya, Kerrel, onu kendime ait birisi olarak düşünüyorum. Burada bulunuşunun sebebi biraz da

benim ve başına bir şey gelmemesi için elimden geleni yapacağım. İster hoşuna gitsin ister hoşuna gitmesin, ben yine yardımcı olacağım.

Trehearne:

— Aman ne iyi! dedi. Bu takdirde tam ortada kaldım demektir.

— Zaten ortadasın, öyle değil mi, Kerrel?

— Shairn, seninle burada tartışmak istemiyorum ve...

— Tartışacak değilim. Yalnız bir gerçeği söyledim. Michael, tam bir Vardda gelişimi gösterdi. Hak etmediği halde onun Thuvis'e atılmasını arzu etmiyorum.

Kerrel:

— Uğraşacaksın, dedi.

— Onun için seninle mücadele edeceğim. Birisinin sana karşı durması şart, Kerrel. Hemen hemen her şeyden çok eminsin.

Kerrel, Shairn'in karşısında durdu. Trehearne, hayatında hiç bu kadar öfkeli bir insan görmemişti. Kerrel'in tehlikeli bir insan olduğunu yavaş yavaş kavrıyordu. Shairn, derin bir nefes alarak başını arkaya attı. Trehearne, onun kendisi için Kerrel'le mücadele etmediğini biliyordu. Bu mücadele, Kerrel'le Shairn arasındaydı.

Kerrel:

— Senin birçok şeyine tahammül ettim, Shairn, dedi. Ama her şeyin bir sınırı vardır. Ben bu sınıra ulaşmış durumdayım.

— Ben de böyle düşüneceğini umuyordum.

Birbirlerine dik dik bakarak bir dakika kadar durdular.

Nihayet, Kerrel:

— Keşke böyle davranmasaydın, dedi. Ne onun için ne de başkası...

Shairn, çok yumuşak bir sesle:

— Fakat, Kerrel, dedi. Böyle olması gerekiyordu, çünkü

hiç bir şey için «hayır» kelimesini kabul etmezsin. Biliyorum. Zaten uzun zamandan beri bu anı bekliyordum.

Kerrel, topukları üzerinde döndü ve kitaplıktan çıktı. Trehearne'ün yanından geçerken ona bakmamıştı bile. Trehearne, Kerrel'in arkasından bakarken ürperdi.

Shairn'e döndü ve acı bir sesle:

— Büyük yardımcı oldun, dedi. İlk denemende beni öldürtemedin, ama bu sefer başarı sağlayacaksın.

— Kerrel bu kadar önemli değildir. Yapabileceği sadece tavsiye etmektir. Senin için yapabileceği tavsiye yalnız Thuvis olacaktır.

Bir kahkaha attı.

— Kendimi çok iyi hissediyorum. Gerçekten de üzerimde büyük bir baskı kurmaya başlamıştı.

— Tebrikler. Thuvis neresi?

— Göstereyim.

Shairn, biraz aradıktan sonra küçük bir teyp buldu ve büyülteç âletine taktı.

— Bu teyp, uzayın çok az kullanılan bir bölümüne ait. Bir göz atabilirsin.

Trehearne, büyültecin göz-merceğine doğru eğildi ve baktı. Teypte uzay boşluğunun bazı kısımlarını görebiliyordu.

Shairn:

— Llyrdis'te ölüm cezası yoktur, dedi. Gerçekte, suçlu çok azdır. Fakat, suçluların hepsi hayatlarının sonuna kadar Thuvis'e gönderilirler.

Shairn, bir düğmeye bastı ve teypi durdurdu. Mercekten bakıldığı zaman aynanın üstünde, vahşi karanlık arasında kaybolmuş gibi duran parlak bir güneş görünüyordu. Bu güneşin çevresinde dönen tek gezegen vardı.

Uzun bir dakika sonra, Trehearne:

— Fakat ben suçlu değilim, dedi. Beni oraya...

— Orthist'ler hakkında düşündükleri gibi, senin de top-

luma zararlı olabileceğini düşünürler. Prensip olarak, Kerrel, seni oraya göndermek için elinden geleni yapacaktır.

Trehearne, ölü yıldıza baktı..

— Orada ne yaparlar?

— Hiç bir şey. Sadece beklerler.

— Ne beklerler?

Shairn söylemeden önce cevabın ne olacağını biliyordu. Ne gemi ne de umutları olacaktı. Ancak bir şeyi umabilirlerdi. Trehearne, doğruldu.

Shairn, gülümseyerek baktı.

— Korkuyor musun?

— Evet.

— Ben senden yanayım.

— Öyle mi? Yoksa, canını sıktığı için Kerrel'den intikam almak üzere beni mi kullanıyorsun?

— Bana güvenmiyor musun?

— Hayır!

— Fakat, elinden başka bir şey gelmez öyle değil mi?

— Zannederim.

— Şu halde, mümkün olduğu kadar yararlanmaya bakmalısın.

4.

Geminin çizmekte olduğu yörünge tamamlandı. Gemi şimdi normal hızla gidiyordu. Aldebaran, kırmızı bir nokta halinden çıkmış koca bir güneş olmuştu. Üst kesimindeki yörüngede bulunan gezegenin yansıttığı mavimsi ışık, güneşin kızıl ışıklarıyla morumsu bir renk alıyordu.

Vardda'lar vatanlarını görmek üzere kaptan köprüsünde toplanmışlardı. Trehearne de aralarında heyecanla duruyordu. Konuşulan konular hep yabancı isimlerle döndüğü için Trehearne, çok az anlıyordu. Onlar vatanlarına dönüyorlardı, ama kendisinin bir vatanı yoktu, koca galakside tek başına kalmıştı. Gözlerinin önünde Vardda Kurulunu temsil eden insanların çehreleri geliyordu. Onların ötesinde de, ölümü bekleyenlerin dünyası Thuvis vardı.

Shairn, kolunu çekiştirdi.

— İşte! diye haykırdı. İşte, Micheal, Llyrdis!

Shairn'in parmağı yönünde baktı ve altın sarısı renkli gezegeni gördü. Nihayet, kendi güneş sisteminden çıkmış, başka bir güneş sistemine gelmiştir. Trehearne de Vardda'lar kadar heyecanlıydı, ama heyecanı başka sebeptendi. Kısa zamanda yabancı bir gezegene ayak basacak, yabancı bir güneşin ışınları sırtını ısıtacak, ismini bilmediği dağlardan doğru esen rüzgârın altında duracak ve bilmediği isimsiz okyanuslara bakacaktı.

Edri, Trehearne'ün yüzüne bakarak güldü.

— Mirris, güneşin öbür tarafındadır, fakat biraz dikkatli bakacak olursan sağ taraftaki Suumis'i görebilirsin. En yakın iki komşumuzun uzakta olanı bu yıldız.

Suumis, uzaktan kırmızı bir elma gibi görünüyordu. Çevresinde görülen bir ,iki nokta Suumis'in ay'ları olmalıydı. Trehearne, bütün dikkatiyle Suumis'e baktı ve bu gezegenin de Dünya kadar büyük olduğunu düşündü. Sonra bakışlarını tekrar Llyrdis üzerine çevirdi. Gemi yaklaştıkça Llyrdis büyüyordu. Trehearne, buğulu karaları, okyanusların kara gölgelerini seçebiliyordu. Gezegenin çevresini saran hava, Aldebaran'ın ışıklarıyla kızıla çalar bir renk alıyordu. Nihayet, gezegen gittikçe yaklaştı ve dev gibi bir yuvarlak halini aldı...

Edri, bir kahkaha attı.

— Görme hatası, dedi. Fakat çok şaşırtıcı, değil mi?

Trehearne, bacaklarını gerdi ve Edri'ye haklı olduğunu söyledi. Kalbi ağzına gelmişti. Gemi, gezegene doğru hızla düşüyordu. Atmosfere dokundu ve ateşten bir top gibi daldı. Koca gemi zafer çığlıkları içinde yere yaklaşıyordu. Geçtiği yerler deki bulutları kızıl renkli buhar haline getiriyordu. Trehearne, gözlerini kapadı. Tekrar açtığı zaman bir okyanusa doğru yaklaştıklarını gördü. Okyanusun eteğindeki düz ovayı ve çevresini saran ismini bilmediği dağları fark etti. Bu ovanın üzerinde, New York'un köy olduğunu düşündürecek kadar büyük bir şehir vardı.

Edri:

— İşte, dedi. Galaksinin tam göbeği!

Trehearne, yalnız başını sallamakla yetindi. Söyleyecek kelime bulamıyordu. Şehrin alabildiğine uzandığı ovaya baktı. Binaların çok yüksek kulelerini gördü. Gemi şimdi sessiz bir akışla inişe geçmişti. Artık, şehrin büyük doklarını görmek de mümkündü. Başlarını yukarıya dikmiş gemilerin çokluğu ve büyüklüğü karşısında büyülenmiş gibi susuyordu.

Uyarma çanı ortalığı inletti. Trehearne, kamaşan gözlerini gördüğü manzaradan zorla ayırarak diğerleriyle beraber aşağıya indi ve geminin yere oturmasını bekledi. Şakaklarının uğuldadığını hissediyordu. Vücudunun bütün adeleleri heyecandan titriyordu. Yabancı bir güneşin, yabancı bir gezegenine inmek üzereydi...

Gemi nihayet tabanı üzerine sessizce oturdu.

Trehearne, yerinden kalktı. Diğerleri koridora çıkmışlar, gülerek konuşuyorlardı. Trehearne de onların arkasından gidecekti, ama Edri'nin eli onu durdurdu. Kerrel de hemen önünde duruyordu.

Kerrel:

— Bekleyeceksin, dedi. Edri, ondan sen sorumlusun. Gemiden ayrılmamasına dikkat et.

Kerrel'in uzaklaşması ile Trehearn'ün hayal âlemi birden çöktü.

Shairn, tatlı bir tebessümle baktı.

— Endişe etme, Micheal. İhtiyar Joris benim dostumdur.

Shairn de Kerrel'i takip etti.

Trehearne, Edri'ye döndü.

— Joris kim? diye sordu.

— Dokların koordinatörü. Gençeik yıllarında Shairn'in babasının gemilerinde çalışırdı.

Edri, tekrar koltuğuna oturdu.

— Heyecanlanmasan iyi olur, dedi. Kerrel, raporunu vermek üzere Joris'i görmeye gitti. Bu meselenin topluma duyurulması işine gelmez.

— Neden Joris'e gidiyor? Hnun Kurul hesabına çalıştığını sanıyordum.

— Kurul hesabına çalışıyor. Fakat bu doklara gelip giden her şeyin koordinatör bürosundan geçmesi gerekir. Otur, Trehearne, sinirlerimi bozuyorsun.

— Shairn'in yardımcı olabileceğini düşünüyor musun?

— Umarım. Hay Allah kahretsin, otursana!

Trehearne, oturdu. Gemiden sesler geliyordu, ama bu sesler çok daha değişikti. Boşaltıcı makinelerin gürültüsü kulakları tırmalayacak kadar yüksekti.

Daha fazla oturmaya tahammülü yoktu. Birden ayağa fırladı ve dolaşmaya başladı. Edri, dikkatle Trehearn'ü kontrol ediyordu.

— İyi davran ve öfkeli ol, dedi. Öfkeli olmadığın takdirde mücadele edemezsin.

— Mücadele edeceğim.

— Tutacağın yolun ne olduğunu biliyorsun. Bu yolu onlara gösterecek kadar korkmamalısın.

— Korkmuyorum.

Zaman su gibi akıp geçiyordu. Edri, sakin sakin oturuyor ve sigara içiyordu. Trehearne, biraz dolaştıktan sonra oturdu, fakat yine kalkıp dolaşmaya başladı. Sanki aradan bir yıl geçti, bir yıl daha akıp gitti. Nihayet, temiz kılıklı ve kibar bir genç göründü.

Salonda oturan iki adamı süzdükten sonra:

— Koordinatör bürosuna geleceksiniz, dedi.

Ilgiyle Trehearne'e bakıyordu. Sonra Edri'ye döndü.

— Görünüşü normal, dedi. Bu hikâye gerçekten de doğru mu?

Edri:

— Boş ver, dedi. Haydi, Trehearne, gidelim.

Hep beraber gemiden çıktılar. Trehearn, doklardaki yoğun çalışmayı büyülenmiş gibi seyretti.

Edri'nin sesini ancak duydu.

— Büyük işler, Trehearne. Galaksideki en büyük ticaret. Etkileyici, değil mi?

Uzakta olan binalara gitmek üzere yürüdüler. Trehearne, büyük bir makinenin gemi çevresinde ağır ağır dolaştığını gördü. Koca makine, bir takım düğmelerle donatılmış bir tablonun başında duran bir adam tarafından yönetiliyordu.

Edri:

— Bir rontgen cihazı, dedi. İnen her gemiyi kontrol ederler. Ultra hız, zamanla madenler üzerinde etkin olabilir. Rontgen, geminin madenlerinde kristalleşme veya anormal molekkülleşme arar. Gemiler belirli bir çalışma süresinden sonra son derece dikkatle kontrolden geçirilir. Sonsuzluk içindeyken geminin parçalara bölünmesi her halde hoş olmaz.

Trehearne'ü binaya soktu. Genç Vardda hâlâ merakla Trehearne'e bakıyordu.

Edri:

— Burada asansör var, dedi. Aşağıya ineceğiz.

Trehearne, asansöre girdi ve döndü. Asansörün kapısı kapanmadan önce, bütün iniş sahasına hakim olan büyük bir pilon gördü. Bunun Doklar idare binasına ait olduğunu söylemelerine lüzum yoktu. Bir kere daha içindeki şaşkınlık hisleri kayboldu. Asansörle beraber kalbi de aşağılara doğru hızla iniyordu.

Asansörün inişi kısa oldu. Asansörden sessiz bir koridora indiler. Tek hat üzerinde giden küçük bir vagonla büyük pilonun bulunduğu seviyeye çıktılar. Bu sefer, yukarı doğru hareket eden özel bir asansöre bindiler. Trehearne'ün ağzında acı bir tat vardı ve avuçları terliyordu.

Asansörün hiç durmayacağını sanıyordu, fakat asansör en yüksek katta durdu. Genç Vardda, işaret ederek onları büyük bir odaya aldı. Odanın bütün duvarları camdı ve tüm meydanı görmek mümkündü. Trehearne, bu odanın bürodan çok bir geminin kontrol odasına benzediğini düşündü.

Shairn ve Kerrel odadaydı. İkisi de birbirlerinden uzakta duruyorlardı ve yüz anlatımları ciddiydi. Kerrel, Trehearne'e bakmadı, ama Shairn, hemen genç adamın yanına koştu ve elini tuttu. Odanın bir kenarında duran başka bir genç, üzerinde birçok kontrolların bulunduğu büyük bir âletin başındaydı.

Odaya girmeleri üzerine bütün sesler kesilmişti. Büyük masanın arkasında oturanlar sessizce yeni gelenlere bakıyorlardı. Trehearne, çok iri, geniş omuzlu ve büroya yakışmayan bir de-

vin masada bulunanların tam ortasında oturduğunu gördü. Adamın görünüşü bile insanın içini ürpertmeye yeterliydi. İri elleri, yanında yığılı kâğıtların üzerinde duruyordu. Soğuk buz parçalarını andıran mavi gözlerini Trehearne dikip uzun uzun baktı. Bu gözler bir saniye olsun titremeden Trehearne'ü inceliyordu.

Joris:

— İnanamamıştım, dedi. Fakat şimdi onu öldürmek fikrinden neden hoşlanmadığınızı anlıyorum. Bizden birine benziyor. Fakat Allah kahretsin... Kerrel ,hepinizin kanunu hatırlaması gerekirdi. Yıldızlar arası yolculuk yapan hiç bir gemiye Vardda olmayan kimsenin alınamayacağını düşünmeliydiniz. Neden böyle hareket ettiniz?

Kerrel'in cevap vermesine fırsat kalmadan, Shairn:

— Fazla titizlikten, dedi. Ve kuşku. Şimdi, ikisini de inkâr edeceğini sanıyorum. Görüyorsun ya, Joris, kanunî bir kuşku vardı. Trehearne'e baktığın zaman onun Vardda olmadığını söyleyebilir misin?

— Fakat biliyordunuz ki...

Edri, lafa karıştı.

— Oh, hayır, bilmiyorduk. Geminin kalkışına kadar bilmiyorduk ve ondan sonra da Vardda olmadığı iddia edilemezdi, öyle değil mi, Joris?

Joris'in iri vücudu huzursuz bir tavırla kımıldadı.

— Garip bir yaratık, dedi. Bir melez. Onu buraya getirmekle ona iyilik yapmadınız. Shairn, bunda senin parmağın olduğunu sanıyorum. Gerçekte, seni tanıdığım için...

Shairn, terslendi.

— Yaptıklarım beni ilgilendirir. Michael'a gelince, o da senin kadar iyi bir Vardda. Henüz sorumu cevaplandırmış değilsin. Kurul toplanıncaya kadar benim kontrolum altında bırakacak mısın?

— Hayır! Son sözüm budur.

— Fakat, Joris...

— Ortalığı karıştırmak için birebirsin, Shairn. Doğduğundan beri böylesin. Fakat benim başımı da belâya sokamayacaksın!

— Ben de senin bir dost olduğunu düşünmüştüm. Joris, hatırlamalısın ki...

— Babanın gemilerinde çalıştığım zaman ondan emir aldım, ama sen baban gibi bir insan olamazsın! Ayrıca, senin yanında çalışmıyorum, Devlet hesabına iş görüyorum. Anlaşıldı mı?

Shairn, bilinçli bir tavırla başını salladı.

— Hem de çok güzel anlıyorum. Hiç değilse, kükremesini unutmamışsın.

Joris, kendisini tutamayarak bir kahkaha attı.

— Hayır, dedi. Sen nasıl terbiyeli olmasını öğrenemedinse, ben de bağırmayı unutmadım.

Bakışları Shairn'den, taşlaşmış gibi duran Kerrel'e gitti. Trhearne, Kerrel'in konuşmadığını görünce onun daha önce gerektiği kadar konuşmuş olduğunu tahmin etti. Joris'in bakışları Edri ve Trehearne'ün üzerinde durdu.

— Bu işin çok karışık ve zor olduğunu itiraf etmeliyim. Son kararı vermeyeceğime çok memnunum. Kurul tarafından elimden alınıncaya kadar Dünyalıyı tutuklu olarak korumam gerektiğini sanıyorum.

Sert bakışlarını Shairn'e çevirdi.

— Kanun böyle söyler ve tümüyle uygulanacaktır.

Kerrel, nihayet konuştu.

— İyi. Ben de bundan emin olmak istiyordum.

Joris, gözlerini devire devire Kerrel'e baktı.

— Büromun işlerini kendi başıma yürütecek kadar yeteneklilyim.

Edri'yle Trehearne'ü büroya getiren genç adama başıyla işaret etti.

— Liman Yetkili Kot numarasını kullanarak, C bendine göre gerekli tutuklu girişini yapın ve...

Trehearne:

— Bir dakika, dedi.

Sonra, Joris'in karşısına gelinceye kadar yürüdü ve durdu.

—Beni tutuklama yetkiniz yok.

Joris, şaşkınlıkla Trehearne'e baktı. Sonra yanlış duymadığını anlamak için başını şiddetle salladı. Çenesi birden kızardı.

Trehearne, artık öfkesinin yüze çıkmasının zamanı olduğunu düşündü.

— Hakkında kesin suçlu kararı olmadan hiç bir Vardda, arzusu dışında tutuklanamaz, özgürlüğü kısıtlanamaz. Bir suç işlemedim ve hakkımda verilmiş bir tutuklama kararı yok.

Joris, kendisine gelene kadar bir dakika geçti. Konuştuğu zaman sesinin gürlemesinden camların sarsıldığı hissedildi.

— Sen bir Vardda değilsin!

— Değil miyim? Bir dakika kadar düşünün. Bir insanı diğer Vardda'lardan ayırt eden belirli bir fark var mı?

— Pekâlâ, bu sorunu cevaplandırmak isterim! Şu veya bu şekilde bir hileyle uçuşu başarıyla atlattın. Fakat Dünyalı olduğun gerçeği ortadan kalkmış sayılmaz. Dünya'da doğdun, yetiştin ve bunun için de Vardda olamazsın!

Trehearne'ün gözleri parıldadı.

— Peki, beni hapsettiğinizi düşünelim... Güneş Sisteminden Aldebaran Güneş sistemine gelen bir Dünya'lının hâlâ yaşadığını düşünelim. Bu takdirde büyük bir gürültü kopmayacak mıdır? Vardda olmayan kimseler oldukça ilgileneceklerdir. Orthist'ler de kulaklarını dikeceklerdir. Zannediyor musunuz ki, haberi bütün galaksiye yaymayacaklardır? Vardda, yalnız kendilerinin uzay uçuşu yapmadıklarını kendi ağzıyla itiraf etti..

Shairn:

— Tamam, Micheal, dedi. Devam et!

Edri, bir adım kadar geriledi. Gözleri, umutla Trehearne'e dikilmişti.

Kerrel, keskin sesle konuştu.

— Kötü bir tavsiye almışsın,. Trehearne. Böyle konuşmanın sana faydası olmayacaktır.

Joris, Kerrel'e susmasını işaret etti ve Trehearne'e döndü.

— Orthist'ler hakkında ne biliyorsun?

— Başınıza yeteri kadar belâ olabileceklerini biliyorum. Ya Vardda'yım ya da değilim. Eğer Vardda değilsem, yeni bir harekâtın başlangıcına sebep olabilirim. Yıldızlara uçan ilk Vardda olmayan insan, kurduğunuz tekeldeki ilk gedik.

Joris,, başını salladı.

— Öylesine sessizce ortadan kaldırılabilirsin ki kimsenin ruhu bile duymaz.

Trehearne:

— Bu da iyi, dedi. Geminin bütün pilotlarını, yolcularını, tayfasını ortadan kaldırın. Susmalarını sağlamanız gereken insanın çokluğu şaşırtıcı, değil mi?

Shairn, başarı kazanmış bir kumandan gibi:

— Evet, Joris diye haykırdı. Beni nasıl susturacaksın?

Edri:

— Beni de nasıl susturabileceğinizi merak ediyorum? dedi.

Joris, öfkeyle kaşlarını çatarak bir Shairn'e bir de Edri'ye baktı. Fakat cevap vermedi.

Kerrel, masanın üzerine abandı.

— Joris, dedi. Anlıyor musun? Bu adam seni açık bir hiyanetle suçlamaya çalışıyor.

Trehearne:

— Evet, dedi. Suçluyorum.

Trehearne'ün sesi son derece sakindi ve doğrudan doğruya Joris'e hitap ediyordu.

— Bu uçuşu yapıp yaşadıktan sonra yıldızlar arası özgürlüğü kazanmış oldum. Boşluğun daha derinliklerine gitmeye hak kazandığıma göre de, bana engel olmaya çalışanlara karşı elime geçen her silâhı kullanacağım.

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

Joris, ağır ağır:

— Tanrım, dedi. Sözümü geri aldım. Senin kanında bir karışıklık olamaz. Ancak bir Vardda böylesine korkusuz konuşabilir.

Yerinden kalktı ve masanın etrafını dolaşarak ön tarafa geldi.

— Sen Shairn, dedi. Politik görüşlerine rağmen bu adamı destekleyecek misin?

— Evet. Belki de bu, Orthist'lerin yapabildikleri gerçek bir başarı olacak.

— Peki, sen Edri?

— Sonuna kadar gideceğim.

Kerrel, küfür etti. Trehearne, onun ilk defa küfür ettiğini duyuyordu. Kerrel, doğrudan doğruya Shairn'e küfretmişti.

— Allah aşkına, söylediklerine dikkat et! Joris, Shairn ciddî söylemiyor ve söylediklerini de yapamaz. Bu konudaki hislerini biliyorum.

Shairn :

— Bir dene bakalım, hislerimi biliyor musun? diye sordu.

Joris, düşünceli bir tavır takınmıştı. Kerrel'e:

— Biliyor musun, dedi. Shairn'in yardım edip etmemesi önemli değil, ama Dünyalının söylediklerinde gerçek payı çok. Korkarım ki, söylediklerini umursamamak hatalı olur.

Kerrel :

— Blöf, dedi. Buraya bak, Joris, eğer bu adamı serbest bırakacak olursan seni rapor etmek zorunda kalacağım.

— Senin de raporunun da cehenneme kadar yolu var! Kanun onu kapatmamı söylüyor, ben de kanuna uyacağım ve görevim burada bitecek. Görevimi bana sen öğretecek değilsin.

Kayıt aletine gitti ve teypi çıkarıp yere attıktan sonra ayaklarının altında ezdi.

— Şimdi hepiniz defolun! İşiniz bitti! Çenenizi de sıkı tutmanızı söyleyeceğim. Özellikle siz.

Son iki kelimeyi, odada bulunan iki genç Vardda'ya söylemişti. Onlara bakarak konuşmasına devam etti.

— Sizin meşgul edecek yeteri kadar işiniz var. Gidin ve işinize bakın. Sen burada kal, Trehearn.

Trehearn, odada kaldı. Başarıya ulaşamadığını düşününce içi acıyla burkuldu. Odadan çıkanların kuşkulu oldukları yüz anlatımlarından belli olmuştu. Limanın doğusundan kalkan büyük bir uzay gemisinin bir saniye sonra atmosferde kaybolduğunu gördü.

Joris, konuşmadan odada dolaşıyordu. Sessizlik can sıkacak kadar yoğundu. Çok aşağılarda kalan limanın gürültüsü bulundukları yerden duyulmuyordu. Joris'in yüzü asıktı. Trehearne, kızıl güneşle pembeleşen bulutlara baktı, sonra gözlerini yerdeki uzay gemilerine çevirdi. Bulunduğu yerden, Vardda olmayan insanların kullandıkları, yakın yıldızlara gidip gelen gemileri görebiliyordu. Limanın ötesindeki büyük şehrin uzun kuleleri görünüyordu. Trehearne, şehri görüp göremeyeceğini merakla düşündü.

Joris, birden durdu ve Trehearne'e döndü.

— Buraya gel.

Trehearne, itaat etti. Joris'in kartal bakışlı keskin gözleri, en küçük bir hareketi dahi kaçırmadan Trehearn'ü sözüyordu. Trehearne, konuşmadan bekledi. Zaten söylenecek fazla bir şey kalmamıştı.

Joris, kendi kendisine konuşur gibi:

— Vardda kanı olduğu mahakkak, dedi. Ve yıldızlara uçmak istiyor.

Birden sordu:

— Terkedilmiş kimsesiz bir çocuk musun?

— Hayır, fakat keşke terkedilmiş bir çocuk olsaydım.

Joris, arkasını döndü. Yüzünün ifadesi üzüntülüydü.

— Kaç yaşındasın?

— Dünya yılıyla otuz üç.

Sırtı hâlâ Trehearne'e dönük olan, Joris:

— Bir çıkış yolu bulduğumu sanıyorum, dedi. Geçerli olup olmayacağını bilmiyorum. Kurul beş güne kadar toplanıyor ve bu sürede senin hakkında rapor vermek zorundayım. Elimden geleni yapacağım, Şimdilik, söyleyeceğim yere gitmek ve hiç bir olaya meydan vermeden sessizce beklemek zorundasın. Anlaşıldı mı?

Trehearne, yine umutlandı.

— Evet.

— Güzel. Sahi, Trehearne...

— Eğer durum tahmin ettiğimiz gibi çıkarsa, yıldızlara uçabileceksin!

Bu, söz verme olduğu kadar tehdit de olabilirdi.

Otuz dakika sonra, Trehearne, bir nöbetçiyle beraber yeraltı tünellerinden geçerek küçük bir odaya giriyordu. Oda küçük olmakla beraber çok rahat ve modern döşenmişti. Trehearne'ün odaya girmesinden sonra, manyetik kilit kendiliğinden kapandı ve Trehearne, küçük odada yalnız kaldı.

Odanın penceresi yoktu. Trehearne, yeraltında mı yoksa üstünde mi olduğunu bile bilmiyordu. Zamandan bile haberdar değildi. Daracık odada dolaşıyor ve duvardaki bir yarıktan otomatik olarak verilen yabancı yemeği yiyordu.

Yatağa uzandı ve uyumaya çalıştı. Son sigarasını içerken Dünya'yı ve güneş sistemleri arasındaki uzaklığı düşündü. Başarı sağlıyacağını ummaktan başka bir şey yapamayacağını çok iyi biliyordu.

Ziyaretine gelen kimse yoktu. Shairn, onu unutmuş gibi görünüyordu. Edri'nin arkadaşlığından da kuşkulanmaya başlamıştı. Muhtemelen Joris'in kurnazca hazırladığı bir tuzağa

düşmüştü. Çevresinde gördüğü herkesten nefret ediyordu. İhtiyar adamın, seni ortadan kaldırmak çok kolay, demesini hatırlıyor ve buraya kadar kendi ayağı ile geldiği için kendi kendisine kızıyordu.

Hiç tanımadığı bir dünya olan Llyrdis'e ayak basmış, fakat gördüğünü zannettiği tatlı rüyası bu küçük odada son bulmuştu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini kestirmesi mümkün değildi. Bir gün, sıçrayarak uyandı, çünkü manyetik kilidin sesini duymuştu. Yataktan doğrulduğu zaman Shairn'in hafif adımlarla yaklaştığını gördü.

— Michael! Artık bitti, Micheal... özgürsün!

5.

Aradan bir saat geçtiği halde serbest olduğuna bir türlü inanamıyordu. Beş günlük bekleyişten sonra nihayet hücresinden ayrılmıştı.

Şehre hakim bir terasta duruyordu. Geceydi ve yanarmış gibi görünen aylar gökyüzünü pırıl pırıl aydınlatıyordu. Denizden doğru esen rüzgârda tatlı şarap kokusu vardı ve bildiği rüzgârlara benzemiyordu. Çevresinde ince uzun kuleler vardı. Ayaklarının altına serilmiş gibi görünen şehir renkli ışıklarla parıldıyordu.

Shairn, yumuşak sesle:

— Şuraya bak, Michael, dedi. Hepsi senin.

Trehearne, baktı. Elleri terasın korkuluğunu sıkıca kavramıştı. Öylesine heyecanlıydı ki, nefes almakta bile zorluk çekiyordu.

— Başarında benim de payım var, Michael. Teşekkür etmeyecek misin?

Trehearne, döndü. Shairn'in sırtında beyaz ipek bir elbise vardı. Saçlarının arasına belirli aralıklarla parlak mücevherler yerleştirmişti. Omuzlarına kadar dökülen siyah saçlarıyla bir tablo kadar güzeldi. Trehearne, konuşmak üzere ağzını açtığı zaman Edri'nin seslendiğini duydu. Edri, Joris'in gelişini bildiriyordu.

— Gel de mucizenin nasıl yaratılmış olduğunu kulaklarınla duy.

Trehearne, sürgülü cam kapıdan geçti, basit fakat rahat döşeli salona girdi. Edri, Vardda standardlarına göre fakir bir insan sayılırdı, çünkü gemisi yoktu ve gemisi olanların hesabına çalışıyordu. Salonun dört duvarı da camdı ve bütün şehrin ışıkları içeri vuruyordu. Edri, evde olmadığı zaman evin temizliği muhtelif robotlar vasıtasıyla otomatik olarak yapılıyordu. Mutfak yoktu. Yemekler, merkez servis sisteminden taze ve sıcak olarak basınçlı tüpler vasıtasıyla gönderiliyordu. Trehearne, dünyadaki kendi bekâr odasını hatırlayınca, gülümsedi.

Joris, gülümseyerek Trehearne'e doğru yürüdü ve iri elini uzattı.

— Hücrede geçirdiğin beş gün içinde acaba neler düşündün?

Trehearne, başını salladı.

— Söylemeyeceğim, çünkü, hiç biri doğru değil.

Joris, gür bir kahkaha attı.

Edri :

— Henüz bir şey anlatmadık, dedi. Sizi bekledik.

Dört bardak çıkardı ve şarap doldurdu. Joris, neşeli bir tavırla koltuklardan birine çöktü. Shairn de onun yanına oturdu. Bacaklarını altına toplamış, şarabını yudumluyordu.

Shairn:

— Haydi, dedi. Seni dinliyoruz.

Joris :

— Oldukça uğraşmam gerekti, dedi. Biraz sahtekârlığın zararı olmayacağını düşündüm. Liman Müdürlüğünde yapılan bütün uzay yolculuklarının kayıtları vardı. Otuz ve kırk yıllık kayıtları araştırdım ve Trehearne, senin için oldukça güzel bir geçmiş yarattım.

İleri doğru uzandı.

— Şimdi anlatacaklarını kafana iyice yerleştir ve sakın unutma. Bundan otuz dört yıl önce Dünya'da ticaretle uğraşa Vardda'lı bir çiftten dünyaya geldin. Annen doğumda öldü ve baban seni terk etmek zorunda kaldı, çünkü, bir çocuk Vardda bile olsa yıldızlar arası yolculuğa dayanamaz. Seni yetiştiren kimseler tarafından evlatlık olarak kabul edildin.

Pantolonunun ceplerini karıştırdı, bulduğu kağıdı Trehearne'e uzattı.

— Gerçek ailenin ismi burada yazılı. İsimleri ezberlersin. Baban Orion Nebula'sındaki çarpışmada öldü. Erkek veya kızkadeşin yok. Ayrıca, mirasa da konmadın, çünkü babanın malları kanuna göre başkaları arasında bölüşüldü. Bundan sonra senin geçmişin bu. Unutmamalısın. Zorunlu olmadığın takdirde bu konuda fazla konuşma.

Trehearne, elindeki kağıdın üzerinde yazılı iki isme büyülenmiş gibi baktı.

— Yapılabileceğini düşünemiyordum... Fakat, Kerrel ne diyor? Uydurduğunuz hikâyeye inanmadığı muhakkak.

— Aksini ispatlayamaz ki. Ayrıca, öylesine kuvvetli deliller hazırladım ki aksini kimse iddia edemez.

Bir kahkaha attı.

— Aslına bakarsan, oturduğu dalı kökünden kestim.

Shairn :

— Hoşuna gitmedi, dedi. Fakat yapabileceği bir şey yoktu ve olamayacak da. Joris'le beraber, Kurul'un seni sorguya çekmesini önledik. Bu mesele hakkında ne kadar az konuşulursa o kadar iyi olur, Michael. Oturum gizli oldu. Joris'in notları ve senin görünüşün, kuşkuları tamamen siliyordu. Kararlarını yarım saat içinde verdiler ve hemen yeni bir kanun çıkardılar. Hiç bir Vardda, Llyrdis'ten başka bir dünyada doğum yapamaz?

Trehearne, elindeki kağıt parçasını cebine koydu.

— Söylemek istediğim birçok şey var, fakat...

Sözünü tamamlayamadan sustu. Edri, eline şarap kadehini tutuşturdu.

— Boş ver, dedi. Sadece bizim çok iyi insanlar olduğumuzu söyle yeter. Aklıma gelmişken söyleyeyim, bir daha beni yalan söylemeye zorunlu bırakma. Yolculuğumuz sırasında, terkedilmiş bir çocuk olarak çektiklerini bana nasıl anlatmış olduğunu söylemek zorunda kaldım.

Trehearne, sırıttı. Odadakilere baktı, sonra bakışları Joris, üstünde durdu.

— Anlamadığım tek şey var, dedi. Neden bana yardım ettiniz?

— İyi olduğu sürece bir kimsenin yaptığı işlerde sebep arama, Trehearne. Şimdi, kesin olarak bir Vardda'sın ve önünde daha önemli sorunlar var. Yaşamak için kazanmak zorundasın. Hâlâ yıldızlara uçmak istiyor musun?

Trehearne'ün yüzündeki anlamı görünce gülümsedi.

— İki haftaya kadar Hercules Yıldız grubuna gidecek olan Saarga isimli gemime bir ambar memuru lâzım. Kaptan ve tayfa eşit paylar alır ve yolculuk oldukça zengin sayılır. Ambar memuru bile iyi para kazanır.

Edri :

— Seni uyarmak zorundayım, Trehearne dedi. Hercules, koca galaksi içindeki en tehlikeli yıldızdır.

Joris:

— Kazanılan para da yüksek, dedi. Evet, ne dersin?

Trehearne, cevap vermeden Shairn, elini omzuna dayadı.

— Saçma, Joris, dedi. Böyle bir işi kabullenmek zorunda değil. Kendi filomda daha iyi bir iş bulabilirim ve o zamana kadar da nasıl olsa aç kalmaz.

Trehearne'ün yüzü gerildi. Sakin sesle:

— Senin çok zengin olduğunu duymuştum. Shairn, dedi.

— Ah, evet. Joris'in iki gemisine karşılık otuz gemim var. Babamın tek varisi olacak kadar da şanslıydım. Aman

sen de, işten söz etmek isteyen kim! Haydi gel, Michael, sana şehri gezdirelim.

Trehearne:

— Bir dakikaya kadar gideriz, dedi.

Joris, garip bir anlatımla bakıyordu. Trehearne, yüzünün büsbütün gerildiğini hissetti.

— Saarga'ya ne zaman müracaat etmemi istiyorsunuz?

Joris, Shairn'e baktı ve gürledi.

— Tahmininde yanıldın, değil mi?

Ayağa kalktı.

— Peki, Trehearne, sana haber veririm. Durun bakalım, bunu kutlamak için neler yapabiliriz!

Hep beraber çıktılar. Bir saat kadar sonra Shairn'in suratı asıldı. Trehearne'ün, onun varlığını unutmasına içerlemiş gibi görünüyordu.

Trehearne'ün sırtında Edri'den ödünç aldığı gümüşi renkte bir elbise vardı. Şehrin ışıktan pırıl pırıl yanan caddelerine, binalarına hayran hayran bakıyordu. Dünya'da olduğu gibi gizli kapaklı işlerin döndürüldüğü izbe meyhaneleri burada görmek mümkün değildir. Vardda, birçok yıldız dolaşmış, kültürünü ilerletmiş ve uygarlaşmış bir ulustu. Kanunları, halk tarafından seçilmiş bir kurul tarafından yapılıyordu. Aslında çok az kanun vardı. Kanunları az olmasına rağmen herkes tarafından büyük bir titizlikle uygulanıyordu. Kimseyi baskı altında tutmamakla beraber, yaptıkları ticaretten sağladıkları geliri de kimseyle paylaşmıyorlardı.

Dünya'dan ayrıldıkları zaman Edri, şöyle söylemişti.

— Dünyalar arasındaki insanlardan çok daha asil ve gururluyuz. Kimsenin hakkını yemiyoruz. Bütün kazanç eşit olarak bölünür. Kimse, kimseden çalmaz. Birbirimizi aldatmayız. Genellikle dürüst konuşuruz. Çok az yalan söyleriz, tabiî gerektiği zaman. Vardda olmayanlar bizi sevmeyebilirler. Fakat biz olmadan da yapamazlar. Bizim ticaretimize ihtiyaçları var.

Dünya deyimiyle hayalperest değiliz, mümkün olduğu kadar gerçeğe yakın olarak hareket ederiz.

Şehri hayranlıkla seyreden Trehearne, Vardda'ların çok iyi çalıştıklarını kabul etmek zorunda kaldı. Bu gezegende hayatının sonuna kadar yaşayabileceğini düşündü. Binlerce gemi limana inip kalkıyordu. Küçük gemiler, büyük gemilerin yanında çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Şehirlere kalabalık bir insan akışı vardı. Çeşitli turistler görmek mümkündü. Turistlerin çoğu insandı, veya insana çok benziyordu. Derilerinin renkleri değişik olabiliyordu. Hepsi, kendi gezegenlerindeki kılıklarıyla dolaşıyordu. Hatta, bazı turistler insan bile değildi. Ama tavırlarında gururlu bir anlatım vardı.

Edri, eliyle işaret ederek:

— Şu siyah derili, gaga burunlu ve bronz kanatlı yaratıkları görüyor musun? dedi. Suumis gezegeninden geliyorlar. Orada duran gümüşî renkli, parlak sorguçlu ve kırmızı pelerinlileri görüyor musun? Güneşe yakın bir yıldız halkından. Son derece gururludurlar. Şu ufak tefek, mavimsi renkli adam ticaret prensidir ve Zaard'lıdır. Sınıf farkını gösteren elmas kolyeyi görüyor musun?

Trehearne, hem görüyor, hem de söylenenleri dinliyordu. Renk karışımı başını döndürüyordu. Dörtlü grup oradan oraya gidiyor, şehri dolaşıyordu. Vardda'ların elbiseleri mücevherlerle donatılmış, pırıl pırıl yanıyordu. Herkesin çok zengin olduğu kullandıkları değerli taşlardan anlaşılıyordu. Her gittikleri yerde çeşitli yıldızlardan gelme şarapları içiyorlar, değişik meyvaları tadıyorlardı. İnsan, yarı insan, insan olmayan, güzel, çirkin bütün çehreler gözünün önünde dans ediyordu. Hemen hemen bütün Vardda kadınları güzeldi. Göğüsleri oldukça iri, kalçaları yusyuvarlak ve bacakları muntazamdı. Herkesin yüzünden neşe akıyordu. Shairn de ters tavırlarını terk etmiş, eğleniyordu, Trehearne, içtiği şaraplardan başının döndüğünü hissediyordu. Renk cümbüşü, başının dönmesini hızlandırıyordu.

Trehearne, Edri'nin garipliğini hisdediyordu. Joris, Shairn ve kendisi ne kadar neşeliyse, Edri de o kadar içine kapanık görünüyordu. Trehearne, onu böylesine sarhoş görmediğin hatırlıyordu. Bir insanın bu kadar çok içebileceğini hiç düşünmemişti. Edri, sanki bütün Llyrdis'teki şarapları bitirmek istercesine içiyordu. Çirkin yüzü asılmış, gözleri uzak ibr noktaya dikilmişti. Trehearne'ün ona hitap etmesi üzerine cevap veriyordu, ama sesinde his denen şey yoktu.

Trehearne, diğerlerine baktı. Hepsinin yüzü gülüyordu. Bakışları tekrar Edri'nin üzerinde durdu. Trehearne, Edri'nin çirkin olmakla beraber çok iyi bir kalbi olduğuna inanıyordu. Gerçek dost bildiği bir kimsenin üzüntülü olmasını arzu etmiyordu.

Edri'ye doğru eğildi.

— Neyin var, Edri? Neden canın sıkılıyor?

Joris :

— Yeteri kadar sarhoş değil, dedi. Biraz daha şaraba ihtiyacı var.

Masanın üzerindeki sürahiden Edri'nin bardağına yakut renkli şarap doldurdu. Edri, birden başını salladı ve bardağı eliyle itti. Şimdi, Trehearne'ün arka tarafında bir yere bakıyordu.

— Hayır, dedi. Evet gideceğim.

Acelen ne, Edri, biraz daha kalabilirsin.

Kerrel'in sesiydi. Şaşıran Trehearne, başını çevirdi ve Kerrel'in, hemen arkasında durduğunu gördü. Kerrel, masadakileri selâmlayarak oturdu. Trehearne, Kerrel'in ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Düşüncelerini tahmin edemediği insanlardan zaten hoşlanmazdı.

Kerrel :

— Tebrikler, dedi. Tek kelimesine dahi inanmamakla beraber Trehearne, hakkında bulduğunuz geçmiş çok iyi bir stratejiydi, Joris.

Joris, kahkahayla güldü.

— Kurul inandı, ama. Ayrıca, ben de inandım, Shairn de inandı. Öyle değil mi, Trehearne?

— Tabiî.

Kerrel sanki meselenin üzerinde durmak istemiyormuş gibi.

— Her neyse, dedi. Olan oldu.

Shairn, vazodan bir çiçek alıp Kerrel'in kucağına attı.

— Beni unuttun galiba, dedi. Seni tanırım. Kaybettiğin zaman bozulursun. Bunun için de numara yapmana lüzum yok. Senin böyle tutumlarına alışkınım. Yalnız söyle bakalım, küçücük kafanın içinden neler geçiyor?

— Hiç bir şey. Hayatın olağan güçlüklerini düşünmek zorundayım. Örneğin, bugün birisi kaçtı, başka birisi yakalandı.

Joris, birden dikkat kesildi ve Kerrel'e baktı.

— Kim?

— Arrin.

Sessizlik oldu.

Nihayet, Shairn:

— Onunla bir kere tanışmıştım, dedi. İyi bir adam. Onu Thuvis'e gönderemezsin.

— Bundan hiç kuşkun olmasın. Orthist liderlerinden biri... Bunu bilmiyordun, değil mi? Bir müddetten beri göz altındaydı ve bugün yakalandı. Yapılan aramada kağıtlarının hiç birinin bulunmaması çok garip.

Edri'ye döndü.

— Arrin senin arkadaşın, değil mi?

— Tanırım.

— Numara yapma! Onu yıllardan beri tanırsın.

Edri, terslendi.

— Seni de yıllardan beri tanırım. Benimle kedi-fare oyunu oynama, Kerrel. Bir şey söylemek istiyorsan, dolambaçlı yollara sapmadan söyle.

Kerrel, omuz silkti.

— Sadece bir insanın çok şanssız arkadaşları olabileceğini düşünüyordum, o kadar.

Trehearne, ayağa kalkarak:

— Buna ben de dahil miyim? diye sordu.

Edri :

— Canı cehenneme! dedi.

Kor gibi kırmızı gözlerini Kerrel'e dikerek ayağa kalktı. Konuştuğu zaman Trehearne'e hitap ediyordu.

— Yorulmak bilmez değersiz bir müfettiştir. Böylelerine siz, Dünya'da iyi polis dersiniz. Fakat işinden fazlasıyla memnun. Ben gidiyorum.

Edri, sözünü tamamladıktan sonra sallanarak uzaklaştı. Trehearne, uzaklaşmakta olan Edri'nin arkasından baktı. Bir anlık tereddütten sonra peşinden yürüdü.

Edri, Trehearne'ün elini omzunda hissedince durdu. Sanki onu ilk defa görüyormuş gibi baktı.

Trehearne, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

— Yapabileceğim bir şey var mı? diye sordu.

— Hayır. Teşekkür ederim.

— Arkadaşının başına gelenlere üzüldüm.

— Neden üzülesin? Orthist, bir hain. Thuvis'e gönderilmeyi hak etmiş olan bir insan.

Trehearne, daha önce görmüş olduğu gezegeni gözlerinde canlandırınca titredi.

— Adam sende! İnsanların ölüme gönderilmesi hoşuma gitmiyor. Ayrıca, Orthist'lerin kötü kişiler olabileceklerine inanmıyorum.

Edri, Trehearne'ün omzunu tuttu. Canlı bir tavırla:

— Onlardan nefret etmelisin, dedi. Bütün benliğinle onlardan nefret etmesini öğrenmelisin.

Sonra arkasını döndü.

Trehearne :

— Onlardan nefret edip etmemem önemli değil, dedi. Tehlikeli olabileceklerine aklım ermiyor.

— Bir mesaj vardı, Trehearne. Orthis'in kaybolmasından

sonra, gemisine ait cankurtaran botlarından biri boşlukta bulundu. Aradıkları zaman yalnız bir mesaj buldular. Bu mesaj, cankurtaran botunun gövde duvarlarına iri yazılarla yazılmıştı. Düşmanlarına hitaben yazılmıştı. «Beni yok edemediniz. Galaksideki insanlar da yıldızlar arası uçuşlar yapabilecek.» Şimdi anladın mı? Orthist'lerin görüşlerine göre, hâlâ ümit var.

Edri,(yürümeye başladı. Konuşurken, kendi kendisine söyleniyormuş gibi görünüyordu.

— Arrin çalıştı. Kendisinden öncekiler gibi bütün hayatı boyunca çalıştı. Bütün kayıtları araştırdı. Kimsenin bakmasına izin verilmeyen dosyaları karıştırdı ve sonunda yakalandı. Aradığını hiç bir zaman bulamadı, ama belki de bulmuştur. Biraz daha vakti olsaydı, muhakkak bulacaktı!

Başını kaldırıp bomboş görünen gökyüzüne baktı.

— Oralarda bir yerde, Orthis oturmuş bekliyor... Başkaları tarafından bulunmak üzere bekliyor. Fakat nerede? Bin yıldan beri kimsenin cevaplandıramadığı bir soru. Nerede?

Birden yolun kenarına doğru döndü ve kusmaya başladı. Trehearne, sabırla bekledi.

Edri, mendiliyle ağzını kurularken:

— İnsan sarhoşken çok garip şeyler söylüyor, dedi.

Trehearne :

— Bilmem, dedi. Ben bir şey duymadım.

— Benim hatırım için olduğu kadar kendi hatırın için de duymamış ol.

Gülümsedi.

— Teşekkür ederim. Şimdi biraz daha iyiceyim. Eve dönüyorum.

Edri, eve doğru yürürken Trehearne, tekrar geri döndü. Kendiside serin havanın etkisiyle biraz ayılmıştı. Gecenin büyüsünün kaybolduğunu hissediyordu. Edri'yi merak etmesi için birçok sebepler vardı.

Shairn, yarı kapalı gözlerini Trehearne'e dikti.

— Geç kaldın, Michael.

Kerrel :

— Edri kusarken o da Edri'nin başını tutuyordu, dedi.

Herkesin yüzünde sıkıntılı bir anlam vardı. Joris, başını göğsüne eğmiş düşünüyordu. Shairn, vazodan aldığı çiçekleri parçalayıp kucağına doldurmuştu. Kimse konuşmuyordu. Trehearne, Kerrel'in içmemiş olduğuna dikkat etti. Kerrel, sessizce oturuyor ve dikkatle Shairn'e bakıyordu.

Trehearne :

— Hâlâ vazgeçmedin, değil mi? dedi.

— Hayır.

Shairn, öfkeyle:

— Vazgeçmemiş olduğunu düşünüyor, o kadar, dedi.

Yerinden kalkıp Kerrel'in önünde durdu.

— Vazgeçemediğin nedir? Ben mi yoksa otuz gemim mi?

Kerrel de kalktı. Sol elini kaldırıp Shairn'in yüzüne sert bir tokat vurdu. Bir saniye kadar kimse yerinden kımıldamadı. Shairin'in gözleri gittikçe irileşiyordu. Trehearne, birden Shairn'i kenara iterek araya girdi. Kerrel sarhoş değildi ve refleksleri çabuktu. Trehearne, onun dönerek yürüdüğünü gördü. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Shairn:

— Hayır, dedi. Şimdi değil, Michael. Bırak gitsin.

Trehearne'ün başı ağrıyordu. Şarap başına vurmuştu ve Trehearne utancından kızarmıştı. Kerrel'i öldürmek istiyor, fakat öldüremiyordu.

Shairn:

— Kızmadım, dedi. Çok garip, Michael. Hiç kızmadım, yalnız korkuyorum.

— Neden korkuyorsun?

Ağaçların arasında kaybolmak üzere olan Kerrel'in karaltısını işaret etti.

— Ondan.

— Seni hiç incitmedi ki.

— Doğrudan doğruya, hayır. Düşündüğüm sensin. Seni rahat bırakmayacaktır. Beni uyarıyordu. Benim yüzümden senin yakanı bırakmayacaktır. Onu daha önce de terk etmiştim, ama bu seferki daha başka. Sen başkasın. Kurul'a yalan söylemiş olduğumuzu biliyor.

— Ne yapabilir?

— Edri'nin peşinden gittiğini gördün. Bilmiyorum, Michael, fakat dikkatli ol. Eline fırsat vermemeye bak.

Başını salladı.

— Kararımı değiştirdim. Yolculuğa çıkacağına sevindim. Şimdilik, Edri'yi sık görmesen iyi olur.

— Beni seviyor musun, Shairn?

— Bunu ispatlamak için yeteri kadar çalışmış olduğumu sanıyorum!

— Merak ediyorum. Bana yardım etmek için gerçekten de Orthist'lere gidecek miydin?

Shairn, bir kahkaha attı.

— Güvenilir bir tehditti. Joris'in üstelemeyeceğini biliyordum.

Joris, sanki isminin söylenmesi karar vermesine sebep olmuş gibi yana devrildi ve horlayarak uyumaya başladı. Trehearne, yaşlı adamın üzerine eğildi ve adamın yanaklarında yaş gördüğünü zannetti. Sonra başını sallayarak çok sarhoş olduğunu düşündü.

Shairn, koluna dokundu.

— Gel, Michael.

— Nereye?

— Ailemin evine, Silver Tower'a. Gitmenden önce mutlu olabilecek çok az zamanımız var.

İki hafta sonra, Vardda havacıları gibi siyah ve kırmızı üniformasını giymiş olan Trehearne, Hercules'e gidecek olan Saarga uzay gemisine giriyordu.

6.

Saarga uzay gemisi, Trehearne'ü Dünya'dan getiren gemiye benzemiyordu. Gemi oldukça eski görünüşlü ve büyüktü. Yük taşımak için inşa edildiğinden yolcu alması mümkün olamazdı. Gemi kaptanlarının ve tayfanın kamaraları oldukça küçüktü. Yolcu gemisinde olduğu gibi lüks ve rahatlık aramak yersiz olurdu. Fakat Trehearne'e göre, gemi güzellik numunesiydi. Koca geminin gövdesindeki çizikler, isimsiz güneşlere ait gezegenlerin izlerinden başka bir şey değildi

Geminin kaptanını görüp ismini yazdırdıktan sonra, daracık dört ranzalı kamarasına götürüldü ve kamara arkadaşları tarafından en üst ranzaya atılmasına ses çıkarmadı. Kamara arkadaşları kendisinden çok gençti.

İkinci ranzada yatan esmer, siyah saçlı genç tayfa:

— Trehearne, dedi.

Sonra ismi birkaç kere kendi kendisine tekrarladı.

— Garip bir isim... Daha önce de duymuş olduğumu sanıyorum.

Üçüncü ranzada yatan, diğerinden daha genç, kızıl saçlı tayfa:

— Ben biliyorum, dedi. Amcam hep sözünü edip duruyordu. Dünya'da buldukları Vardda. Öyle değil mi, Trehearne?

— Evet.

Siyah saçlı, esmer delikanlı uzun bir ıslık çaldı.

— Ne şanslısın! Dünya'da bir Vardda'ya rastlaman milyonda bir şansa dayanırdı. Dünya nasıl? Oraya gitmek fırsatını bulamadım.

Trehearne :

— Bir Dünya'lı için iyi bir gezegen, dedi.

Kalkmak üzere olduklarını işaret eden birinci kampana çaldı. Yumuşak yataklarına gömüldüler. Alt ranzada yatan genç :

— Buna alışık değilsin, öyle değil mi, Trehearne? diye sordu.

— Hayır.

Trehearne, midesinin bir yumruk gibi sertleştiğini hissetti. Su gibi terlemişti. İlk kalkışta hissettiği acı bütünüyle geri dönmüş gibiydi. Bu uçuşun diğeri kadar etkin olmayacağını biliyordu. Kendisine ayarlayabildikten sonra mesele kalmıyordu. Herkesin söylediği de buydu. Ne söylenirse söylensin, yine de korkuyordu.

Alt ranzada yatan genç yumuşak bir sesle:

— Heyecanlanma yeter, dedi. Sahi, ismim Yann. Radar operatörüyüm.

— Merhaba.

İkinci uyarma kampanası çaldı. Trehearne dişlerini sıktı. Üçüncü ranzada yatan kızıl saçlı:

— Benim ismim de Perri, dedi. Jeneratör odasında görevliyim.

Trehearne, homurdandı.

İkinci ranzadaki gencin sesi duyuldu.

— Eğer yattığın yerden düşecek olursan seni tutarım. Rota-sayıcısı teknisyeniyim, ikinci sınıf. Ağız dolusu bir ünvan, fakat yaptığım iş, düğmelere basmaktan ibaret. Bana da Rohan diyorlar.

Üçüncü uyarma kampanası. Sessizlik. Önce hafif bir sar-

sıntı, derinden gelen kalp atışlarını andıran sesler, sonra ani bir sıçrayış...

— Trehearne? Trehearne, yukarda mısın?

— Evet...

Trehearne, düşünüyordu.

«Eskisi kadar şiddetli değil. Biraz alıştım sayılır. Kendimi ayarlamaya alışmalıyım. Tanrım, gemi yükseliyor. Kimbilir ne kadar büyük bir hızla yükseliyoruz.»

Hava sürtünmesinden doğan çığlıklar kesilmişti. Geminin gövdesine sürtünen boşluğun tıslaması ancak duyuluyordu. Titreşimler olmasa geminin hareketsiz olduğu söylenebilirdi. Trehearne, içini çekti ve rahat bir nefes aldı. Sonra gülümseyerek vücudunu gevşetti. Nihayet ,istekleri olmuş uzay yolculuğuna katılmıştı. Artık kendisi de geminin bir parçası sayılırdı.

Geminin kaptanı tarafından bir kere çağrılmıştı. Kaptan sert ve keskin bakışlı gözlerini dikmiş, Trehearne'e dikkatle bakmıştı.

— Joris, seni çalıştırmamı ve eğitmemi söyledi. Günün birinde imtihan olacaksın. Boş zamanlarında şunu okursun.

Kaptan, Trehearne'e bazı kâğıtlar vermişti. Bunlar Vardda ticaretine ait kanunlar, kurallardı. Ayrıca, Vadda tarihi hakkında geniş bilgi de vardı. Trehearne'ü asıl ilgilendiren Vardda tarihiydi. Özellikle, Orthis konusu ilgisini çekiyordu.

Llyrdis halkı, Orthis'ten önce alelâde insanlardı. Trehearne'e göre, Vardda'ların Dünyalılardan farkı yoktu. Onlar da ilkel çağlar geçirmişlerdi. Fakat karanlık çağlarını çok çabuk geride bırakmışlar ve uygarlıklarını ilerletmişlerdi. Atom gücü biliniyordu. Komşu gezegenlerle ticarî yönden ilişkiler kurulmuştu. Daha sonra ültra-hız keşfedilmiş, fakat bu hıza hiç bir insanın dayanamadığı kesinlikle anlaşılmış ve bir kenara atılmıştı.

Gezegenler arası yolculuktan sonra yıldız yolculuklarına başlanmıştı. Zaten Orthis, böyle bir yolculuk dönüşü gemide doğmuştu. Yıldızdan hareketleri üzerinden yirmi iyi yıl geçtiği

halde hâlâ yoldaydılar. Orthis, yirmi iki yaşındaydı ve kara diye bir şey bilmiyordu. Bütün gençlik yılları uzayda geçmişti. Gemide bulunanlardan başka insan tanımıyordu. Nitekim, karaya indikten sonra alışık olduğu uzayı aramış, bir gemi edinerek uzaya açılmıştı. On beş yıl boşlukta dolaşıp durmuştu. Laboratuvar haline getirmiş olduğu gemisinde araştırmalar yapıyordu. Nihayet on beş yıl sonra, otuz yedi yaşına bastığı yıl, buluşunu açıklamıştı. İşte ilk yıldız adam, yani, Vardda, böylece yaratılmış oluyordu.

Yazı, şöyle devam ediyordu:

«Orthis, kullanmasını bilmeyen ellere geçtiği zaman çok tehlikeli olacağını düşündüğü için buluşunun sırlarını kimseye vermemişti. Apareyi kendisi yapmış, yine kendisi kullanmıştı. Gelecek nesil ortaya çıkacak olan Vardda'nın ilk tohumlarını elleriyle ekmişti. O zamanlar Orthis, Llyrdis halkı tarafından yarı-tanrı olarak tanımlanmıştı. Ertesi yıl, olaylar baş göstermiş ve Llyrdis ikiye ayrılmıştı. Buluşunu evvelâ kendisini izleyenlere vermişti ve şimdi...»

Trehearne, bütün dikkatini vererek okuyordu. Edri gibi kimselerin neden toplumdan ayrı tutulmaya çalışıldığını anlamaya uğraşıyordu. Orthis, buluşunun sadece kendi halkı tarafından kullanılmasını arzu etmiyordu. Aldebaran'ın diğer gezegenlerinin de bu buluştan yararlanmalarını istiyordu. Bu takdirde, kendi kültürlerinden daha yüksek kültürlü gezegenlere rastlanacağını tahmin ediyordu. Llyrdis'te itiraz sesleri yükselmeye başlamıştı.

Kurul Başkanı, «Unutma», demişti. «Kendi güneş sistemimizdeki gezegenlere, yıldızlar arası uçuşu öğretmeye çalıştık. Nasıl bir karşılık gördüğümüzü biliyorsun. Yaptığımız savaşları unutma. Bu büyük buluşu diğer yıldızlara aktarmadan önce çok ince düşünmeliyiz.»

Orthis ve takipçilerinin sabırsızlanmalarına karşılık, Kurul karar vermekte acele etmiyordu. Durum öylesine ciddîleşmişti ki, Orthis'in gemisi mühürlenmiş ve Orthis tutuklanmış-

tı. Kurul'daki tartışmalar yıllarca sürmüştü. Kurul içinde bencil düşüncelere saplananlar vardı. Bazıları kendi halkını ön plâna alıyordu. Bu sırrı kimseyle paylaşmak istemeyenler de vardı. Aldebaran'a açılan bilinmeyen kapıları, diğer yıldızlara açmaktan korkuyorlardı.

Nihayet, Orthis'tler liderlerini kaçırmışlardı. Gemisini kurtarmasına ve boşluğun karanlıklarına gömülmesine yardımcı olmuşlardı. Fakat aradan geçen zaman süresinde yeni Vardda nesli büyümüştü. Uzay yolculuğuna çıkacak çağa gelmişlerdi. Bazıları, Orthis'in peşinden gitmişti. Orthis'i yakalayıp kendi güvenliklerini sağlamak istemişlerdi. Orthis de ültra-hıza dayanıyor olmalıydı ki takip çok uzun sürmüştü. Genç Vardda'lar Orthis'in gemisini yarı yarıya zedelemişler, fakat Orthis yine de kaçmayı başarmıştı. O günlerde ültra-radar veya radyolar yoktu ve Orthis, Llyrdis'ten oldukça uzaklaşmıştı. Vardda'lar Orthis'i kaybettikten sonra dönmek zorunda kalmışlardı. Bu tarihten bir asır sonrà cankurtaran botu ve mesaj bulunmuştu.

Trehearne, her ne olursa olsun Orthis'in çok cesur bir adam olduğunu kabul ediyordu. Bütün geçen yıllar boyunca Orthizm'in neden böylesine yerleşmiş olduğunu anlıyordu. Bir Vardda olduğuna memnundu. İçinde bulunduğu koşullardan hoşlanıyordu. Yıldızlar arası uçuşu gerçekleştiremeyenlerin kıskanmalarını normal karşılıyordu. Orthis, insanlar arasındaki bu kıskançlığı ortadan kaldırmak istemiş, fakat Kurul bunu engellemişti.

Bu meseleyi kimseyle tartışmak istemiyordu. Eğlence bahçesinde geçirdiği geceden sonra Orthizm'i tartışmanın sağlıklı olmadığını anlamıştı. Özellikle kendisi için tehlikeli olabilirdi. Kerrel'i düşündüğü zaman zihninde koyu bir leke meydana geliyordu. Yolculuğa çıkacağı zaman, Edri, bir yere gitmiş olduğu için görememişti, Edri'den, kendisini tebrik eden kısa bir not almıştı, o kadar.

Shairn'i mümkün olduğu kadar az düşünmeye çalışıyor-

du. Genç kadının ne yaptığını bilmek istemiyordu. Onunla beraber Silver Tower'da geçirdiği son iki haftayı düşünmeyi tercih ediyordu.

Yıldızlar arası yolun açmış olan Vardda'lar hakkında çok şey okuyordu. Kanunlarını ve kurallarını ezberliyordu. Aynı zamanda, gemi hakkında ki bilgisini geliştiriyordu. Kamara arkadaşları bildiklerini ona öğretmek için hevesli görünüyorlardı. Perri, ültra-hızı temin eden jeneratör hakkında bildiklerini Trehearne'e aktarıyordu. Rohan, astronomik hesaplar yapan makinenin düğmeleriyle oynamasına izin veriyordu. Yann, ışıktan hızlı giden geminin radarını kullanmasını, okumasını öğretiyordu. Çünkü, geminin radarı elektro-manyetik dalgayla değil, ışın dalgasıyla çalışıyordu. Diğer Vardda gemileriyle yapılan haberleşmeyi can kulağıyla dinliyordu. Arada sırada geminin kaptanı, geminin kontrolunu öğrenmesine yardımcı oluyordu.

Yann, yirmi sekiz yaşındaydı. Arada sırada Trehearne'e takılmaktan geri kalmıyordu.

— Daha yeni öğreniyorsun, Trehearne. Hele benim yaşıma gel de o zaman daha iyi anlarsın. Yıldız kümelerine dokuz yolculuk yaptım ve artık yoruldum. Artık gemi sahibi olmak istiyorum. Ben Llyrdis'te yan gelip şarabımı yudumlar, kadınlarla düşüp kalkarken gemimi başkası kullanacak.

Trehearne :

— Gemi sahibi olmak fırsatını hiç bulamadın mı? diye sordu.

— Bu yolculuk bir gemi sahibi olmamız sağlayacaktır.

Rohan, uzun bir kahkaha attı.

— Alay ediyor, Trehearne. İyi kazanıyoruz, ama gemi sahibi olacak kadar değil.

Yann, ciddî bir sesle :

— Şaka etmiyorum, dedi.

— Acaba bunu nasıl başarabileceğini söyleyebilir misin?

— Paramı biriktirdim.

Sonra sırıtarak ekledi.

— Ayrıca, bir yılımı karada geçirerek ölmüş olan Allahın cezası Vardda hakkındaki bilgimi geliştirdiğimi unutuyorsun. Vaktimi boşuna harcamadım.

Trehearne'e döndü.

— Şu sisteme girinceye kadar bekle. Şimdiye kadar görmediğin şeyler göstereceğim. Gerçek barbarlık. İyi insanlar ve onlarla aram çok iyi.

Trehearne :

— Yanılmıyorsam, dedi. Yıldız salkımları arasında çeşitli dünyalar var.

Rohan, asık suratla:

— Biraz daha dolaş da o zaman anlarsın, dedi. İçlerinde güzelleri resim gibi olanları, hatta uygarları bile var, ama çoğunlukla Allahın cezası yerler. Bu yolculuktaki ücretin neden fazla olduğunu belki biliyorsun.

Büyük Hercules Yıldız grubu kırmızı bir bulut gibi belirmişti. Küçük küçük parlak taşlar boşlukta hızla uçuşuyordu. Trehearne, Edri'nin burası için neden tehlikeli dediğini anlıyordu.

Yann, neşeyle:

— Bütün yıldız grupları tehlikelidir, dedi. Omega da burası gibidir. Böyle yolculuklar için iyi bir kaptan, sağlam bir gemi ve büyük cesaret lâzım.

Trehearne, yerçekimi dalgalarının ne olduğunu anladı ve hayatında ilk defa gerçek korkuyu tattı. Jeneratörler inleyerek çalışıyordu. Ani fren geminin bütün gövdesini zangır zangır titretiyordu. Koca gemi, göktaşlarının arasından atlayıp zıplayarak geçiyordu. Yer çekimi sık sık değişiyordu. Trehearne, büyük bir topun içine kapanmış yıldızlar arasında sıçrayıp durduğunu zannediyordu.

Yann, sırıttı.

— Daha içerlere girdiğimiz zaman durum çok kötüleşecek, dedi.

Yann, yanılmamıştı. Trehearne, yerçekimi dalgaları ve sürüyle dolaşan göktaşlarının arasından nasıl geçebildiklerine hayret ediyordu. Bir günde kırk defa sonlarının geldiğini düşünmüştü. Saarga, seke seke yoluna devam ediyordu.

Saarga, yere oturduğu zaman Trehearne'ün tek düşüncesi toprağa tekrar ayak basmaktı. Trehearne, hava kompartımanından çıktı. İnmiş oldukları büyük ova irili ufaklı taşlarla doluydu. Biraz ilerde küçük bir şehir vardı. Şehir, çok muntazam ve renkliydi. Trehearne, şehri yüzü boyanmış bir cesede benzetti.

Saarga, meyve ve maden boşalttı. Ufak tefek süs eşyası da vardı. Boşaltılan malların karşılığı mücevher olarak alınıyordu. İnsanlar ufak tefek ve bakışları hüzünlüydü. Trehearne'ün görevi mal listelerini kontrol etmek olduğu için gemide kalmıştı. Şehirden akın akın gelen küçük insanlara baktı. Hepsi son derece temiz ve güzel giyinmişlerdi, ama yüzlerindeki hüzünlü anlam değişmez bir nitelik gibiydi. Hatta çocukların yüzlerinde bile aynı hüzünlü ifade vardı. Trehearne, her nedense huzursuzdu. Büyük gemiyi süzüşlerini, insanlara bakışlarını yakalıyordu. Bir ara, çocuklardan meydana gelmiş küçük bir grup Trehearne'e yanaştı. Beynelmilel yıldızlar arası dille konuşmaya başladılar. İçlerinden biri Trehearne'e sordu:

— Yıldızlar arası uçuş nasıl oluyor?

Saarga, orada fazla kalmamıştı.

Trehearne, Yann'a:

— Zavallı çocuklar, dedi. Yıldızlar hakkında bilgi toplamak istiyorlar. Onlara yardım edilemez mi?

Yann, başını üzüntüyle salladı.

— Denendi, ama işe yaramadı. Ultra-hız olmadan yıldızlar arası yolculuk yıllar sürer. Onlar da buna dayanamazlar. Ayrıca, yıldızlar arası bir ekoloji de var. Eski dünyalar ölür, yenileri doğar.

Çocukları düşünen Trehearne:

— Ekolojinin adı batsın, dedi. Onlar da insan.

Genç Perri, omuz silkti.

— Nasıl olsa alışacaksın. İkinci inişimizin nereye olacağını bilen var mı?

Yann:

— İlân tahtadına asılmış, dedi. Güzel bir yer. Trehearne orasını beğenecek. Ayrıca, orada insan da yok.

Bir müddet sonra Saarga tekrar yavaşladı.

Yann :

— Paramızı kazanacağımız yere geldik, dedi. Radyosyon elbiseleri, Trehearne. Tam takım. Yalnız bizim kaptan inmeyecek.

Trehearne, öğrenmek istedi.

— Ne yapacağız?

Rohan, ciddî bir tavırla:

— Mantar toplayacağız, dedi. İşlendiği takdirde en iyi bir antibiyotik haline geliyor, ama daha önce dokunmak tehlikelidir, çünkü son derece zehirlidir. Aynı zamanda, oksijen borularının temiz olmasına dikkat etmelisin. Hava metan gazıyla dolu.

Yann :

— Onun umurunda olmaz, dedi. Şimdi yeni dünyaların büyüsüne kapılmış, yaşıyor.

Trehearne :

— Alay etme, dedi. Gerçekten de büyülenmiş gibiyim.

7.

Trehearne de diğerleriyle beraber gemiden indi. Üzerindeki radyasyon elbisesi tahmin ettiği gibi ağır değildi. Zaten ağır iş yapacakları için elbisenin ağır olmaması gerekirdi. Başlıkların içinde mikrofonlar vardı. Oksijen çantaları, bittiği takdirde hemen yenilenebilecek şekilde, ayrı olarak sırtta taşınıyordu.

Üzerinde bulunduğu dünya, kâbuslu rüyadan ayrılmış bir parçaya benziyordu. Mantarların boyu, kendi boyunu aşıyordu. Renkleri siyahtan sarıya kadar çeşitliydi.

Trehearne, yüzünü buruşturdu.

— Bu gezegeni ancak Weizsacker sevebilir, dedi.

Perri'nin sesi, başlık mikrofonundan duyuldu.

— Weizsacker kim?

— Teorisi olan bir Dünyalı. Bütün yıldızların gezegenleri olduğu iddiasını ortaya atmış.

Rohan, şaşkınlıkla sordu:

— Yani, daha önce kimse bilmiyor muydu?

— Evet. Gerçekte, genel inanç bizim güneş sistemimizin dışında hayat olmadığı üzerineydi.

Rohan, bir kahkaha attı.

— Hay Allah, ben de Dünyalıların daha uygar olduklarını düşünürdüm.

Trehearne, üç gençten uzaklaşmamaya gayret ediyordu. Ellerinde kıvrık mantar bıçakları ve plastik torbaları vardı.

Yann :

— Büyüklerine boş ver, dedi. Onlar iyi değil. Şu küçükleri görüyor musun? İşte bizim aradıklarımız o çeşit mantarlar.

Trehearne, önce plastik torbasına, sonra küçük mantarlara baktı.

— Bu torbayı doldurmak oldukça uzun sürecek.

— Saatler sürer. İşe başlasak iyi olacak.

Trehearne, gösterilen mantarları toplamaya başladı. Bazen eğiliyor, bazen diz çökmek zorunda kalıyordu. Üzerinde bulunduğu arazinin çirkin manzarası sinirlerini etkilemeye başlamıştı. Elinde olmayarak bazı büyük bitkileri kırıyor, sonuç olarak renkli toz bulutlarının hücumuna uğruyordu. Hem mantar topluyor hem de arkadaşlarını gözden kaçırmamaya çalışıyordu, fakat arada sırada onları gözden kaybettiği oluyordu. Bazen onlara seslendiği halde cevap alamıyordu. Paniğe kapılmamak için kendisini zorluyordu. Radyasyon elbisesinin içinde sıkılıyor ve ter içinde kaldığını hissediyordu. Bütün adeleleri ağrıdığı halde torbası hâlâ dolmak bilmiyordu.

Gezegenin aydınlığı gözle görülecek şekilde azalmaya başlamıştı.

Trehearne, etrafına bakındı. Önünde renkli bitki duvarından başka şey göremedi. Kimse görünmüyordu.

— Yann? Perri? diye seslendi.

Perri cevap verdi.

— Buradayım. Sıkıcı iş değil mi?

— Bıktırıcı Yann nerede?

— Bilmiyorum. Yann?

— Buradayım be. Az konuşup çok iş yapsanız buradan daha çabuk kurtulabileceğiz.

Trehearne arkadaşlarının yerlerini kestiremiyordu. Ses

lerini ancak başlıktaki mikrofondan duyduğu için yön teyin etmesi mümkün olamazdı.

Onlardan birini görmeyi umarak mantar toplamaya devam etti Güneş ağır ağır kaybolmak üzereydi bitkilerin iri gövdelerine garip gölgeler düşmeye başlamıştı: Trehearne birden huzursuz landığını hissetti bu hisssinin üzerindeki elbiseden ve çevresindeki korkunç bitkilerden ötürü doğduğunu biliyordu üstün de durmamaya çalıştı fakat bu duygusunu içinden söküp atması mümkün değildi dalga dalga gelen korkusu ensesindeki saçların diken diken olmasına sebep oluyordu küçük mantarları koparıp torbasına atıyor ve çalışmakla korkusunu yenmeye çalışıyordu şu anda birisiyle konuşmak ihtiyacını kuvvetle hissediyordu, ama konuşmaktan çekiniyordu, çünkü, korkusunun sesinden belli olacağını biliyordu. Arkadaşlarından birine rastlamak ümidiyle geniş daireler çizmeye başladı. Onların yakınlarda bir yerde olduğunu bildiği halde, onlara rastlamamasını garipsiyordu. Müthiş terlemişti, ama sırtından aşağı doğru süzülen ter buz gibiydi. Gariptir ki, ortalık kararmakla beraber gölgeler kızıl bir renkteydi. Sanki peşinden gizlice birisi takip ediyormuş gibi, yüksek otların arasında bazı kımıldanmalar olduğunu fark etti.

Yann :

— Ne var?

— Burada hayat yok, değil mi? Yani, bu pis mantarların ötesinde demek istedim.

— Bilindiği kadarıyla, hayır. Neden sordun?

— Hiç. Sadece gölgelerin oyunu sanıyorum.

— Sinirlenmeye mi başladın, küçük Dünyalı?

— Bana bak, senin bu alaylı konuşmalarından usandım.

Yann :

— Aldırma, dedi. Hepimiz arada sırada sinirleniyoruz. Benim torbam hemen hemen doldu. Senin durumun nasıl?

— Benimki de dolmak üzere.

— İyi, çabuk olsan iyi olacak.

Sessizlik! Trehearne, arada sırada başlık içindeki kulaklıklardan garip gürültüler duyuyordu. Artık kimse konuşmuyordu. Hem yorulmuşlar, hem de uzun otların arasında dolaşmaktan sıkılmışlardı. Trehearne, sinirlerinin bozulmamasına dikkat etmekle beraber, arada sırada aniden dönüp arkasına bakmaktan kendisini alamıyordu.

Torbası hemen hemen dolmuştu. Gemiyi, geminin ışıklarını, alışkın olduğu sesleri düşündü. Biraz ilerdeki kızılımsı renklerle parlayan iri bir mantar vardı. Bu mantarın eteklerinde küçük küçük mantarlar bitmişti. Onları topladığı takdirde torbasının dolacağını düşündü. Mantarlara doğru yürüdü, Birden arkasından itilir gibi olduğunu hissetti ve hafif bir ses duydu. Mümkün olduğu kadar çabuk dönüp baktı, fakat kimseyi göremedi. Bir saniye sonra ne olduğunu fark etti. Oksijen borusu kopmuştu...

Nefesinin tükeneceğine aldırmadan haykırmaya başladı. Paniğe kapılarak koştu. Büyük mantarlara çarpıyor, sendeliyor, düşüyor, sonra tekrar doğrulup koşmaya çalışıyordu. Başlığının içindeki mikrofon birden canlandı.

— Neredesin?

Sesinden nerede olduğu anlaşılacakmış gibi haykırdı.

— Burada!

Oksijen tüpünden başlığa gelen otomatik valf kendiliğinden kapanmış ve başlığın içindeki oksijenin kaçmasına engel olmuştu, ama nefes alması gittikçe güçleşmeye başlamıştı. Bir, iki dakika sonra ciğerleri son oksijen kırıntılarını da çekecekti. Bu takdirde ya boğulacak, ya da başlığını çekip çıkartarak gezegenin metanlı havasını ciğerlerine doldurup zehirlenerek ölecekti. Ölmek için hem pis bir yerde bulunuyordu, hem de böyle sebepsiz yere ölmek istemiyordu. Oksijen borusunun nasıl kopmuş olabileceğinin tahmin etmesi zordu. Muhtemelen, küçük mantarları toplamak üzere giderken, büyük mantarın sert bir çıkıntısına takılmıştı. Gözleri kararıyor, ciğerleri alev alev yanıyordu. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açılmıştı.

Tekrar bağırmak istedi, fakat beceremedi. Bacakları vücudunu çekmez oldu, büküldü ve şekilsiz bir insanın kolları arasına yığıldı. Başlık mikrofonundan duyulan konuşmaların hiç birini anlamıyordu. Sırt üstü yatırıldığını fark etti. Gözleri karardı, bayılmak üzereyken başlığının içi birden oksijen doldu. Birisi, başlığın içine kusmamasını söylüyordu. Zorlukla doğrulup oturdu, ve çevresine bakındı.

İki adam üzerine doğru eğilmişti; üçüncüsü onların arkasında duruyordu. Başlıklarındaki görüş camından onların kimler olduğunu tanıyabiliyordu. Hiç biri kamara arkadaşları değildi. Arkasında birisi daha vardı ve koltuk altlarından tutuyordu. Başlık mikrofonundaki sesler kesilmiyor, ne olduğunu sorup duruyorlardı. Trehearne, Rohan'la Perri'nin sesini tanıdığını zannetti, ama emin değildi.

— Arkamda kim var? diye sordu.

Sesi, gırtlağını yırtarcasına çıkmıştı.

— Kim var? diye tekrarladı.

— Ben. Yann. Hoş geldin, Trehearne. Bir an için seni kaybettiğimizi sanmıştım.

Trehearne, dilinin şişmiş olduğunu düşünerek:

— Hemen hemen, dedi. Ne olduğunu bilmiyorum...

Yardımcılardan biri:

— Hava borun kopmuştu, dedi.

— Fakat nasıl olur? Şu çirkin mantarlardan birine takıldığımı düşünmüştüm, ama kolayca kırılabildiklerine göre...

— Yaşlandıkça sertleşirler.

Adam uzanıp dikenli bir yumru aldı.

— Özellikle başlık bağıntısı gevşek olduğu takdirde, yerinden çıkması daha kolaylaşır.

Trehearne, böyle dikenli bir yumru gördüğünü hatırlamıyordu, ama bu konunun üzerinde durmamaya kararlıydı. Başka bir sebep de düşünebilirdi, fakat düşünmek istemiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığı zaman Yann'ın güçlü kolu yardımına yetişti.

Trehearne, önünde duran adama:

— Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, dedi.

— Yann'a teşekkür etmelisin. Biz geldiğimiz zaman oksijen borusunu yerine takmıştı. Bize doğru koşuyordun, fakat o seni önce bulmasaydı bize kadar yetişemezdin.

Trehearne, yüzünü Yann'a döndü.

— Teşekkür ederim.

— Üstünde durma. Eğer hayatımı tehlikeye atarak seni kurtarmaya çalışacağımı düşünüyorsan aldanırsın, ama böyle basit bir iş için teşekküre değmez. Seni bulmak tamamen rastlantıydı. Bir daha böyle uzaklaşma.

Sırıtarak Trehearne'ü öne doğru itti.

— İşin henüz bitmiş sayılmaz. Torbanı neden kaybetmiş olduğunu ihtiyara anlatman gerekir.

Trehearne, mırıldandı.

— Hay Allah...

Fakat torbasını aramak üzere dönmedi. Bir an önce gemiye gitmek istiyordu. Eğer kaptan torbayı israrla isteyecek olursa aramak üzere tekrar buraya dönebilirdi, ama şimdi geri dönmek istemiyordu.

Saarga, gövdesinden iniltili sesler çıkartarak uzayın derinliklerine doğru daldı. Trehearne, artık gerçek bir Vardda gibi yüksek hızlara dayanabiliyordu. Yıldızlar arası yolculuğun eski büyüsü kalmamıştı.

Saarga, sistemdeki gezegenleri teker teker dolaştı. Mal boşaltıp karşılığında mal aldı. Trehearne, çeşitli insanlar ve yaratıklarla karşılaştı. Diğer gezegenlerdeki bütün insanlar ve yaratıklar, şekilleri ve kültürleri ne olursa olsun tek şey üzerinde birleşiyorlardı. Hepsi, Vardda'dan nefret ediyordu. Trehearne, onların bakışlarındaki nefret izlerini yakalıyordu. Fakat artık alışmıştı. Yalnız, kendisini üzen çocukların ve genç-

lerin durumuydu. Her gittikleri yerde karşılaştığı çocuklar tek soru üzerinde duruyorlardı. «Yıldızlar arasında dolaşmak nasıl oluyor?»

Dünya'yı unutmuştu.

Sarı bir güneşin çevresinde dönen yeşil bir gezegene yaklaştılar. Trehearne, birden heyecanlandı. Dünya'yı hatırlamıştı. Hâlâ içinde vatan hasreti olduğunu hayretle fark etti. İnmek üzere oldukları gezegene baktı.

Yann, üniformasını temizliyor, fırçalıyor ve arada sırada Trehearne'e bakıyordu. Perri ve Rohan da üniformalarını fırçalamakla meşguldüler. Fakat hepsinin suratı asıktı.

Yann, Trehearne'e:

— Güzel değil mi? diye sordu.

Trehearne, başıyla evetledi. Aşağıda görünen nehre bakıyor ve Mississippi nehrini düşünüyordu. Düşünceleri çok uzaklardaydı.

Yann :

— Evet, dedi. Güzeldir. İklim normal, halk uygar, kadınlar güzel, hatta yiyecekler çok lezizdir. Fakat bütün bunlardan yararlanmamız yasaktır. Hatta...

Geminin dikkat zili çaldı. Kaptanın yüzü küçük tele-ekranda göründü.

— Bu bir hatırlatma ve uyarmadır. Burada, şapkalarımızı elimizde tutarak, nezaketle mal alışverişi yapacağız. Satış sahasında kalacaksınız. Kimseye karşı yakınlık göstermeyeceksiniz. Karşılaşabileceğiniz Hedarin üyelerine hürmet edeceksiniz. Onlar tarafından söylenecek herhangi bir söze kesin olarak alınmayacak, onlara aldırış etmeyeceksiniz. Başka bir deyimle, zorunlu olmadığınız takdirde ağzınızı açmayacaksınız. Konuşmak zorunda kalırsanız, çok az konuşacaksınız. Söylediklerim emirdir, verilen emre uymadığınız takdirde disiplin cezasına çarptırılırsınız!

Tele-ekran karardı. Trehearne, arkadaşlarına baktı.

— Burası nasıl bir yer?

— İhtiyarı duydun. Vardda'nın yaşamak için ricada bulunduğu tek yer.

— Hedarin'ler kim?

— Kanuncular. Akıllı adamlar. Son sözü söyleyenler. Genç Perri, bir omzunu çarpıttı.

— Sakat dilenciler, dedi. Hepsi aşırı deli, zırdeli!

8.

Büyük meydan boş sayılabilirdi. Meydanın dip tarafında, fuar pavyonları gibi bir tarafı açık tek bina vardı. Meydan, şehrin dışındaki iniş alanının yanındaydı. Fabrika yoktu. Alçak duvarların arkasında oldukça büyük bir kalabalık vardı. Parmaklarıyla gemiyi gösterip, aralarında gülüşerek konuşuyorlardı. Pavyonda sadece birkaç düzine insan vardı. Pavyonun içindeydiler. Trehearne ve diğerleri beklerken, geminin suvarisi vè diğer kaptanlar alış veriş izni almak üzere yürüdüler.

Yann, Trehearne'e fısıldadı.

— Biraz daha yaklaş. Doru renkli cüppeler giymiş şu uzun boylu iki kişiyi görüyor musun? Geride oturuyorlar. Onlar Hedarin. Seyret.

Gemi suvarisi, bu iki adamla konuştu ve kısa bir cevap aldı.

Rohan :

— Bize iki gün izin verdiler, dedi. Cömert insanlar.

Trehearne, özlemini çektiği ağaçlara baktı. Güz geliyor olmalıydı ki yapraklar sararmaya yüz tutmuştu. Gökyüzü masmaviydi, ufukta kızılımsı bir renk vardı. Eğer fazla dikkate bakılmazsa, insan kendisini Ohio'da zannedebilirdi. Trehearne, bir yerlere gidip tek başına yürüyerek anılarıyla başbaşa

kalmak istedi. Neden olduğunu bilmiyordu. Dünya çok uzaklardaydı ve buraya geldiğine pişman değildi. Fakat, ağaçların altında yürümek arzusu çok kuvvetliydi.

Alışveriş başladığı zaman, Trehearne, çeki listelerini çıkardı ve hazır bekledi. Eşyalar, numuneler, hafif makineler gemiden boşaltıldı. Eşyaların boşaltılması Vardda'lar tarafından yapılıyordu. Trehearne de diğerleri gibi için için küfürler yağdırarak çalışıyordu.

Birisi :

— Hamal temin etmeyecek kadar gururlu hergeleler, dedi. Halk umursamıyor, ama Hedarin'ler izin vermiyor. Aslında bizim için çalışmak gururlarına dokunuyor. Bana kalsa, onlarla ticaret yapmaktansa açlıktan gebermelerine seyirci kalırdım.

— İhtiyar böyle düşünmüyor. Bana yardım eder misin? Bu sandık çok ağır.

Halk çok sevimli ve samimîydi. Yalnız Hedarin'ler buz gibi soğuk duruyorlardı. Yüzleri, başlarının iriliğine göre küçük kalıyordu. Gözleri açık renk ve birbirine yakındı. Bakışları sert ve deliciydi. Sanki insanın içini okuyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Trehearne, bir malın satılmasından önce onlardan izin alındığına dikkat etti. Arada sırada başlarını sallıyorlardı. Bu takdirde gösterilen mal derhal gemiye taşınıyordu. Alışveriş yapanlar yüzlerini ekşitiyorlardı, ama itiraz da etmiyorlardı.

Trehearne, Yann'a fısıldadı.

— Halk üzerindeki etkileri fazla.

Saçları kırlaşmaya yüz tutmuş olan ve yıldızları avcunun içi gibi bilen Birinci Kaptan, Trehearne'ün söylediklerini duymuştu.

— Eğer sen de insanların kafasının içinden geçenleri anlar ve bunu sadece zihin gücüne dayanarak yaparsan, onlar gibi olursun.

— Yönetmen olarak ,insana huzursuzluk veren kişiler.

— Yönetmenlikleri başkadır. Hem doktor, hem hakim, hem de bilgindirler. Tamamen değişik bir kasta ait kişilerdir. Sadece tavsiye etmekle yetinirler, o kadar.

Dr. Rhine adında birini hatırlayan Trehearne:

— Her şeyi yapabilirler mi? diye sordu. Yani demek istiyorum ki, teleportasyon, telekinezis, telepati gibi şeyler yapabilirler mi?

— Bana söylemediler, ama yapabileceklerini sanıyorum. Hatta daha fazlasını da yapabileceklerini sanıyorum.

Perri :

— Küstah hergeleler! dedi.

Perri'nin Vardda gururu incinmişti.

Rohan, Perri'nin kıçına bir tekme yapıştırdı.

— Düşüncelerini kendine sakla. Sonra, yüksek sesle de düşünme.

Trehearne, yerinde kımıldadı. İşi olmadığı için diğerleriyle beraber duruyordu.

— Verdiğimiz mal karşılığında nasıl bir şey alacağız?

Yann :

— Mücevher, dedi. Galakside bulunan mücevherlerin en değerlileri.

Sonra, Trehearne'ün kulağına eğildi ve fısıldadı.

— Ben de Perri'nin fikrindeyim. Şu tüccarlara bak. Neyi satın alıp almayacağımı kimseye sormazdım.

Hedarin'ler uzakta oturuyorlardı ve alışveriş yapanların gürültüsü arasında fısıltılarının duyulmasına imkân yoktu. Böyle olduğu halde Hedarin'ler dönüp onlara baktılar. Trehearne, onların açık renkli gözlerinin derinliklerine bakmak zorunda kaldı. Yann'ın istemediği halde irkilerek bir adım gerilediğini fark etti. Sonra beyninde hafif bir serinlik hissetti. Sanki soğuk bir el beyninin en gizli köşelerini araştırıyordu. Bu hissi kafamdan söküp atmak istemiş gibi başını salladı.

Sonra verilen emri unutarak öfkeyle ileri atıldı. Birinci Kaptan, Trehearne'ün omzuna yapıştı ve hırsla fısıldadı.

— Kes sesini!

Beynindeki soğukluk birden kayboldu. Göz ucuyla arkadaşlarının yüzüne baktı. Hepsinin yüzünde şaşkın bir anlatım vardı. Onların da aynı etki altında kaldıklarını anladı.

Hedarin'ler birbirlerine bakıştılar. Sonra ayağa kalktılar. Birisi elini kaldırdı.

— Alışveriş son bulmuştur.

Bütün sesler hemen kesildi. Tüccarlar şaşkınlıkla Hedarin'lere baktılar.

Sessizliğin arasından kaptanın sesi duyuldu.

— Fakat iki gün izin vermiştiniz!

— Alışveriş bitmiştir. Sizin olanları alın ve hemen gidin.

Kaptanın sesindeki kibar ifade kaybolmuştu.

— Keşke neden olduğunu bilseydim! Bütün toplantılarımızı...

— İzni biz verdik. Şimdi de geri alıyoruz.

Tüccarlara işaret ettiler. Tüccarlar istemeyerek pavyondan çıkmaya başladılar.

Birisi — muhtemelen kaptan — öfkeyle:

— Hay Allahın cezaları... dedi.

Başka bir Vardda, tüccarlara haykırdı.

— Siz nesiniz, emirle hareket eden çocuklar mı? Eğer arzu ediyorsanız, neden alışveriş yapmıyorsunuz?

Tüccarlardan biri cevap verdi.

— Hedarin'ler akıllıdır.

Trehearne, öfkeyle:

— Belki, dedi. Belki de güçlerini göstermek istiyorlar.

Doru renkli cüppe giymiş olan Hedarin'lerden birisine seslendi.

— Neden bize karşısınız?

Hedarin'ler cevap vermediler.

Rohan, gülerek :

— Vardda olmayanların bize karşı nasıl hissettiklerini bilirsin dedi. Aynı zamanda, biz cahiliz. Düşünmesini bilmiyoruz.

Hedarin, sakin sesle:

— Düşünüyorsunuz, dedi. Sizin düşüncelerinizi istemiyoruz. Aranızda temel düşüncelerinden başka düşünceleri olan biri var. Cinayet var.

Yine derin bir sessizlik oldu. Bu seferki sessizlik şaşkınlıktan doğuyordu. Vardda'lar birbirlerine baktılar. Trehearne, sırtının buz gibi terlediğini hissetti. Çirkin görünüşlü, iri mantarlı orman gözlerinin önünde canlandı.

Cinayet?

Vardda'ların suçlayıcı sesleri duyuldu . Tüccarlar gidiyorlardı. Hedarin'ler kalktılar ve gitmeye hazırlandılar. Vardda'lar söylenen sözün ispat edilmesini istiyorlardı.

Olamazdı. Saarga personelinden kimsenin ona karşı kini olamazdı. Ormanda başına gelen olay, tümüyle kazaydı. Kaza olmadığını düşünmek için de bir sebep yoktu.

Kaptan kükredi.

— Cinayeti düşünen kim? Böyle bir suçlama yaptıktan sonra yürüyüp gidemezsiniz...

— Sizinle bir ilişkimiz yok. Bir sebep istediniz, biz de size sebep söyledik. Hepsi bu kadar.

Cinayet. Çirkin bir kelimeydi. Trehearne, bu kelimeyi kullanmamalarını tercih ederdi. Keşke, başlığındaki oksijen borusu kopmamış olsaydı. Bu olay, birçok düşüncelere yer vermiş oluyordu. Herkesin öldürecek kadar kızdığı bir düşmanı olabilirdi. Kendisi de Kerrel'i öldürmek istememiş miydi? Ama düşünmek başka, yapmak başkaydı.

Kerrel! Kerrel, birini parayla tutup Dünyalının Hercules yıldız grubundan sağ dönmemesini temin etmek mi istemişti?

Böyle olduğu kabul edilirse, acaba kimi kandırmıştı? Rohan? Perri? Yann? Hayır, Yann, hayatını kurtarmıştı. Ayrıca, gençlerden hiç birinin cinayet işleyebilecek yetenekte ol-

duğunu düşünemiyordu. Şu halde başka birisi. Öfkeyle, bakışlarını tanıdık çehrelerde dolaştırdı. Kim? Kimseyi kesin olarak suçlayamazdı. Hepsini tanıyordu. Hepsi, gemi arkadaşıydı. Birçok şey yapabilecek yetenekte kimselerdi, ama... cinayet?

Birinci Kaptan:

— Herkesin zihnini kurcalasan orada bir cinayet isteği bulabilirsin, dedi. Bunun için telepat olmaya lüzum yok. Sadece bir sakınca bulmaya çalıştılar o kadar.

Yann:

— Evet, dedi. Canları cehenneme. Eh, haydi eşyalarımızı alıp gidelim.

Trehearne, Birinci Kaptanın muhtemelen haklı olduğunu düşündü. En rahatlatıcı bir yorumlama şekliydi. Bu yorumlama şekline sıkı sıkıya sarıldı. Eğer birisi öldürmek istediyse ve bir kere denediyse, tekrar deneyecek demekti. Katilin eline de bir çok fırsat geçmişti.

Gerçekten de fırsat bulmuş muydu? Katilin nasıl bir fırsat beklediğini kim tahmin edebilirdi? Ayrıca, açıkça öldüremezdi. Cinayetine bir kaza süsü vermesi gerekirdi. Bu da zor olmasa gerekti.

Adam sende! Boş ver... Ormandaki olay tümüyle bir kazaydı.

Trehearne, ormandaki olayı isteyerek unutmaya çalıştı. Fakat korkusunu tamamen atamıyordu. Gemiden sıkılmaya başlamıştı. İki ay önce, gemiden sıkılacağını söylemiş olsalardı, onlara gülerdi, ama şimdi daracık yerde yaşamaktan bıkmıştı. Sentetik yemekten usanmıştı. Böyle hisseden sadece kendisi değildi. Uzun yolculuklara alışmış olanlar bile bir an önce Llyrdis'e dönmek istiyorlardı. Yaptıkları kısa inişler dahi onları tatmin etmiyordu. Saarga, yeşil yıldız sistemine girdiği zaman gemide genel bir heyecan havası esiyordu.

Yann, heyecanla:

— Sana söylediğim sistem burası, Trehearne, dedi. Burada uzun müddet fabrika işçisi olarak çalıştım. Yerlileri kardeşim kadar iyi ve yakından tanırım.

Bir kahkaha atarak Trehearne'ün omzuna vurdu.

— Burada, diğer yerlerden daha uzun kalırız. İşimiz bittikten sonra seni biraz gezdiririm!

Saarga, yemyeşil bir dünyaya indi. İniş alanında, uzay gemisinden başka yarım düzine kadar küçük ve eski uzay gemisi vardı. Bu gemilerle iç gezegenler arası yolculuklar yapılıyordu. Sütunlar üzerine oturtulmuş fabrika, Trehearne'ün şimdiye kadar görmediği büyüklükteydi. Gördüğü fabrikalar içindeki en garip fabrikaydı.

Sütunları ve ambarların duvarlarını meydana getiren «kütükler», arazinin büyük bir kısmını kaplayan kristalleşmiş ormanlardan kesilmiş, kristal ağaçlarından yapılmıştı. Trehearne, bunların ağaç ve orman olduğunu düşünüyordu, çünkü dalları vardı, oysa, yabancı bir kimyasal maddeden yetiştirilmiş inorganik maddelerdi. Yeşil ışınların altında billür gibi parlıyor ve etrafı bir renk denizine çeviriyordu.

Fabrikanın arkasında bir şehir vardı. Evler de, siyah taşlardan yapılmış temeller üstüne yerleştirilmiş, aynı kristallerden yapılmıştı. Sık asmalar her tarafı kaplıyor ve dallarından ampul şeklinde meyvalar sarkıyordu. Ağaçların arasındaki çalı demetlerinin rengi, siyaha yakın koyu yeşildi. Havada bunaltıcı bir sıcak vardı.

Trehearne, uzun listesi üstünde çalışırken sıcaktan bunalmış ve terden sırılsıklam olmuştu. Çok büyük ve yerçekimi çok bir dünyaydı. Yerçekiminin etkisiyle Trehearne, ayaklarını zorla sürüklüyordu. Nihayet işini bitirdiği zaman alnında biriken terini elinin tersiyle kuruladı. Rohan ve Perri hâlâ çalışıyordu, fakat Yann, işini bitirmiş bekliyordu.

Yann, ağzını şapırdatarak:

— Benimle gel, dedi. Şaraplar serin kuyularda soğutulur. İnsanı, yepyeni bir kişi yapar.

Trehearne:

— Ama ne dünya! dedi.

— Bu sistemin tüm gezegenleri güzeldir. Hepsinin ayrı ayrı güzelliği vardır.

İki Vardda, fabrikanın kapısından çıktılar ve çamurlu yola indiler. Güneş batmak üzereydi. Trehearne, uzakta kalan şehre baktı. İçindeki kuşkuyu yenmeye çalışıyordu.

— Belki fabrikada kalmamız daha iyi olacaktı. Hem şarap boldu, hem de daha rahat ederdik.

Yann, samimî bir anlatımla küfür etti.

— Bu insanları kendi öz çocuklarımdan çok daha iyi tanıdığımı söylemiştim! Haydi gel, Trehearne, fabrikada yapabileceğimiz bir iş yok. Yeni bir şeyler görmek istemez misin?

Uzun ve yorucu çalışmadan sonra dinlenmek haklarıydı. Omuz silkerek Yann'ın peşinden yürüdü. Kemerindeki prizmalı şok-tüpünü bir kere daha kontrol etti. Vardda'lar gezegenlere indikleri zaman silâh taşıyabiliyorlardı. Bazen ihtiyaçları oluyordu. Yann, arkadaşının bu hareketini görerek gülümsedi. Kendi kemerindeki kılıf boştu.

— Ben de şok-tüpünü yanıma alsaydım belki iyi olacaktı, ama, ziyaretine gittiğimiz kimseler benim dostlarım. Silâhlı olarak gittiğim takdirde güceneceklerdi. Silâhlı olmam onlara güvencimin olmadığını gösterir. Hey, Dikkat et!

Trehearne, çamurlara bata çıka Yann'ın arkasından yürüdü.

Gece çabuk bastırmıştı. Gökteki yıldızlar birer ay gibi parıldıyordu. Ormandaki kristalleşmiş ağaçlar ortalığa kızılımsı bir ışık saçıyordu. Evlerin duvarlarından da garip ışıklar etrafa yayılıyordu. Derileri yeşil çocuklar iki Vardda'nın etrafını almışlardı. Kapı aralıklarından bakan kadınların özellikle gençleri çok güzeldi. Renkleri zeytin yeşiline çalıyordu. Bellerine ipek kumaşlardan yapılmış şal sarmışlardı. Saçlarında ucuz saç tokaları vardı.

Yann, yol boyunca neşeli neşeli konuşuyordu. Kadınların meraklı ve düşmanca bakışları bir süre onları izliyordu. Arada sırada yanlarından geçtikleri erkekler arkalarından çamura tükürüyorlardı.

Nihayet, şehrin dış kenarındaki bir eve geldiler. Evin yanında, Harrier cinsi sekiz iri köpek bağlıydı. Köpekler beyaz kürklü, siyah burunlu, siyah pençeliydi. Bacaklarının uzunluğu süratli koşabileceklerini gösteriyordu. Yabancıların görünmesi üzerine pırıl pırıl beyaz dişlerini gösterip zincirlerine asılarak havlamaya başladılar. Trehearne, şimdiye kadar böylesine vahşi ve iri köpek görmemiş olduğunu düşündü.

Yann :

— Av köpekleri, dedi. Kurat avcıdır. Av derileri için onunla özel bir anlaşmam var.

Yann, yerli diliyle Kurat'ı çağırdı ve haykırarak bir şeyler söyledi.

Uzun boylu ve sert adeleli bir erkek göründü. Adamın ön kısmında pek temiz olmayan bir ipek parçası vardı. Yann'ı görünce memnunluğunu belirten sesler çıkardı. Trehearne, için güldü. Vardda ile bu yabaniyi birbirlerine yakıştırmıştı. İkisi de sevimli sincaplara benziyorlardı. Kurat, yıldızlar arası dille Trehearne'e hoş geldin dedi. Yann'ın kardeşi onun da kardeşi sayılırdı. Trehearne'ü arkasından iterek eve soktu.

İçersi oldukça kalabalıktı. Yaşlı bir erkek ve kadın odanın bir köşesinde oturuyordu. Emekleyen bebekler ve çocuklar odanın ortasında oynuyorlardı. Kurat'ın iskeleti çıkmış karısı çocukların arasında kaybolmuştu. Daha genç ve güzel bir kadın büyük testi şarap getirdi, Trehearne'ün fincanına doldurdu. Şarap soğuk ve acıydı. Şarabını sonuna kadar içen Trehearne, yorgunluğunu ve boğucu sıcağı unutmaya başladı. Genç kadının yüzüne bakınca, gözlerindeki açık nefret ifadesini gördü, oldukça şaşırdı.

Trehearne, birden sordu:

— Bizden neden bu kadar nefret ediyorsunuz?

Genç kadın, madenî bir sesle güldü.

— Vardda'nın sevildiği bir gezegen var mı?

— Biz yıldızlara gidebiliyoruz, siz gidemiyorsunuz. Nefretiniz bu sebepten mi?

— Biz de yıldızlara gidebilirdik, ama Vardda'lar buna engel oldu. Nefretimizin sebebi bu.

Trehearne, anlayamamış gibi göründü.

— Fakat bu sır kaybolmuştu...

— Ah, evet! Dünyamız sizinkinden bu kadar uzak olduğu halde nasıl kaybolmuş olduğunu biliyoruz! Orthis'in, buluşunu başkalarıyla paylaşmaması için Vardda'lar tarafından uzaya sürülüp orada yok edildiğini bütün evren biliyor. Bunun için de sen özgürsün, ben zincirle bağlıyım ve çocuklarım da benim gibi ömürlerinin sonuna kadar bağlı kalacaklar.

Kadın birden sırtını Trehearne'e döndü. Trehearne, Vardda olmayanların nefret sebebini bir kere daha öğrenmiş oluyordu.

Yann, omzundan tutup çekti.

— Kurat bugün iyi bir av yapmış. Çok az bulunan bir deri. Dışarı gel de bir göz at. Çok değerli olabilir.

Trehearne, ilgili olmadığı halde düşüncelerinden kurtulmak amacıyla yerinden kalktı. Arka kapıdan dışarı çıktılar. Kurat, derinin biraz ilerdeki kulübede kuruduğunu söylemişti. Yann'la yabancı bir dilde konuşuyorlardı.

Kulübe karanlıktı.

Yann:

— Bir dakika bekle ışık yakayım, dedi.

Trehearne, fazla beklemedi. Işık gözlerinin önünde yanacağına beyninin içinde yandı. Kurat'ın homurdandığını, sonra kahkahayla güldüğünü işitti. Yann da kahkahayla gülüyordu.

Trehearne, ayıldığı zaman yüzükoyun çamurların içinde

yatıyordu. Elbisesi, mücevherli kemeri, şok-tüpü ve sandaletleri alınmıştı. Kurat'ın kulübesi de görünmüyordu. Kulübeyle beraber şehir de kaybolmuştu. Kristal ormanında, ağaçların altında çırılçıplak yatıyordu. Başında şiddetli bir ağrı vardı.

Titrek bacaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı. Kafasındaki tek düşünce, sevgili dostu Yann'ı eline geçirmekti. Yön tayin etmesi mümkün olmadığı için birkaç adım attı. Sonra, damarlarındaki kanı buz gibi dondu.

Oldukça yakın bir yerden, Kurat'ın canavar köpeklerinin haykırışları geliyordu.

9.

Trehearne'ün zihni birden berraklaştı. Şarabın verdiği sarhoşluk dağıldı. Başı hâlâ ağrıyordu, ama düşünebiliyordu. Doru cüppeli adamın sözlerini hatırladı. Cinayet!

Cinayet! Yann!

«Bana teşekkür etme. Hayatını Yann kurtardı. Hava borunu yerine takan o.»

Saçma! Yann olamazdı.

Fakat artık yanılması mümkün değildi. Yann'ı tıpış tıpış takip ederek gitmiş ve Yann, Kurat'la ölümünün ayrıntılarını konuşurken, şarap içerek serinlemeye çalışmıştı.

Canavar köpeklerin haykırışları daha çok yaklaşmıştı.

Cesedinin kulübede veya şehirde olmasını istemiyorlardı. Ölümünün cinayet olduğunu da belli edemezlerdi. Baygınlığından yararlanarak ormana taşımışlar ve işi canavar köpeklerin tamamlamasına karar vermişlerdi. Eğer sarhoş bir Vardda, bulunmaması gereken bir yerde dolaşırken canavar köpeklerin saldırısına uğramışsa, bundan kim sorumlu tutulabilirdi? Yann'la Kurat'ın köpeklerin arkasından gelip gelmediklerini merakla düşündü. Yann'ın neden böyle bir cinayete alet olduğunu öğrenmek istiyordu.

Trehearne, koşmaya başladı.

Kristal ağaçların arasında biten asmalar sanki ayakları-

na takılsın diye yetiştirilmişlerdi. Düştü, kalktı, yine koştu. Ayaklarının altındaki çamur kum gibi kayıyordu. Yerçekimi fazla olduğu için ayaklarını kurşun külçesi kadar ağır hissediyordu. Ağırlığı, hızlı koşmasını engelliyordu.

Kurat'ın köpekleri hemen peşindeydi. Yeni bir iz buldukları zaman adeta sevinç çığlıkları atıyorlardı. Kristal ağaçların sivri dalları mızrak gibi uzundu. Trehearne, bunlardan birini kırmak istedi, ama çıplak elle bunun imkânsız olduğunu anladı, çünkü dallar demir kadar sertti. Tekrar koşmaya başladı. Peşindeki canavarlardan ne kadar uzak olursa o kadar güvenlikte sayılırdı. Nereye gittiğini bilmiyor, sadece koşuyordu. Suları ılık ve siyah bir nehirle karşılaştı. Göğsüne kadar suya girdi. İçtiği şarap susamasına sebep oluyordu. Biraz su içti. Suyun tadı acıydı. Kayganlığına bakılacak olursa içinde şap olmalıydı. Suyun kenarına ulaşmış olan canavar köpeklerin, suya girmiş olduğu yerde dönenip şiddetle havladıklarını duydu. Sonra bir erkek sesi işitti ve hemen suya daldı. Adam biraz sonra tekrar ormana doğru uzaklaştı. Köpekler de adamın peşinden gidiyordu.

Trehearne, tekrar sudan çıktı ve ormanın derinliklerine daldı. Yerçekiminin etkisi gittikçe artar görünüyordu. Yere düşmüş bir dal bulamıyordu. Şehrin hangi yönde olduğunu tahmin etmesi hemen hemen imkânsız gibiydi. Canavar köpeklerin haykırışlarını tekrar duydu. Bu sefer biraz uzaktan geliyordu ,ama kısa zamanda yetişecekleri muhakkaktı. Bir ağaca tırmanıp saklanmayı düşündü. Fakat ağaçlar çok alçak ve tırmnılması imkânsızdı. Ayrıca, köpeklerin sırrım gibi ince vücutları aklına gelince, canavarların sıçrayarak onu ağaçtan indirebileceklerini düşündü. Yann'a karşı içinde tarif edemeyeceği kadar büyük bir öfke vardı. Nereye kaçacağını bilmeyen bir insana bu şekilde davranmak canavarlıktan başka bir şey değildi. Dişlerini sıkarak koşmaya devam etti. Köpeklerin haykırışları gittikçe yaklaşıyordu.

Birdenbire, ön taraftan başka köpek sesleri duyuldu.

Trehearne, durdu. Şimdi iki ateş arasında kalmıştı. Koşmasına artık lüzum kalmamıştı. Gırtlağına düğümlenen korkunun etkisiyle çevresine bakındı. Canavarlar tarafından parçalanmadan önce kendisini korumak için herhangi bir şey araştırdı.

Ön taraftan gelen köpek sesleri, onların bağlı olduklarını anlatıyordu. Dikkatle dinledi. Evet, köpekler avlanmıyordu, çünkü bağlıydı. Hıçkırır gibi sesler çıkartarak koşmaya başladı.

Küçük bir düzlük vardı. Ağaçların arasından düzlüğü görebiliyordu. Oraya yetişmek için hızlandı. Köpekler şimdi çok yaklaşmıştı. Ayağı takıldı ve yüzükoyun yuvarlandı. Düştüğüne memnundu, çünkü ayağı kesilen ağaçlardan düşen bir dal parçasına takılmıştı. Dal parçasını kavradı. Uzun olmamakla beraber keskin ve ağırdı. Elinde hiç bir şey olmamasından iyiydi. Koşarak düzlüğe daldı ve Kurat'ın köpekleri Trehearne'ü bu düzlükte yakaladılar.

Köpekler, çeşitli parıltılarla yanan ağaçların arasından sülün gibi hızla geliyorlardı. Son bir haykırışla sıçradılar ve havada Trehearne'ün üstüne doğru uçarlarken sesleri kesildi. Trearne, sırtını kristal bir ağacın gövdesine dayadı ve kristal lobutunu salladı. Birine vurdu, fakat derisinde köpeklerin kızgın dişlerini hissetti.

Düzlüğün tam ortasında bir kulübe vardı. Kulübenin yanında dört iri köpek bağlıydı. Kurat'ın köpeklerine karşılık veren bu canavarlardı. Şimdi havlayıp hırlayarak zincirlerine asılıyor, kurtulmaya çalışıyorlardı. Kulübeden bir adam, kadın ve uzun boylu bir çocuk çıktı. Çocuk haykırarak Trehearne'e doğru koşmak istedi. Adam, çocuğu tuttu. Bir şey söyleyince çocuk yerinden kımıldamadı. Üçü beraber kulübenin yanında durup seyrettiler.

Trehearne, köpeklerden birini elindeki lobutla öldürdü, diğerini sakatladı. Geriye kalan altı köpek Trehearne'ün çevresinde atlıyor, zıplıyor, saldırıyordu. Köpeklerin keskin diş-

lerinin geçtiği yerler kan içindeydi. Trehearne'ün bütün vücudundan kan sızıyordu. Trehearne, hem kristal lobutunu sallıyor hem de taş gibi duran adamla kadına yardım etmeleri için haykırıyordu.

Adamla kadın yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Çocuk bir hamle yapacak oldu, fakat adam bir tokatla onu durdurdu.

Trehearne, müthiş bir çığlık atarak elindeki dal parçasını düşürdü. Canavarlardan biri dişlerini bileğine geçirmişti. Köpeğin ağırlığıyla yere çöktü ve artık sonunu geldiğini anladı. Yıldızlar arasında bir daha yolculuk yapamayacaktı. Bileğini köpeğin kuvvetli çenesinden kurtardı ve hayvanı bütün gücünü kullanarak diğer köpeklerin üzerine savurdu. Artık elinde kendini koruyacak bir şeyi kalmamıştı. Köpekler toplu olarak saldırdı.

Çocuk, kulübenin karanlık duvarına doğru kaymıştı. Birden uzandı ve köpeklerin kayışlarını tek bir hareketle çözdü.

Birden serbest kalan köpekler uzun sıçrayışlarla düzlüğü geçtiler ve Kurat'ın köpeklerinin üstüne atıldılar.

Bir saniye içinde canavar köpekler Trehearne'ü unutmuşlar, diğer köpeklerle alt alta, üst üste yuvarlanıp duruyorlardı. Trehearne, köpeklerin yanından sürünerek uzaklaştı, sonra ayağa kalkıp kulübeye doğru yürüdü. Adam, haykırarak yanından koşup geçti. Yerden bir dal parçası alarak birbirine girift olmuş köpeklere vurmaya başladı. Kadın da erkeğinin yardımına koştu. Karı koca köpekleri ayırmaya çalışıyordu. Çocuk, Trehearne'ün yardımına geldi.

Çocuk, on altıdan fazla yoktu. Uzun boylu ve sağlam yapılıydı. Kolunu Trehearne'ün beline dolayarak kulübeye girmesine yardım etti. Trehearne, oturduğu zaman odanın karardığını hissetti. Gözlerinin önündeki karaltı kaybolduğu zaman, çocuğun merhem ve bez getirmiş olduğunu gördü.

Trehearne, ticaret sırasında kullanılan dille sordu.

— Adın nedir?

— Torin.

— Hayatımı kurtardın, Torin. Bunu hiç unutmayacağım.

— Bir Vardda için her şeyi yapardım.

Çocnuğun sesinde nefret ifadesi yoktu. Bir Vardda'yı kutsal bir varlık olarak kabul ettiği belliydi. Trehearne, gerçekten de duygulanmıştı.

Torin, yaraları tedavi etmeyi unutarak Trehearne'e dikkatle baktı ve her çocuğun sorduğu soruyu tekrarladı.

— Yıldızlar arasında uçmak nasıl oluyor?

Trehearne, elini çocuğun muntazam omuzuna koydu ve yalan söyledi.

— Hem uzun ve yorucu, hem de avcılık kadar eğlenceli değil. Baban kadar usta bir avcı olduğuna inanıyorum...

Torin:

— Henüz değil, dedi. Bir gün belki...

Trehearne'ün yaralarına merhem sürmeye başladı. Bu arada kendi kendisine konuşuyordu.

— Benim adelelerim gibi. Benimki gibi onlar da kanıyor. İşte eski bir yara izi. Bu yaralar da iz bırakacak. Benim derimden farklı derisi yok ki. Demirden de yapılmamış.

Birden ayağa fırladı ve haykırdı.

— Bak! Kuvvetliyim, çok kuvvetliyim. Bak, benim derim de seninki kadar sert. Yalnız Vardda'ların yıldızlar arasında uçabilecekleri muhakkak ki doğru değil!

Trehearne, çocuğun istek dolu gözlerine bakamadı.

— Başka çeşit bir kuvvet gerekiyor, dedi.

Açıklamaya çalıştı, ama yarıda kesmek zorunda kaldı.

— Kusura bakma, diyebildi.

Sonra ayağa kalktı.

— Beni alana kadar götürebilir misin, Torin? Benden ne istersen söyleyebilirsin. Beğendiğini de alabilirsin. Sana bir şey vermeden hayatımı senin ellerinden kurtaramam... Aramızda dostça verilen bir armağan olmalı.

Torin, fısıldadı.

— Gemiyi görmek istiyorum.

Trehearne, kaşlarını çattı. Tam bu sırada düzlükten gelen bazı sesler duydu. Köpeklerin haykırışları hafiflemişti. İnsan sesleri işitilebiliyordu.

— Ailen mi?

Torin:

— Hayır, dedi. Hâlâ ormanda bizim canavarları arıyorlar.

— Dışarı bak, kimin geldini söyle, Torin.

Trehearne, kapının arkasına sindi. Torin, kapıyı aralayıp baktı.

— İki adam, diye fısıldadı. Kurat isimli bir avcı ve yanında da bir... bir Vardda.

Trehearne'e baktı.

— Senin peşindeler mi?

Trehearne, başıyla evetledi. Yüzünün hatları gerilmiş, yüzüne amansız bir anlam gelmişti.

— Bana bir bıçak ver.

Torin, kristalden yapılmış ve ustura kadar keskin bir av bıçağı uzattı.

Trehearne:

— Köpeklerin beni parçaladığını anlat, dedi. Vardda'ya cesedimi kulübeden çıkartman için yardımına gelmesini söyle.

Torin, önce tereddüt etti, sonra kulübeden çıktı. Trehearne, çocuğun gelenlere seslendiğini duydu. Konuşmalar çoğaldı. Yann'ın kahkahası duyuldu. Çocuk durmadan konuşuyor, Trehearne'ün nasıl öldüğünü anlatıyordu.

Yann, uzun adımlarla kulübeye yürüdü ve içeri girdi.

Korkacak hiç bir şeyi olmadığı için kendisine güveni fazlaydı. Trehearne'ün kolu yılan gibi boynuna dolandı ve elindeki bıçağın keskin ağzı gırtlağına dayandı.

Trehearne:

— Kımıldama, dedi.

Sonra, daha sert sesle tekrarladı.

— Sakın kımıldama!

Yann, kımıldamadan durdu. Boynunun kenarından ince bir kan şeridi aşağı doğru uzuyordu.

Yann:

— Damarı keseceksin, diye fısıldadı. Ne olursun bastırma, yalvarırım bastırma!

Yann, Trehearne'ün şok-tüpünü almamıştı. Trehearne, elindeki bıçağın ucunu çeker çekmez yumruğunu Yann'ın ensesine yapıştırdı. Yann, boylu boyunca yere yuvarlandı. Trehearne, çıplak ayakları ile kaburgalarına iki şiddetli tekme attı. Yann, hareketsiz kalınca, Trehearne, omuzunun üzerinden kapıda durmuş, iri iri açılan gözlerle olayı seyreden Torin'e seslendi.

— Sen dışarıyı kolla, gelen olursa haber ver.

Çocuk:

— Köpeklerle uğraşıyorlar, dedi.

Sonra ekledi.

— Öldürecek misin?

Trehearne, ayağının ucuyla Yann'a dokundu.

— Hem de zevkle, dedi. Ormanda da beni öldürmek istemiştin, değil mi? Allahın cezası cevap ver! Öldürmeye çalışmıştın, değil mi?

Yüzü yere yapışmış olan Yann, öksürerek cevap verdi.

— Evet.

— Mantarların arasından arkama sokuldun. Oksijen hortumumu çektin, sonra arkama dönmeme fırsat kalmadan çalıların arasına saklandın. Bu kadar sıkıntı çektikten sonra, neden benim hayatımı kurtarmaya çalştın?

Yann, inledi ve geğirdi.

— Midem bulanıyor.

— Daha da bulanacak.

Yan'ı saçlarından yakaladı ve tek hareketini dahi gözden kaçırmadan yarı yarıya ayağa kaldırdı.

— Otur ve erkek gibi konuş. Ormanda beni ölüme terk edebilirdin. Neden bu kadar sıkıntıya girdikten sonra vazgeçtin?

Yann, başını salladı.

— Doğruca diğerlerine gidiyordum. Birisi nasılsa seni kurtaracaktı. İşe karışmayı daha uygun buldum. Eğer benim hakkımda bir kuşkun varsa, bu kuşkun ortadan kalkacak başkalarına yönelecekti. Nitekim öyle oldu.

Sırıtarak Trehearne'e baktı.

Trehearne:

— İyi bir delikanlısın, dedi.

Eli birden süratle kımıldadı ve ışık kristal bıçağın üzerinde parıldadı. Yann'ın gözleri iri iri açılarak bıçağın ağzına dikildi.

— Benim fikrim değildi, dedi. Başkasının hesabına çalışıyordum. Beni öldürmek zorunda değilsin.

— Öldürmek zorunda değilim. Asıl mesele seni burada öldürüp öldürmeyeceğimde. Kimin fikriydi, Yann?

Yann, korkarak mırıldandı.

— Bana bir gemi verecekti. Sahip olabileceğim bir gemim olacaktı. Böyle bir ücret için bunu kim olsa yapardı, Trehearne. Sen bile yapabilirdin. Açgözlülük...

Trehearne:

— Gemiyi teklif eden kim? diye sordu.

— Kerrel. Gerisini onunla hesaplaşırsın. Sana karşı bir kinim yok, Trehearne. Seni ortadan kaldırmamın cinayet olmadığını söyledi. Yapacağım hareket bütün Vardda'nın çıkarı içinmiş, ve başka türlü hareket edemezmiş. Fakat politika ile ilgili değilim. Benim için sadece bir iş anlaşmasıydı. Bir hayat, bir gemi.

— Kerrel zengin değil ki. Sana vermek için gemiyi ner'den bulacaktı?

— Her halde bir düşündüğü vardı. Belki de senin geri dönmemene bağlıydı. Bilmiyorum. Her neyse, Kerrel'in senin ölümünü istediğini her zaman ispatlayabilirim. İşte, hepsi yazılı olarak burada. Aptal değilim. Kurul'un ajanı olsun veya olmasın insan insandır...

Yann, hem konuşuyor, hem de ceplerini karıştırıyordu. Biraz geç olmakla beraber Trehearne, Kerrel'in böyle bir kâğıt vermeyeceğini düşündü. Son derece süratle hareket etti.

Şok-tüpü, Yann'ın cebinden çıktı. Oysa, Yann, Kurat'ın güceneceğini söyleyerek silâhını yanına almadığından söz etmişti. Şok-tüpü'nün namlusu Yann'ın cebinden çıkar çıkmaz, Trehearne, iki eliyle vurdu. Elindeki bıçağı da unutmamıştı, fakat aldırdığı yoktu. İkisi beraber yerde yuvarlandılar. Trehearne, Yann'ın gemiye kavuşmasına, Kerrel'in Shairn'i almasına ve canavar köpeklerin midelerini doldurmalarına izin ve fırsat veremezdi. Yann'ın elindeki Şok-tüpü yuvarlandı ve kulübenin duvarına çarptı. Trehearne, aceleyle ayağa kalkmaya çalıştı, fakat acele etmesine lüzum yoktu. Çünkü Yann, artık ayağa kalkacak durumda değildi. Kristal bıçağın parlak sapı, göğsünün tam ortasında görünüyordu. Yann'ın göğsü birkaç kere inip kalktı, sonra hareketsiz kaldı. Yann'ın göğsünden fazla kan akmamıştı.

Sessizliği Torin, bozdu.

— Öbürünü de öldürecek misin?

Başıyla kapıya doğru işaret etti. Kurat, köpeklerine sesleniyordu.

Trehearne, düşündü. Midesi bulandığı halde kafası iyi çalışıyordu.

— Hayır, dedi. Daha iyi usullerim var.

Yann'a ait olan Şok-tüpünü yerden aldı. Sonra eğildi ve parmaklarını Yann'ın yakasına geçirdi, sürükleyerek dışarı çıkardı. Yerçekimi fazla olduğu için Yann, çok ağırdı ve başı sallanıyor, Trehearne'ün bileğine çarpıyordu.

Kurat, döndü ve kulübeye doğru yürüdü. Yüzünde mutlu bir anlatım vardı. Zaten mutlu bir adamdı. İyi para karşılığı iyi bir iş görmüştü. Birden Trehearne'ü, elindeki Şok-tüpünü ve Trehearne'ün sürüklediği Yann'ı gördü. Kurat'ın yüzüne şaşkın bir anlatım geldi. Ne olduğunu henüz kavrayamamış gibi görünüyordu.

Trehearne, eliyle işaret etti.

— Kalbinde bir yerli bıçağı var. Onu sen öldürdün, Kurat, gördüm.

Kurat, hayvan gibi bir ses çıkardı.

— Ben öldürmedim. Yalan söylüyorsun ve biliyorsun ki ben...

Trehearne:

— Bir Vardda öldürdün, dedi. Şarap hakkında bir tartışma yapıyordunuz ve birden bıçağını Yann'ın göğsüne sapladın. Hatalı bir davranış, Kurat. Diğer Vardda'ların bunu hoş karşılayacaklarını sanmam. Senin yerinde olsam buralarda durmaz, ailemi, köpeklerimi alır ormanın derinliklerine kaçardım.

Kurat, bir saniye kadar Trehearne'ün gözlerinin içine baktı. Sonra Yann'a bir göz attı. Sonra, yaralı köpeklerine seslendi ve koşarak ormanın içine daldı.

Trehearne, onun aptal olmadığını düşündü. Vardda'nın intikamının ne olacağını biliyordu. Sözünün bir Vardda'nın sözüne karşı duramayacağını da biliyordu. Fabrika, yıllar boyunca Kurat'ı bir daha göremeyecekti. Kurat'ın ortadan kayboluşu Trehearne'ün birçok açıklama yapmasını önleyecekti. Kimseye Yann'ın nasıl öldüğünü anlatmak istemiyordu.

Yann'ın ölümü hakkında, bir kişiden başka kimseyle konuşmak istemiyordu.

10.

Birkaç dakika sonra Torin'in ailesi küçük düzlüğe girdi. Kadın üç köpeği kayışlarından tutuyordu, bir köpek topallıyarak yürüyordu. Üç köpek de kan içindeydi. Adam dördüncü köpeği tasmasından tutmuş sürüklüyordu. Köpek ölmüştü. Adam, ölü köpeği Torin'in ayaklarına doğru savurdu.

— İşte marifetin, dedi. Diğer ikisi günlerce avlanamaz. Oğlumun aptallığından ötürü aç kalacağız.

Yann'ın cesedini gördü ve Trehearne'e bakarak geriledi.

Trehearne:

— Onu Kurat öldürdü, dedi. Cesedini gemiye götüreceğim. Başınızın derde girmeyeceğinden emin olabilirsiniz.

Torin:

— Sana yardım ederim, dedi.

Baba cevap vermedi. Sağ elinin avucunu sinirli bir hareketle çıplak karnında dolaştırıyordu. Kadın, sessizce köpekleri bağlıyordu. Trehearne, Yann'ın kemerinden iki fücevher çıkarttı. Kemeri tamamen vermek istemiyordu, çünkü, adamın başı derde girebilirdi. İki mücevheri adamın avucuna sıkıştırdı.

— Bunlar köpeklerinin parasını öder. Bunların çalınmamış olduğunu bildireceğim. Gemi gidene kadar kimseye bir şey söyleme.

Yann'ın cesedini omzuna aldı.

— Haydi, dostum, Torin. Gidelim.

Trehearne, düzlüğü geçerken Torin de beraber yürüyor ve yolu gösteriyordu. Kimse tarafından duyulmayacaklarından emin olunca Trehearne'e:

— Ailemi affederseniz memnun olacağım, dedi. Bana karşı çok iyi insanlardır, ama Vardda'ları anlayamazlar.

— Muhtemelen senden çok daha iyi anlıyorlar.

Gemiye ulaştıkları zaman sabah olmuştu. Ufuk yeşil bir ışıkla aydınlanmak üzereydi. Hava ısınmaya başlamıştı bile. Trehearne, yorgunluktan neredeyse yıkılacak hale gelmişti, ama Torin de yorgundu. Yann'ın cesedi, ikisinin arasında paylaşılan bir ağırlıktı. Torin, bütün yol boyunca gemiden konuşmuştu. Gemiyi görmekten başka arzusu yoktu. Hiç bir hediye kabul etmiyordu. Trehearne'e, adeta yalvarmış ve Trehearne onu kıramamıştı. Nihayet, ;ocuk hayatını kurtarmıştı ve daha fazlasını bile hak etmişti.

— Muhtemelen biraz uzun zaman beklemen gerekecek. Bu ceset hakkında oldukça çok konuşmam gerekecek.

Torin, gülümseyerek:

— Bekleyeceğim, dedi. Bütün hayatım boyunca zaten beklemiştim.

Alışverişin son günü olduğu için herkes gemideydi. Yalnız nöbetçi açık bırakılmış hava kompartımanının önünde oturuyordu. Yann'ın cesedini görünce ayağa fırladı.

Kaptan, Yann'ın ölümü üzerine Trehearne'ü azarladı. Bir arkadaşının öldürülmesine göz yumduğunu söyledi. Fazla içip sarhoş olmaması gerektiğinden söz etti. Sonunda, söylenecek söz kalmadığından Yann'ın gömülmesi için emir verdi. Trehearne, Rohan ve Perri'nin çalışmalarına için için seviniyordu; çünkü, hiç değilse bir müddet için onların sorularını cevaplandırmak zorunda kalmayacaktı.

Her şey bittikten sonra Trehearne, Torin'i alıp hava kompartımanının önündeki nöbetçinin yanına getirdi.

— Orda bana çok yardımı dokundu. Belki de hayatımı

kurtardı. Gemiyi gezdireceğime dair kendisine söz verdim.

Nöbetçi kuşkuluydu.

— Kurallara aykırıdır. İhtiyar öğrenecek olursa kıyameti koparır.

— Nasıl öğrenebilir ki? Çok meşgul. Merak etme, çocuğu tekrar ben çıkarttırım. Sen başını çevir yeter.

Nöbetçi, Torin'in arzulu bakışlarına karşı koyamadı. O da, erkek çocukları olan bir babaydı.

— Şey... Pekâlâ. Yalnız çocuğun yine dışarı çıkarılmasına sen dikkat edeceksin... Haydi, çabuk!

Trehearne, Torin'i gemiye soktu. Kaptan köprüsünden jeneratör dairesine kadar her yeri çabuk çabuk gezdirdi. Torin, oraya buraya dokunuyor, arada sırada içini çekiyordu. Trehearne, onu getirdiğine pişman oldu. Torin'in arzusunun hiç bir zaman gerçekleşemeyeceğini biliyordu. Kendi eşyaları arasından, diğer yıldızlardan almış olduğu birkaç şeyi seçip Torin'in elin tutuşturdu. Sonra Torin'i tekrar gemiden çıkardı. Nöbetçinin yanında durarak Torin'in ağır adımlarla uzaklaşışını seyretti. Torin, sık sık dönüp arkasına bakıyordu. Çocuk nihayet gözden kayboldu.

Nöbetçi:

— Zavallı çocuk, dedi. Yıldız delisi. O da diğerleri gibi. Eh, nasıl olsa o da diğerleri gibi alışacak.

Trehearne:

— Tahmin ederim, dedi.

Torin'i bir daha görmeyeceğine memnundu.

Doktoru bulup yaralarını sardırdı, sonra geminin yük listesini aldı ve çalışmaya başladı. Gece yarısına doğru gemi yüklendi ve ambar kapakları kapandı. Saarga, nihayet son hızla boşluğa tırmanmaya başladı.

Trehearne, Rohan ve Perri'ye konuşamayacak kadar yorgun olduğunu söyleyerek yattı ve hemen uyudu.

Uyumasıyla uyanması bir oldu:

Uzaktan uzağa keskin çığlıklar duyuluyordu...

Torin'i ambardan yükselen bacanın yanında buldular. Ancak buraya kadar gelebilmişti. Bütün vücudu iç kanamadan morarmıştı. Yüzü tanınamayacak haldeydi. Düştüğü yerde çırpınıyor ve keskin çığlıklar atıyordu: Çığlıkları kesilmek bilmiyordu.

Torin, Trehearne'ün kolları arasında öldü. Trehearne, üzgün bakışlarını çocuktan bir dakika bile ayırmamıştı. Çocuğun ölümü çok zor olmuştu. Trehearne, ilk geçirdiği tecrübeyi hatırladı. Fakat yapabileceği bir şey yoktu. Çocuğun ölümünü seyreden gemi mürettebatının yüzleri bembeyaz olmuştu. Sonunda, çocuğun cesedini sarmak için bir çarşaf getiren nöbetçi oldu. Adamın yanaklarında göz yaşlarının izleri vardı.

Trehearne, Torin'in cesedini çarşafın ortasına yatırdı. Çocuğun adeleleri eskisi gibi sert değildi. Hatta,' buna bir ceset bile denemezdi. Şekilsiz, yumuşak, paçavra bebeklere benziyordu. Trehearne, ilk uçuşunda vücudunun gösterdiği gerilimi ve direnci düşündü. Aynı şey kendisinin başına da gelebilirdi.

Yerinden kalktı. Kamarasına döndü, hemen duşun altına girdi ve iyice sabunlandı. Elbisesini bir tekmede koridora savurdu. O elbiseye bir daha dokunamazdı. Torin'in gür sesi kulaklarında çınlıyordu:

«Ben de yıldızlara uçacak kadar güçlüyüm!»

Daha sonra, kamaraya gelenler, Torin'in saklandığı yeri bulduklarını söylediler. Torin, gemiye yüklenecek bir balyanın ambalajı içine saklanmıştı.

— Senin hatan değil, dediler. Çocuğun gemiye bu yolla girebileceğini düşünemezdin.

Trehearne'ün içi rahat değildi.

Torin'in cesedini boşluğun derinliklerine gömdüler. Zavallı Torin, sonsuzluk içinde dönenip duracaktı. Trehearne, kulübeyi ve orada Torin'i bekleyen anne ve babayı düşündü. Keşke Torin, babasını dinlemiş olsaydı.

Saarga, yıldızlar arası yolculuğuna devam etti. Trehearne, artık pişmiş, tecrübeli bir gemici olmuştu. Uzay Denizinin ufukları gözlerinin önünde alabildiğine uzanıyordu.

Trehearne, vücudundaki yara izlerine bakınca Torin'i hatırlıyordu. Çocuğu kollarında tutup ölüşünü seyrettiğini hiç unutamıyordu. Her ne olursa olsun, çocuğun ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu.

Evvelce Orthis'in başına gelenlerde kendisinin suçu yoktu. Yıldızlar arasındaki yaşantıyı değiştirebilmesine de imkân yoktu. Ama arada sırada mümkün olup olamayacağını düşünmesine engel olamıyordu.

Keşke Torin, ölümünü bu gemide aramamış olsaydı!

Edri'yle konuşmak ihtiyacını duyuyordu. Kendisini ancak Edri'nin anlayacağından emindi.

Saarga, Llyrdis'e doğru yollanınca Shairn'i ne kadar özlemiş olduğunu hatırladı. Acaba, bu uzun yolculuktan sonra Shairn, kendisini tanıyabilecek miydi? Yoksa, yüzünün şeklini bile unutmuş muydu?

Saarga, Aldebaran güneş sistemine girdi ve düşüşe geçti. Trehearne, altın sarısı gezegenin gittikçe yaklaşmasını seyretti. Büyük gemi, limana indiği zaman, gemisiyle ültra-dalgalı radyo vasıtasıyla görüşen Joris, daha ambar kapakları açılmadan gemiye çıktı. Birinci Süvari, yolculuk hakkında gerekli bilgiyi vermişti. Joris, herşeyle herkesin sırtını sıvazlıyor ve şakalaşıyordu.

— İyi bir yolculuk oldu, ha? Yann'a üzüldüm. Eğer her yolculuk bir ölüyle sonuçlanacaksa fevkalâde demektir!

Trehearne, sıkılı dişlerinin arasından:

— Başka bir kurban daha verdik, dedi.

Joris, şaşkınlıkla Trehearne'e baktı.

Trehearne:

— Gemi tayfasından değil, dedi. Yıldızlar arası uçuşa hevesli yerli bir çocuk. Uzaya gömdük.

Joris'in yüzü bembeyaz oldu. Tekrar konuştuğu zaman, sözleri sadece gemide yapılan işler üzerineydi. Trehearne, isimsiz bir çocuk için ihtiyar adamın neden bu kadar üzülmüş olduğunu gerçekten merak ediyordu.

Joris, kısa bir süre sonra gitmek üzere hazırlandı. Trehearne'e:

— Bir iki güne kadar görüşürüz, dedi. Shairn, seni çıkış kapısında bekliyor.

Gitmek üzere döndü, sonra durdu.

— Çocuk kaç yaşındaydı, Trehearne?

— On altı.

Joris, başını salladı. Sonra, sanki omuzlarında büyük bir yük taşıyormuş gibi ağır adımlarla uzaklaştı. Trehearne, geminin yük manifestosunu imzalayıp, liman yetkililerine teslim etti ve Shairn'i aramak üzere gemiden ayrıldı.

Shairn, büyük çıkış kapısının önünde bekliyordu. Shairn'i yine eskisi kadar güzel buldu.

— Şu halde, beni unutmamışsın,' dedi.

— Hayır. Unutacağımı mı sanıyordun?

— Şaşırmayacaktım.

Shairn, eski alaycı tavrıyla bir kahkaha attı.

— Akıllı bir adamsın.

Sonra, başını çarpıtarak Trehearne'ü süzdü.

— Değişmemişsin. Rengin koyulaşmış, hatların sertleşmiş ve biraz yaşlanmışsın. Şimdi seni daha çok beğendim. Fakat seni yeni baştan tanımam gerekecek.

Trehearne'ün koluna girdi ve beklemekte olan uzun, yeni bir araca doğru sürükledi.

— Bu da zevkli olacak, dedi. Yani, tekrar birbirimizi tanımamız!

Deniz kıyısı boyunca uzanan geniş yoldan şehrin dışına doğru uzaklaştılar. Yol gittikçe deniz seviyesinden yükseliyordu. Shairn, birden sordu.

— Bu nasıl oldu?

Trehearne'ün bileğindeki yara izine bakıyordu.

Trehearne, ilgisiz bir sesle:

— Birisi av köpeklerini üzerime saldı, dedi.

Sonra, aklına gelmiş gibi sordu:

— Sahi, Kerrel nasıl?

— Hiç görmedim.

Shairn, yine Trehearne'ün bileğindeki yara izine baktı.

— Bunu nasıl becerebildi?

— Kimden söz ediyorsun?

— Oh, numarayı bırak. Kerrel'in bu yolculukta bir şeyler deneyebileceğini düşünmüştüm. Yenilgiyi kolay kolay hazmeden bir insan değildir.

Trehearne, Yann ve köpeklerin hikâyesini kısaca anlattı. Sözünü bitirirken:

— Kerrel'i görmek istiyorum, dedi.

Shairn'in gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu.

— Göreceksin! Onu gördüğün zaman senin yanında bulunmak istiyorum!

Araba, geniş bir virajı aldı ve Silver Tower göründü. Burası, Shairn'in ataları tarafından yaptırılmıştı.

Shairn'in yanındayken, ilk olarak Kerrel'i, Torin'i ve yolculuğunu unuttu. Tekrar Shairn'in yanında bulunmak, hoşuna gidiyor ve geçmişi unutturuyordu. Geçmişi ancak gece hatırladı. Büyük terasta oturmuş, soğuk şaraplarını yudumluyorlardı. Shairn:

— Mutlu musun, Michael? diye sordu.

Shairn, aynı soruyu, Edri'nin kendilerini bırakıp yalnız başına gittiği gece de sormuştu. Edri'nin haksızlığa karşı haykırışını hatırladı. Edri'yi düşünmesi, huzursuzlanmasına sebep oldu.

— Evet, dedi. Evet, mutluyum.

Şarap kadehini parmaklarının arasında döndürdü.

— Shairn, Edri'yi buraya çağırabilirm isin? Onu görmek istiyorm.

Shairn'in birden kasıldığını hissetti. Genç kadının sinirlenmiş olduğunu düşündü.,

Hemen ekledi.

— Şu anda demek istemedim. Yarın veya öbür gün de olabilir. Fakat... onunla konuşmak istiyorum.

— Edri, hoşuna gidiyor, değil mi?

— Bana büyük dostluk gösterdi.

— Evet, bana da dostluk gösterdi.

Shairn, kısa bir süre sustu, sonra Trehearne'e döndü.

— Daha sonra öğreneceğine şimdi öğrensen iyi olacak. Edri, bir ay önce tutuklandı.

Trehearne, yerinden sıçradı.

— Tutuklandı mı?

— Evet. Dün de cezalandırıldı. Thuvise sürgün... Doğal hayatının sonuna kadar.

11.

Terehearne, bir dakika kadar taşlaşmış gibi kaldı.

«Thuvis'e sürgün... Doğal hayatının sonuna kadar!»

Shairn'in göstermiş olduğu soluk gezegeni hatırladı.

— Hayır, dedi. Edri'yi oraya gönderemezler. Bir hata olmalı.

Shairn, üzüntüyle başını salladı.

— Keşke hata olsaydı, ama hata yok. Edri, bir Orthist'ti. Yakalandı, itiraf etti ve cezalandırıldı. Hatta, kendisini savunmaya bile çalışmadı.

Shairn, bakışlarını Trehearne'den kaçırdı.

— Kendisini savunmaması hoşuna gitmedi. Fakat Edri, ne yaptığını biliyordu. Oraya sürgün gitmeyi kendisi arzu etti.

Trehearne, sordu:

— Nasıl oldu?

— Kerrel'in o gece, Arrin isimli bir adamın tutuklandığından söz ettiğini hatırlar mısın ?

— Evet. Edri'nin bir arkadaşıydı.

— Arrin'in kâğıtlarını bulamamışlardı. O kâğıtları ellerine geçirmek istiyorlardı. Arrin, Orthis'in gemisinin nerede olduğuna dair bazı şeyler, yani ipuçları bulmuş gibi görünüyordu. Bu ipuçlarına dayanarak bazı hesaplar yapıyormuş.

Shairn, bir saniye kadar sustu, sonra asık suratla ekledi.

— Kerrel, bu kâğıtların Edri'de olabileceğini düşünmüş.. Trehearne'ün gözlerinde tehlikeli pırıltılar meydana geldi.

— Şu halde, bu işin altında Kerrel var?

— Evet. Kurul ajanı olarak soruşturma yapmak ve işin aslını ortaya çıkartmak göreviydi. Nitekim, çok kurnazca davrandı. Eh, kâğıtlar gerçekten de Edri'deydi. Ayrıca, kendisine ait başı kâğıtlar da vardı.

Trehearne, inledi.

— Ülkücü aptal! Neden Vardda olmakla yetinmek istemedi? Galaksinin başka gezegenlerinde yaşayanlar onu neden ilgilendiriyordu?

Shairn, rahatlamış göründü. Sonra:

— Ben de böyle söyledim! dedi. Fakat Edri'nin arkadaşın olduğunu bildiğim için, onun sürgüne gönderildiğini duyduğun zaman kendini kaybedeceğini düşünmüştüm.

Aceleyle ekledi.

— Kerrel'le bazı şeyler için çatışacağını biliyorum. Fakat onun Kurul ajanı olduğunu unutmamalı ve çok dikkatli olmalısın. Sana yardım edebilirim...

Fakat Trehearne, Shairn'i dinlemiyordu. Kafasında çalkalanan bir cümle vardı. «Edri'nin arkadaşı olduğunu bildiğim için...»

Evet, Edri, arkadaşıydı. Edri için üzülüyordu. Fakat bu arkadaşlığı, nihayet erişebildiği arzularını terketmesi için bir sebep mi olmalıydı?

Hayır! Arkadaşlık ve merhametin kendisini tuzağa düşürmesine fırsat vermemeliydi! Torin'in ölümü gözlerinin önünde canlandı. Edri ve onun benzerleri, Torin gibi kimselerin de yıldızlar arası yolculuk yapabilmelerini sağlamak için çalışmışlardı. Kafasında bir fikir filizleniyordu. Verdiği karar, sadece duygularının esiri olmasından doğuyordu. Yani, sözün kısası, kendi zayıflığından ötürü bu kararı veriyordu.

Shairn'in konuşmasını kesti.

— Özür dilerim, Shairn. Düşünüyordum. Edri'ye yardım etmem gerektiğini zannediyorum.

Shairn, iri iri açılmış gözlerini Trehearne'e dikti.

— Michael! Aptallık etme!

Trehearne, neşesiz bir tavırla gülümsedi .

— Bunu daha önce de söylemiştin. Şimdi, bunu kendi kendime söylüyorum. Fakat, faydası yok. Öyle sanıyorum ki aptal olmakta israr ediyorum.

— Edri'nin başına gelenleri büyütüyorsun! Nihayet, idam edilmiyor ki!

Arrin'in kaderi hakkında Edri'nin sözlerini hatırlayan Trehearne:

— Ölümü tercih edecekti, dedi. Hareketsiz bir yıldıza sürgün gitmek, tekrar uçamamak, oturup ölümü beklemekten başka bir iş görememek...

— Fakat yapabileceğin bir şey yok, Michael! Suçlu bulundu ve cezalandırıldı. Edri'yi bu akşam götürüyorlar. Yapabileceğin hiç bir şey yok!

Trehearne, ayağa kalktı.

— Şehre dönüyorum, Shairn.

— Neden?

— Edri'yi kaçırmanın yollarını arayacağım.

Shairn, Trehearne'ün tehlikeli düşüncelerini nihayet kavrayabildi. Öfkeyle koluna yapıştı.

— Böylesine zorlukla kazandığın yaşantını karşılıksız olarak mı kaybedeceksin? Edri'nin bir hain olduğunu unutma. Ne kadar iyi dostumuz olursa olsun, haindir ce cezayı hak etmiştir.

— Sen böyle hissediyorsun, değil mi?

— Başka türlü hissedebilir miyim? Orthist'lerin ne olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.

Trehearne, sakin sesle:

— Bildiğimi sanmıyorum, dedi. Bana anlatsan iyi olur her halde.

— Yıkıcı insanlar. Llyrdis'i, Vardda imparatorluğunu yıkmak istiyorlar.

Shairn'in sesi heyecanla titriyordu. Her Vardda gibi o da, yıldızlar arası uçuşları sadece kendilerinin yapabilmesiyle övünüyordu.

— Orthis'in laboratuvarı gemisindeydi. Vardda'nın değişme teorisi onun gemisinde gizli. Bu gemiyi bulmak istiyorlar. içindeki sırrı bulmak ve bütün Galaksiye yaymak istiyorlar.

Trehearne:

— Diğerleri de uzay yolculuğu yapabilselerdi ,çok kötü mü olurdu? diye sordu.

Shainr, söylenenleri anlamamış gibi Trehearne'e baktı.

Trehearne:

— Ancak, Vardda tekelini ortadan kaldırır, dedi.

Shairn, acı bir sesle:

— Bunu senden duymak çok garip oluyor, dedi. Sen ki bir yabancısın ve bu tekele girmek için çok uğraştın. Dünya çamurlarında otuz üç yıl yuvarlandıktan sonra senin için çok değişik bir şeydi, ha!

— Şimdi fazlasını görmüş oldum. Bu sebepten bir çocuğun öldüğünü gördüm. Artık hoşuma gitmediğini sanıyorum.

Shairn, alçak ve hırslı bir sesle:

— Hoşuna gitmiyor mu? dedi:. Sen? Peki, sen bunun hakkında ne biliyorsun? Elimizde olanlara hak kazandık. Tüm Galakside yıldızlar arası uçuşu ilk yapan bizleriz. Ve biz bunu değişme olmadan da yaptık! Hiç bir şeyimiz olmadığı halde yaptık! İlk yolculuk, dört nesil sonra oldu. Dört nesil çocukları uzayın derinliklerinde, yıldızlar arasında sürünen küçücük gemilerde doğdu! Bunu daha kimse başaramadı. Kimse cesaret edemedi! Pek kötü olarak nitelendiren tekelimize gelince... Galaksideki sulhu koruyor. Ölecek olan gezegeni, dünyayı ayakta tutuyor, şimdiye kadar görülmemiş bir zenginlik ve rahatlık getiriyor. Fakat sen bundan hoşlanmıyorsun ve bunun için de ortadan kaldırılmalıdır!

Shairn, nefes almak için durdu, sonra fısıldadı.

— Kerrel, dışardan birinin girmemesini istemekte haklıydı. Seni sevmiş olduğumdan utanıyorum!

Shairn, sözünü bitirdikten sonra yerinden kalktı ve uzun adımlarla koridora daldı. Trehearne, Shairn'in yürüyüşünden kuşkulanmıştı. Hemen arkasından gitti ve genç kadını vizifonun başında buldu. Ekran aydınlanmak üzereydi.

Gözlerinden ateş püskürerek Trehearne'e baktı.

— Bir zamanlar seni Llyrdis'e sokmak için çabalamıştım. Şimdi bu hatamı tamir edeceğim!

Trehearne, Shairn'i şiddetle iterek vizifondan uzaklaştırdı ve düğmeyi çevirdi. Shairn, vahşi bir kedi gibi üstüne atladı. Tırmalıyor, tekmeliyor, küfür ediyor, fakat ne vizifona ne de uşaklarını çağırmak için zile uzanabiliyordu.

Trehearne, Shairn'e tamamen hakim olmuştu. Shairn, ani bir kahkaha attı.

— Pekâlâ. Ne duruyorsun? Git, Edri'yi kurtarmak için kendini tehlikeye at. Bak bakalım nereye kadar gidebilirsin! İhanet eden bir Vardda'nın yeteri kadar kötü olduğunu unutma, ama sen...

Trehearne, öfkesine hakim olarak Shairn'i bir dakika kadar kollarından tuttu. Onu bırakamazdı. Serbest bıraktığı an, hemen alarm verecek ve hem kendisi hem de Edri için bütün yolları kapatacaktı.

Karar vermesi bir saniye sürdü. İçinde bulunduğu ruhsal durum, genç kadının çenesine hesaplı ve ölçülü bir yumruk atmasını engelleyemezdi.

Shairn'i kollarına alarak arabaya kadar götürdü. Eğer uşaklardan biri görecek olsa, durumda bir gariplik olduğunu fark edemezdi. Shairn'in siyah saçları omuzlarına dökülmüş, kollarını Trehearne'ün boynuna dolamıştı. Shairn'in ellerinin bağlı olduğunu görmeleri mümkün olamazdı.

Kollarındaki geç kadını usulca yumuşak koltuğun üstüne yatırdı. Shairn, kımıldamıyordu. Çenesinin ucunda hafif bir

kızarıklık vardı ve morarmaya yüz tutmuştu. Trehearne, Shairn' in yanına oturdu ve arabayı geniş yoldan şehire doğru sürdü.

Silver Tower'den yeteri kadar uzaklaştığı zaman durdu. Shairn'in elbisesinden yırttığı parçalarla ayaklarını bağldı ve ağzına bir tıkaç soktu, sonra üzerine bir bez sardı. Suçuk gibi bağladığı genç kadını kanepenin önüne uzattı. Dışardan görülmesi mümkün değildi. Tekrar direksiyon başına geçti ve şehire yollandı. Uzay limanına gelene kadar da hiç durmadı.

Joris'in bürosunda hâlâ ışık yanıyordu. Muhtemelen Edri'nin hapishane gemisiyle götürülmesine nezaret edecekti. Trehearne, Joris'i atlatmaya kalktığı için kendisini suçlu hissediyor, sanki öz babasına ihanet edermiş gibi duygulanıyordu. Yaşlı adam, kendisine son derece iyi davranmıştı.

Shairn, hâlâ baygın görünüyordu. Trehearne, arabayı göze çarpmayacak bir yere bıraktı ve idare binasına girdi. Kafasında beliren bazı plânlar vardı, ama işe evvelâ buradan başlaması gerekiyordu.

Limanın çalışması hâlâ devam ediyordu. Bazı Vardda kaptanlarını tanıyordu. Koridorda yürürken rastladığı kaptanlarla selâmlaşıyor ve onlar tarafından yapılan başarılı yolculuk için tebrik ediliyordu. İkinci yolculuğa ne zaman çıkacağını soruyorlardı. Trehearne, kendisini ilgilendirmeyen bir ülkü için bunca şeyi tepmesinin doğru olup olmayacağını düşünerek yavaşladı. Sonra Edri'yi düşününce tekrar hızlandı. Gerektiği zaman Edri, onun için elinden geldiği kadar çalışmıştı. Bu bakımdan Edri'ye yardım etmek ilk görevi olmalıydı.

Asansörle üst kata çıktı. Joris bürosunda yalnızdı. Bir süreden beri içiyordu, ama sarhoş değildi. Trehearne, büroya girdiği zaman başını kaldırıp baktı. Trehearne, yaşlı adamın gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etti.

Joris:

— Ne istiyorsun?, diye sordu.—

— Bir rica.

— Başka bir zaman, Trehearne. Defol! Cehennem ol!

Trehearne, masanın üzerine eğildi.

— Başka zaman işe yaramaz, dedi. Bu gece Edri'yi Thuvis'e götürecekler. Onunla vedalaşmak istiyorum, Joris. Gitmesinden önce vedalaşmak hakkımdır sanıyorum. Hangi gemi olduğunu ve nerede bulunduğunu söyle yeter... Eğer söyleyemezsen, hangi kısım olduğunu söyle, onu hiç değilse kapının dışında görürüm.

Joris:

— Doğru, dedi. Edri'nin arkadaşısın.

Şarap şişesine uzandı. Şişenin yanında bir boş şişe ve yerde ikinci boş şişe vardı.

— Arkadaşlığınız nasıl, Trehearne? Ne dereceye kadar arkadaşsınız? Bilmek isterim, Trehearne.

Kanlı gözlerinde garip pırıltılar vardı ve bakışları keskindi.

Trehearne, öfkeyle:

— Onun işlerine karışmadığımı biliyorsun, dedi. Nerede olduğumu da çok iyi biliyordun.

— Evet, biliyorum. Uzayda ölen bir çocuğu seyrediyordun. Çocuğun ölümünü gördüğün zaman ne düşündün, Trehearne? Ne hissettin?

Trehearne, boğuk sesle:

— Bundan söz etmeyelim, dedi. Edri'yi nerede ve ne zaman görebileceğimi söyle. Bir dakikalık vedalaşmak için fazla bir şey istediğimi sanmıyorum, Joris.

Joris:

— On altı yaşında bir çocuk, diye fısıldadı. Umut dolu, arzu dolu, kuvvetinden emin... senden nefret etmeliyim, Trehearne. Yarım bir Vardda olmadığın halde, yine de yıldızlar arasında yolculuk yapabiliyorsun.

Bardağını doldurup başına dikti. Elleri titremiyordu. Ne sarhoştu ne de içtiği belli oluyordu. Böyle olmakla beraber göz-

lerinde yaşlar vardı. Trehearne, göz yaşlarını görünce çok şaşırdı. Joris'in ağlayabileceği hiç aklına gelmemişti.

Yumuşak bir sesle:

— Joris, dedi. Çocuğu düşünme. Edri'yi göreyim.

Joris'in akları kızarmış gözleri yine Trehearne'ün gözlerine kilitlendi. Bu bakışlar araştırıyor, soruyor, karşısındakini tartıyordu.

— Hoşuma gidiyorsun, Trehearne. Tekrar ediyorum. Buradan git. Uzaklaş. Buraya hiç gelmemiş ol.

Trehearne, yerinden kımıldamadı. Joris, birden boş şişeyi yakaladı ve Trehearne'ün yanına fırlattı.

— Defol buradan, sersem! Sana gitmek fırsatı veriyorum!

İtaat etmekten başka yapılacak şey yoktu. Trehearne, öfkeyle kapıya doğru yürürken, İşletme odasındaki haritaya bakmayı düşünüyordu. Elini kapının tokmağına uzattığı an, kapı birden açıldı ve uzay liman nöbetçilerinden birinin şok-tüpüyle burun buruna geldi. Nöbetçinin yanında Shairn vardı.

Nöbetçi:

— Geriye, dedi.

Trehearne, geriledi. Shairn'e baktı.

— Seni bir kere daha bayıtmalıydım, dedi.

— Evet. Ayaklarımı kolaylıkla kurtardım. İpek bağlardan kurtulmak çok kolay oluyor.

Trehearne'ün yanından geçerek Joris'e doğru yürüdü. Nöbetçi, büroya girdi, kapıyı kapadı ve sırtını kapıya dayadı.

Joris, sordu:

— Ne oluyor?

Nöbetçi:

— Kadını dış kapının önünde buldum, dedi. Ağzına bir tıkaç sokulmuş ve elleri bağlanmıştı.

Shairn, Joris'e:

— Trehearne, bir Orthist'tir, dedi. Edri'yi kaçırmak üzere buraya geldi.

Joris:

— Sahi mi? dedi. Şimdi, onu kaçırmak için mi gelmişti? Trehearne'e baktı.

— Olduğun yerde kal. Sakın kımıldama.

Masasının gözüne uzandı ve bir şok-tüpü çıkardı. Trehearne, şimdi iki ateş arasında kalmıştı.

Joris:

— Bir Orthist, ha? dedi.

Sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

12.

Shairn, Joirs'in masasının kenarına ilişti. Gülümseyerek Trehearne'e baktı. Trehearne, ondan nefret ettiğini hissetti. Bakışları Joris'ten nöbetçiye gitti. Yapabileceği hiç bir şey yoktu.

Shairn:

— Onun böyle olabileceğine inanabilir miydin, Joris? dedi. Ona bu kadar şey yaptıktan sonra bizim aleyhimize dönebileceğini düşünür müydün?

Joris, arkasına yaslandı.

— Shairn, dedi. Böyle olmasına üzüldüm.

Shairn:

— Evet, diye cevap verdi.

Sonra, acı bir sesle ekledi.

— Demek ki Kerrel, onun hakkında yanılmamış.

— Ne söylemek istediğimi anlamadın..

Joris'in ses tonu, Shairn'in dönüp ona bakmasına sebep oldu.

Joris, devam etti.

— ... Buna karıştığın için üzgünüm. Doğru olduğuna inandığın bir şeyi yapıyorsun. Fakat Trehearne de senin gibi, inandığını yapıyor. Ben de doğruluğuna inandığım şeyi yapıyorum.

Bunu öylesine sakin söylemişti ki, ne Shairn ne de Trehearne, ihtiyarın ne demek istediğini anlayamadı.

Shairn, oturduğu yerden indi. Gözlerini Joris'e dikerek geriledi.

— Sen, Joris! Sen bir Orthist!

Shairn'in ses tonundan inanamadığı belli oluyordu.

Fakat Joris başıyla evetledi.

— Öyle, dedi.

Trehearne, bir kahkaha attı.

Shairn, hırsla döndü ve Nöbetçiye:

— Duydun mu? dedi. Joris'i tevkif et!

Nöbetçi başını sallayarak gülümsedi.

— Kusura bakmayın, ben Joris'in adamıyım.

Şimdi, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi kaçış yolu arayan Shairn'di.

Trehearne:

— Şimdi kımıldayabilir miyim? diye sordu.

Sesi, rahatlamanın verdiği hisle titriyordu.

Joris, sırıttı.

— Kendini bu işe atmanı istememiştim. Bazıları incinebilir. Tabiî, kımıldayabilirsin.

Shairn, birden patladı.

— Anlayamıyorum, Joris! Sen, hepiniz... Çıldırmışsınız!

— Muhtemel. Fakat Trehearne'ün anlayacağını sanıyorum.

İri ellerine baktı, sonra:

— Şimdi kimin anlayıp anlamadığı önemli değil, dedi. Yasak bir şey yaptım. Başka dünyadan bir kadınla evlendim, Vardda olmayan bir kadınla. Bir oğlum vardı. Yıldızlara uçmak istiyordu. Gemiye götürmem için bana yalvarıyordu. Nihayet oğlumdu, yarı Vardda. Uçabileceğini düşünüyordu. Kamarama saklanmış ve yarı Vardda kanı tam gelişmediği için de...

Trehearne'e kısa bir bakış fırlattı.

— On sekiz yaşına bile basmamıştı. Ondan sonra da bir daha yıldızlara uçmadım.

Boş şarap şişesini tekmeleyerek kalktı.

— Öyle sanıyorum ki, Trehearne'ü korumamın sebebi bu. Bana öyle geliyordu ki, böyle hareket ettiğim takdirde...

Birden sustu.

Sonra:

— Eh, bütün bunlar geçmişte kaldı, dedi. Düşünecek başka şeylerimiz var ve kaybedecek zamanımız yok. Trehearne, Bayan öfkeyi buraya getirmekle plânlarımı altüst ettin.

Trehearne, Joris'in yanına gitti.

— Nitekim yoktu, dedi. Şu halde yanılmadım, değil mi? Edri'yi kurtaracaksın, ha?

— Deneyeceğim. Anlıyorsun ya, ancak bir kere yapabileceğim bir şey. Yıllardan beri burada oturuyor ve birçok iyi adamın Thuvis'e sürülmesini seyrediyordum. Bu kadar zamandan beri yapabileceğim işin değerli olmasını bekliyordum. İşte, şimdi bu fırsat çıktı.

Shairn'e döndü.

— Asıl sorun şu... Seni ne yapacağız?

Shairn, öfkeyle ve korkusuzca cevap verdi.

— Ne yaparsan yap, pişman olacak kadar yaşayacaksın!

— Hımm! Onu bağla, Trehearne.

Trehearne, Shairn'i zevkle bağladı. Bu sefer acımamış, düğümleri daha sıkı, daha sert atmıştı.

Joris, düşünerek dolaşıyordu.

— Böyle konuşmak istemem, fakat gitmemizden önce bulunamayacağı tek yer biliyorum. Onu saklayabileceğimiz tek yer de gemidir.

Nöbetçi:

— Oradan tekrar çıkartabilmemiz için fırsat kalmayacak, dedi.

Joris, üzüntüyle:

— Biliyorum, dedi. Bu takdirde ,fazladan bir yolcumuz daha var demektir.

Trehearne, Shairn'in ağzına tıkacı yerleştirmesini bitirmişti. Genç kadın, gözlerinden ateş püskürerek bakıyordu. Yüzü ağzını bağlayan bezden daha da beyazdı.

Joris, pelerinini Shairn'in üzerine attı. Nöbetçiye:

— Özel asansörümle indirin, dedi. Kapıda kimse bulunmadığı için kolaylıkla geçersiniz. Gemiye bindirin ve kamarasının kapısını da kilitlemeyi unutmayın.

Nöbetçi başıyla olumlu bir işaret verdi. Üzerine pelerin atılmış olan canlı paketi aldı ve omuzuna vurdu. Vizifonun sesi birden çınladı. Joris, eliyle nöbetçiye çabuk olmasını işaret etti. Vizifonun cevap düğmesini açmadan önce onların çıkışlarını bekledi. Trehearne, ekrandan uzaklaştı ve görülmek ihtimaline karşı duvara yapıştı.

Kerrel'in sesi:

— Joris... Edri'yi on beş dakika sonra getiriyoruz, dedi. Her şey hazır mı?

Joris, başıyla evetledi.

— Kapıda kimse yok, nöbetçiler yerlerinde ve gemi harekete hazır.

— Güzel. Bu iş biraz tehlikeli ve hiç bir hata yapmak istemiyoruz.

Joris:

— Her türlü tedbir alındı, dedi.

Ekran karardı.

Joris:

— Domuz! dedi. Dogruluğuna inandığı şeyi yapıyor, ama zevkle yapıyor. Kurul'un ajanıymış! hah!

Birden Trehearne'ün omuzunu tuttu. Trehearne, omuzunun kırılacağını zannetti.

Joris:

— Bizimle beraber olmana memnun oldum, dedi. Silâhın var mı?

— Evet.

— Yürü öyleyse. Bekleyişimin sonu geldi artık. Uzaya

dönüyorum, Trehearne. Oğlumun ölümünden sonra uzun zamandan beri yapmam gereken işi ancak şimdi yapabiliyorum. Haydi... durma, yürü!

Özel asansörle aşağıya indiler. Geminin çevresi gündüz gibi aydınlatılmıştı ve kimse yoktu.

Yolda, Joris, Trehearne'ün ne yapması gerektiğini anlattı.

— Kapıda sadece nöbetçiler bulunacak. Kerrel'in adamlarını karşılayacak olan nöbetçiler benim adamım. Umarım ki diğerleri, işimize karışamayacak kadar uzakta olurlar. Fakat oyalanmaya vaktimiz olmayacağını unutma.

— Hapishane gemisi nerede?

— Sektörün son tarafında bir yerde. Bizi takip etmeye kalktıkları zaman jeneratörlerinin kapalı olduğunu görecekler. Orthis'ler Vardda olmayanlar arasında çok güçlüdür. Makinistler bu küçük işi memnunlukla yaptılar.

Joris, Trehearne hakkında nöbetçilerle kısaca konuştu. Nöbetçiler başlarıyla Trehearne'ü selâmladılar.

Joris:

— On dakikaya kadar bütün iş bitmiş olacak, dedi. Kız gemide mi?

Kamarasına kilitlendi, efendim.

— Güzel. Gel, Trehearne.

Joris, öne düşerek yolu gösterdi. İki kuleyi geçtikten sonra üçüncü kulenin yanında sessizce duran gemi göründü. Geminin giriş kapısı dışında bütün kapıları kapalıydı.

Joris:

— Mirzim, dedi. Kullanacağımız gemi. Uzun menzilli hafif bir gemi, sürat için yapılmış. Eh, bizim de ihtiyacımız sürat. Aslında, bir dostumun gemisi. Geride bıraktığım iki yük gemisini alacak.

Bir saniye kadar sustu, sonra ekledi.

— Mürettebat gemide bekliyor. Aslında tayfalarımız tamam değil.

Trehearne'ü gölgelere sakladı.

— Onlara burada saldıracağız. Kimseyi öldürmemeye çalış. Edri kurtulur kurtulmaz Mirzim'e koşun.

Trehearne:

— Peki, dedi.

Sonra, gölgelere iyice gömüldü. Şok-tüpü elinde hazırdı. Joris, kapıya doğru gitmişti bile.

Trehearne, uzay limanının seslerini dinledi. Rüzgârda denizin sert kokusu vardı. Şehrin parıldayan kulelerini buradan dahi görmesi mümkün oluyordu. Belki Llyrdis'i son defa gördüğünü düşündü. Pişmanlık duygusu bir bıçak gibi içine saplandı.

Nihayet, kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Seslere bakılacak olursa on iki kişi kadar olmaları gerekiyordu. Daha fazla beklemek zorunda kalmadığı için memnundu.

Yerinden kımıldamamakla beraber, bütün adeleleri harekete geçmek üzere gerildi.

Joris önde, Kerrel'le beraber yürüyordu. Üniformasız dört adam vardı. Beşinci damın yanında, bileğinden kelepçeyle bağlanmış Edri yürüyordu. Sivil elbiseli dört adam daha vardı ve onların arkasından Joris'in nöbetçileri geliyordu.

Küçük yürüyüş kolunun baş tarafı üçüncü kuleyi geçti. Dört nöbetçi, sıradan ayrılarak şok-tüplerini çektiler ve sarı ışınlar ortalığı aydınlattı.

Trehearne, saklandığı yerden fırladı ve nöbetçilerin arasına karıştı.

İlk yaylım ateşte, Kerrel'in üç adamı düştü. İkisi baygındı, ama üçüncüsü şok-tüpünü kullanabilecek durumdaydı. Joris, iri yumruğunu şaşıran Kerrel'in başına indirdi ve silâhını çekerek kavgaya karıştı.

Bir kedi köpek mücadelesi başladı. Hareket merkezi Edri'nin bulunduğu yerdi. Edri, bileğine kelepçeyle bağlı olan adamı çekerek yere yuvarlandı. Her iki taraf da silâh kullanmaktan vazgeçmişti, çünkü, kavga silâh kullanılamayacak kadar girift-

ti. Arada sırada, yanlışlık oluyor ve herkes birbirine vuruyordu.

Edri'nin yanına gitmeye çalışan Trehearne, adamlardan bisinin suratını dağıttı, bir diğerini sendeletti. Sonra, ayağı takıldı. Yere düşerken bir tekme yedi. Trehearne, Edri'nin üstüne kapaklanmıştı. Edri, alabildiğine yumruk yapıştırıyordu. Bir ara, kime vurduğunu fark etti.

— Oh, sen misin! Anahtar, kemerinde asılı.

Trehearne, yumruğunu adamın suratına indirince, adamın başı beton zemine şiddetle çarptı. Hareketsiz kalınca Trehearne, kelepçenin anahtarını aldı. Sonra üzerine ağır bir vücut abandı ve yüzü yere çarptı. Anahtarı tutan eli, demir gibi kuvvetli bir pençenin arasındaydı. Üzerine abanan ağırlığı atmak için direndi. Bu arada, Edri de eline sarılmış, anahtarı parmaklarının arasından almaya uğraşıyordu.

Edri, anahtarı almayı başardı. Trehearne, dizini altına çekip yuvarlandı. Kerrel'in yüzünü gördü. Bir saniye sonra iki adam birbirlerinin gırtlağına sarılmıştı. Göğüs göğüse direndiler, diğerlerinin ayakları altında yuvarlandılar. Edri, kelepçeden kurtulup ayağa kalktı. Kerrel'e vurmak üzereyken, Trehearne, haykırdı:

— Hayır! Onu bana bırak!

Kerrel, kurt gibi dişlerini göstererek gülümsedi. Başparmağı sert bir şekilde Trehearne'ün boynuna gömüldü. Birden Kerrel'in gırtlağını bıraktı. İki yumruğunu birbirine yapıştırdı ve alttan yukarı doğru şiddetle savurdu. Kerrel'in kafası sertçe arkaya gitti. Parmakları gevşeyince, Trehearne, hemen kurtuldu ve Kerrel'i altına aldı. Kerrel'in kafası boynunun üzerinde iki yana sallanıncaya kadar sağlı sollu yumruklarla saldırdı.

Trehearne'i Kerrel'in üstünden almaya çalıştılar. Trehearne, silkinerek kendisini çekmeye çalışan ellerden kurtuldu. Kerrel, inleyerek yan döndü. Trehearne, sandaletli ayağını Kerrel'in kaburgalarına yapıştırdı.

— Bu Yann için...

Bir tekme daha indirdi.

— ... Bunlar da köpekler ve Torin için.
Bir ses gürledi.

— Bırak, Allah kahretsin! Bırak herifi!
Kuvvetli bir el itişiyle kenara savruldu. Joris'in iri gölgesini gördü. Uzaktan doğru gelen ve gittikçe yaklaşan bağrışmalar vardı. Kerrel'in adamlarının bir kısmı yerdeydi, bir kısmı da dağılmıştı. Kendi adamları Mirzim'e doğru koşuyor, yarı baygın veya uyuşmuş olanları da beraberlerinde sürüklüyorlardı. Edri, yüzü gözü kan içinde, Trehearne'e bağırıyor, acele etmesini söylüyordu.

Trehearne, başını sallayarak sersemliğini gidermeye çalıştı. Joris'le beraber düşe kalka koştu. Geminin kapısından son giren kendisi oldu. Joris, herkesin girdiğinden emin olunca bir kolu indirdi ve geminin kapısı otomatk olarak kapandı, dışarıya ilişkileri kesildi.

Birden geminin ışıkları yandı ve büyük jeneratörler canlandı. Joris, peşinde Trehearne olduğu halde kontrol odasına doğru yürüdü. Pilot koltuğunda başka biri vardı, ama Joris, onu kaldırıp idareyi kendisi aldı.
Trehearne, hareket etmelerini sabırsızlıkla beklerken, Joris, yaralanan ellerine bakıyordu.
Trehearne:

— Daha ne bekliyorsun? diye haykırdı. En fazla iki dakikamız var.
Joris, gözlerini devirerek Trehearne'e baktı.

— Bizim de tek hayatımız var, dedi. Zamanında hareket etmezsek inmekte olan gemilerle çarpışabiliriz. Tarifeyi senden iyi biliyorum. Beklememiz gerekiyor.
Trehearne, sabırla bekledi. Gemiden duyulmamakla beraber, bütün limanda alarm kampanalarının çaldığını biliyordu.

Beklemek çılgınlıktı. Bekleyip yakalanmaktansa, bir an önce hareket edip diğer bir gemiyle çarpışmak ihtimalini göze almak çok daha iyiydi.

Oysa, Joris hâlâ bekliyordu. Gözlerini kronometreye dikmişti. Trehearne, kontrol odasının penceresinden koşuşan adamları gördü. Bir saniye sonra, dev bir yük gemisi karanlıklardan kurtuldu ve Mirzim'in yanına indi.

Joris, derin bir nefes alarak kontrollara dokundu.

— Dikkat edin!

Mirzim, çığlıklar atarak karanlığa doğru yükseldi. Trehearne, basınçtan döşemeye yapıştığını hissetti. Koltuğun bacağına yapışarak, Joris'in eski ustalığını kaybetmemiş olması için dua etti.

Joris, uzun süreden beri uçmamasına rağmen, ustalığından bir şey kaybetmemişti. Vardda'nın da bir dayanma derecesi vardı. Geminin de gövdesini meydana getiren maddenin bir dayanma derecesi vardı. Joris, her ikisinin de dayanıklılık derecesini çok iyi biliyordu. Sistemden kurtuldu, koordinatlarını buldu, sonra jeneratör odasına siyal veren rölelere dokundu. Jeneratörlerin inlemesi arttı ve hız göstergesi bu artışa, ibresini yükselterek tepki gösterdi. Trehearne, gözleri yerinden uğramış olarak Joris'i seyrediyor ve haykırmamak için kendisini zorlukla tutuyordu. İkinci kaptan, koltuğuna yapışmış, yüzü bembeyaz oturuyordu.

Joris, göstergeleri kontrol etti. Bir saniye sonra sinyal rölelerine yine dokundu. İbrelerin titremeleri durmuş, şimdi normal olarak hareket etmeye başlamışlardı.

Joris, başını döndürüp baktı. Yanındakilerin halini görünce kendisini tutamayarak kahkahayı bastı. Trehearne, ilk olarak Joris'in yüzünde mutlu bir anlatım görüyordu.

Trehearne, sallanarak ayağa kalktı. Mendilini çıkartıp yüzünün terini kuruladı. Yüzü, terli olduğu kadar da kanlıydı.

— Eh, dedi. Nihayet kalktık. Fakat Joris, sence bir sakıncası yoksa, nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?

Joris:

— Hımmm! dedi. İçinde bulunduğumuz koşulları göz önne alacak olursak sana garip görünebilir, ama...

Yine içtenlikle gülmeye başladı.

— Söyleyeceğim, Trehearne. Thuvis'e gidiyoruz.

13.

Trehearne, şaşkınlıkla Joris'e baktı. Burnundan doğru ince bir kan şeridi dudaklarına kadar uzanıyordu. Mendil elinde şaşkınlıkla durmuş, burnunu silmeyi unutmuştu.

— Şaka ediyorsun, Joris.

— Hiç de değil.

Cevap veren Edri olmuştu. Trehearne, onun arkasında durduğunu sesini duyduktan sonra fark etmişti.

Edri, neşeyle haykırdı.

— Hay Allah, Joris, ne yapmak istiyorsun, daha başlamadan bizi öldürecek misin?

Joris:

— Birazdan peşimize düşerler, dedi. Aramızda ne kadar uzaklık olursa o kadar iyi.

Trehearne, sordu:

— Neden Thuvis'e gidiyoruz?

Edri:

— Kısmen orada kokmaya terkedilmiş zavallıları kurtarmaya, dedi. Başlıca amacımız Arrin'i de aramıza katmak. Ona ihtiyacımız olacak. Anlıyorsun ya, Trehearne, yakalandığı zaman hesaplarını tamamlayamamıştı. İşi onun bıraktığı yerden ele aldım, kendimden de bir şeyler kattım, fakat kayıp olan faktörü bulmam mümkün olmadı. Arrin, biliyor. Aksi takdir-

de bu kadar ileri gidemezdi. Şimdi, ikimizin bilgisini bir araya getirecek olursak...

İçini çekti.

— ... Uzun, uzun bir mücadele oldu. Bin yıllık söylentilerin, kâğıt parçalarının, efsanelerin bir araya getirilmesi kolay olmuyor. En küçük bir kuşkuda gizli raporların karıştırılması çok zor. O zamanın Vardda yetkilileri bütün delilleri ortadan yok etmişler. Hatta, Orthis'in son yolculuğuna ilişkin bütün kâğıtlar yakılmış. İşlerini de iyi yapmışlar. Bugüne kadar Orthis'in uzayda takip edildiği yol bile bilinmiyordu. Hattâ, Galaksinin, genel olarak, hangi kısmında olduğu da bilinmiyordu.

Kara kara düşündü.

— Evet, uzun bir mücadele oldu. Eğer yanılıyorsak, neslimizin sonu geldi demektir. Diğerleri, yapılan bütün araştırmaları yenilemek zorunda kalacaklar.

Sorulması zalim olan bir soruydu, ama Trehearne, kendisine engel olamadı.

— Orthis'in gemisinin hâlâ uzayda olduğunu işaret eden bir delil var mı?

— Hayır. Orthis, takipçilerini atlatıp kaybolduğu zaman gemisinin tahrip edilmemiş olduğunu biliyoruz, o kadar. Çünkü, daha önce de söylediğim gibi, cankurtaran botlarından biri uzayda bulunmuştu. Cankurtaranın gövdesine yazılı olan mesajı da biliyorsun.

Edri, bir saniye kadar sustu, sonra ekledi.

— Böyle bir adama karşı saygı duymamızı çok mu görüyorsun?

Trehearne, sakin bir sesle:

— Hayır, dedi. Sizin de onun kadar cesur olduğunuzu görüyorum.

Edri, güldü.

— Belki. Şimdiye kadar kendimi böylesine susamış hissetmemiştim. Şarap deposunu unutmadın, ya, Joris?

— Allah saklasın!

Edri, Trehearne'ün koluna girdi.

— Haydi gidip kafayı çekelim, dedi. Bu arada bana hikâyeni anlatırsın... Nereden geldiğini ve burada ne aradığını söylersin!

Trehearne, isteksiz bir tavırla:

— Hayır, dedi. Shairn'i görsem daha iyi olacak.

Edri'nin ağzı bir karış açıldı.

— Shairn mi?

— Evet, yazık ki, Shairn!

Acele acele Shairn'in gemide bulunuş sebebini anlattı.

Edri, ağzının içinden küfür savurdu.

— Bizim için çok kötü oldu. Onu Thuvis'te bırakamayız. Başka bir yere de uğramayacağız.

Joris:

— Başka çaremiz yoktu, diye mırıldandı.

— Hayır. Eh, seninle geleyim bari, Trehearne. Yalnız başına güvenlikte olmayacağını düşünüyorum!

Bu kısa yolculukta fazla kaptan bulunmadığı için, Shairn, kaptan kamaralarından birine kapatılmıştı. Hâlâ bağlı ve ağzı tıkaçlıydı. Genç kadının bakışını gören Trehearne, onun fırsat bulsa kendilerini hemen öldürebileceğini düşündü.

Bağları çözerek Shairn'i serbest bıraktı. Shairn, ranzaya oturup bileklerini oğuşturdu. Ağzının iki kenarında tıkaçın basıncı ile meydana gelmiş iki kırmızı çizgi vardı. Gözlerinden ateş püskürüyordu.

Shairn, ağzını açıp tek kelime söylemedi.

Trehearne, sıkıntılı bir sesle:

— Shairn, bütün bunlar için özür dilerim, dedi. Burada olduğuna göre, olayları kolay tarafından almanı tavsiye ederim.

Shairn, yine konuşmadı. Yerinden kımıldamadan Trehearne'e bakıyordu.

Edri:

— Haydi gel, Shairn, dedi. Bir bardak şarap sana iyi gelir.

Shairn, aldırmadı. Sessiz ve ölüm saçan yeşil gözlerini Trehearne'e dikmişti.

Trehearne, yanına gidip elini omuzuna koydu.

— Biraz anlayışlı ol, Shairn. Nasıl hissettiğini biliyorum, ama olanlar sadece rastlantı, o kadar. Bizimle bir olsan da olmasan da senin dostlarınız.

Trehearne, birden geri çekildi, ama zamanında çekilememişti. Shairn'in sivri tırnakları yanağında kanlı bir iz bıraktı. Trehearne, bir adım geriledi. Shairn, yine kımıldamadan ve konuşmadan oturuyordu.

Trehearne, topuklarının üzerinde döndü ve kamaradan çıktı Edri de onun peşinden çıktı ve kamaranın kapısını kilitledi.

— Belki Joris onunla konuşabilir, dedi.

Fakat ses tonu, ümitli olmadığını işaret ediyordu.

Trehearne:

— Oh, nasıl olsa haksız olduğunu kabul edecektir, dedi. Kimse uzun müddet öfkeli kalamaz.

Edri, üzüntüyle başını salladı.

— Onu senden çok daha iyi tanırım. Senin yerinde olsam ona hiç güvenmezdim.

Başlarının üzerindeki hoparlör gümbürdedi.

— Edri... Trehearne'le beraber buraya gelir misiniz? Kötü haber gelmek üzere.

İki arkadaş kaptan köprüsüne çıktıkları zaman Joris, kontrolu ikinci kaptana bırakmış, radyo operatörünün arkasında durmuş, verilen haberi dinliyordu.

«Kanal bir - Dikkat. M 29 Sektöründeki bütün gemiler... Aşağıdaki yönde gittiği bilinen geminin yerini bilip bilmediğinizi radarla bildirin...»

Joris:

— Kalktığımız zaman Liman Radar Üssü koordinatlarını biliyordu, dedi. Emin olmak istiyorlar.

Edri:

— Dinleyin, dedi.

Madenî ses koordinatların verilmesini tamamladı. Sonra konuşmaya devam etti.

«Bütün gemiler sorulduğu zaman hemen kimlik bildireceklerdir. Bütün gemiler...»

Edri:

— Kruvazör, dedi.

Joris, kaşlarını çattı.

— Hiç değilse birini yola çıkartmışlardır. Size aramızda uzaklık olmasının işe yarayacağını söylemiştim.

Kontrol odasına girdi ve Jeneratörlerin biraz hızlandırılmalarını söyledi.

— Hızımız biraz yükselecek. Yoksa Llyrdis'e geri dönmek zorunda bırakılırız. Radar neler gösteriyor onu incelemem lâzım.

Trehearne, kruvazörü kara kara düşünerek Joris'in arkasından yürüdü. Vardda, ihtiyaç olmadığı gerekçesiyle savaş gemileri yapmamıştı, fakat Kurul, kanun dışı ticareti önleyebilmek için kendisine küçük bir donanma kurmuştu. Gemilerin hızları, yük gemilerinin hızlarından çok daha fazlaydı.

Üç buutlu radar ekranı, normal sayıda küçük kırmızı noktalar gösteriyordu. Bu kırmızı ışıklar, ışık hızından da süratli giden gemilerin jeneratörlerinden çıkan enerjinin verdiği parlaklıktı. Joris, pratik gözlerle bu ışıkları kontrol etti.

— Henüz bizi endişelendirecek bir şey yok, dedi. Bir şey söyleyebilmek için çok erken... Arkamızda kalan Sektör limandan kalkan gemilerle dolu.

Haberleşme kaptanı Quorn'a döndü.

— Kıç tarafımıza çok dikkat edin. Olağanüstü bir şey gördüğün takdirde hemen beni çağır. Seni biraz dinlendirebiliriz, ama fazla dinlenemeyeceğini bilmelisin.

Yolculuklarda değiştirme önemli bir sorundu. Mürettebat tam bile olsa dinlenme uzun süre olamazdı; oysa gemide çok az adam vardı. Gemide olanların çoğu da teknisyen değildi. Trehearne, sekiz saat kaptan köprüsünde nöbet tutuyor, radara bakıyordu. Haber gönderme söz konusu olmadığı için radarı kontrol etmek zor olmuyordu.

Birinci kanal, daima resmî haberler için açık tutulduğundan, Kurul üyelerinden birinin gemilere yayınladığı mesajı alabiliyordu.

Bir müddet sonra Quorn, kıç tarafta, kendilerini izlermiş gibi görünen bir kırmızı leke olduğunu haber verdi.

Basit bir hesap, peşlerindeki geminin hızını göstermeye yetiyordu. Joris, geminin gövdesinden gelen itiraz seslerine ve adamlarının acı çekmelerine aldırmadan hızın biraz daha arttırılmasını istedi.

— Arrin'i alıncaya kadar, süratli hareket etmek zorundayız. Thuvis, engelleyecekleri ilk gezegen olacaktır. Şimdiki rotamızı izleyecek olursak onlara zaman kazandırmış oluruz.

Geminin dayanabileceği yüksek hıza çıktılar. Joris, biraz daha hız verince, hepsi dua etmeye başladı.

Radarda görünen kırmızı ışıklar teker teker kaybolmaya başladı. Fakat peşlerindeki kırmızı nokta hiç bir zaman kaybolmuyordu.

Saatler birbiri arkasından su gibi akıp geçiyordu. Trehearne, uykusuzluktan perişan olmuştu. Başlarına geleceklerí hiç düşünmeden otomatik olarak görevini yapıyordu. Dün iyon çağındaydı, yarın boşlukta kaybolmuştu. Yalnız bugün vardı ve Trehearne yorgundu.

Gemide bulunanların hepsi de Trehearne kadar yorgundu.

Herkesten sağlam görünen Joris'ti. Trehearne, ihtiyar kaptanın dayanıklılığına hayret etmekten kendini alamıyordu.

Shairn, kamarasında kilitliydi. Kendisine yiyecek getiren gençten başkasıyla konuşmuyordu. Konuşması da kısaca söylenen bir teşekkür kelimesinden ibaretti.

Karanlık gittikçe koyulaşıyordu. Trehearne'ü de korkutan bu karanlıktı. Nihayet, önlerinde küçük bir güneş göründü ve gittikçe büyümeye başladı. Radar, peşlerinden ayrılmayan kırmızı ışık dışında bomboş sayılırdı.

Joris, yine hesap yaptı ve gemide bulunanlar yine duaya başladılar.

Hız kesimini normal zamanın iki misli altında yaptılar. Thuvis, gözlerinin önünde gittikçe büyüyordu. Soluk ışıklı bir gezegendi. Yansıttığı ışığı, her an gözden kaybolacakmış gibi görünüyordu.

Joris, boğuk sesle:

— Çabuk davranmamız gerekiyor, dedi. Sen hazır ol, Edri.

Mirzim, sert rüzgârla süprülen çorak bir arazi parçasına indi. Quorn, radarın başında beklerken diğerleri gemiden indiler. Kısa bir süre için bile olsa, ayaklarının altında toprak hissetmekten memnun görünüyorlardı.

Rüzgârın etkisiyle kalkan toz tanecikleri Trehearne'ün derisini küçücük iğneler gibi acıtıyordu. Öğle üzeri olduğu halde, hava oldukça karanlıktı, fakat birkaç yıldız görmek mümkündü. Thavis'in üzeri kum kaplıydı. Kızıl güneşin etkisiyle kum tanecikleri mor bir renk almıştı. Trehearne, burasını cehenneme benzetmekten kendisini alamadı.

Edri, acele adımlarla düzlüğün derin bir uçurumla kesildiği yere doğru yürüdü. Trehearne de onun peşinden yürüdü ve aşağıya baktı. Uçurumun dik kenarlarının son bulduğu yerde, kısa kısa ağaçlar, çalılıklar ve küçük küçük derecikler var-

dı. Ağaçların arasında, etrafı bir duvarla çevrili birkaç plastik ev vardı.

Edri:

— Geliyorlar! diye haykırdı. Gemiyi gördüler...

Vadiden yaylaya doğru uzanan daracık bir patika görünüyordu. Patikanın üzerinde yürüyenler vardı. Trehearne, gelenleri saydı. Tam on bir adam... Demek ki bu gezegenin tüm nüfusu on bir kişiydi.

Edri, bağırıyordu. Sesi, vadinin duvarları arasında yankı yapıyordu. Edri'nin haykırışına başka sesler cevap verdi. Patika üstündeki adamlar koşmaya başladılar. Acelelerinden kayıp düşüyorlar, sonra tekrar koşuyorlardı. Trehearne, kendisine dönük yüzlerin bembeyaz olduğunu görebiliyordu.

Trehearne, bu umutsuz adamların heyecanla tırmanışlarını izledi. Hepsinin yüzünde, ağır yaşantılarının izleri vardı. Bakışlarında vahşi bir anlatım, ellerini parçalamak pahasına da olsa aceleyle tırmanıyorlardı.

Edri, yamacı ilk tırmanan adamın önünde durdu ve kollarını boynuna doladı. Adam, başını döndürüp peşinden gelenlere çabuk olmalarını haykırdı. Sakalı ve uzun saçları sert rüzgâr altında dalgalanıyordu.

Edri:

— Konuşmaya fırsat yok, dedi. Hepiniz bu kadar mısınız, Arrin!

Sakallı adamlar Mirzim'e doğru sarsılarak yürüdüler. Onları bekleyen eller yardım için hemen uzandı.

Quorn'un sesi hoparlörden duyuldu.

— Tam üstümüzdeler! Çabuk olun!

Joris, kontrolların başında bekliyordu. Kapı kapanır kapanmaz:

— Kalkmaya hazır olun! dedi. Dikkat!

Elini sinyal rölelerine doğru uzattı. Trehearne, onun tereddütle durduğunu, sonra elini indirdiğini gördü.

Haberleşme odasının açık kapısından başka bir ses duyuldu.

«Menzil içindeyiz. Kalkmaya çalışmayın. Menzil içindeyiz. Kalkmaya...»

Trehearne, Joris'in çökmüş omuzları üzerinden, ince uzun bir geminin hemen yanlarına inmek üzere olduğunu gördü.

14.

Küçük ekranda Kerrel'in yüzü göründü. Ültra-dalgalı radyoya ihtiyaç olmadığı için vizifon kullanılıyordu. Edri ve Joris, vizifona cevap verdiler. Trehearne, kapıdan dinliyordu. Arkasında, Thuvis'ten almış oldukları sakallı adamlar, yüzlerinde vahşi bir anlamla bekliyorlardı.

Kerrel, Edri ve Joris'e açık bir nefretle baktı. Bir Kurul ajanı olarak bazı güçlüklerle karşılaşmasının gerekli olduğunu anlamış olmalıydı, ama sesinden bunu anlamış olduğu belli değildi.

Kerrel:

— Silâhların başında bulunanlar on beş dakikaya kadar ateş etmek emrini aldılar, dedi. Bu süre içinde ne silâh ne de başka bir eşya almadan gemiyi boşaltacaksınız.

Tekrarladı.

— Tam on beş dakika, unutmayın!

Joris, kırmızılaşmış gözlerini Kerrel'e dikti. Son birkaç dakikadan beri sanki yirmi yaş daha ihtiyarlamıştı. Hırsından konuşamaz hale gelmişti. Edri, yumruklarını, kemikleri beyazlaşıncaya kadar sıkmıştı. O da birkaç yaş almıştı.

Kerrel, tekrarladı.

— On dört dakikanız kaldı. Zaman kaybediyorsunuz.

Edri, birden döndü ve Trehearne'ün yanından geçmek istedi. Trehearne, onu tutarak durdurdu.

Edri, şiddetle silkelendi ve küfür etti.

— Bırak beni! Uçurum derin. Daha sonra atılacağıma şimdiden atlamak daha iyidir.

Trehearne:

— Dur bir dakika, dedi.

Birden kafasına vahşice bir düşünce gelmişti.

Sesini yükseltti.

— Kerrel! Kerrel, beni duyuyor musun?

Trehearne, ekran görüş açısının dışında kalıyordu.

— Evet, Trehearne, seni duyuyorum.

— Şu halde dinle! Adamlarına ateş etmemelerini söyle. Shairn gemide!

Joris'in başı birden dikildi. Edri, kurtulma çabasından vazgeçti. Kerrel'in ekranda görülen yüzünde hayret, şaşkınlık ve anlayış ifadesi belirdi.

— Trehearne, kafan çalışıyor, fakat yaramaz. On üç dakikanım kaldı.

Trehearne'nin ağzı kurumuş ve vücudu buz gibi terlemişti. Edri'ye:

— Git Shairn'i getir, dedi.

Edri, koridora daldı. Trehearne, Kerrel'in kendisini görebileceği bir şekilde ekranın önünde durdu. Sırıtarak Kerrel'e baktı. Acaba Kerrel, kalp atışlarını duyabilir miydi? Joris, kımıldamadan duruyordu. Kerrel, her geçen dakikayı sayıyor, fakat dakikalarla beraber kendisine olan güveninin de kaybolduğu belli oluyordu.

Edri, Shairn'le beraber döndüğü zaman altı dakika kalmıştı. Shairn'i ekranın önüne doğru itti.

Trehearne:

— Gördün mü? dedi. Yalan söylemiyordum.

Kerrel, dakikaları saymayı unuttu. Bir an Shairn'e baktı, sonra kadına ismiyle hitap etti.

Birden yerinden kalkıp ekranın önünden kayboldu.

Bir saniye sonra Kerrel'in haykıran sesini duydu.

— Ateş etmeyin! Ateş etmeyin! Gemilerinde bir rehine var!

Trehearne, Kerrel hakkında yanılmadığını anladı. Gariptir ki, bu duygusu içine acı veriyordu.

Kerrel, tekrar ekranda göründü.

Shairn, haykırdı.

— Kerrel, Orthist meselesinden daha büyük bir işin peşindeler! Öyle sanıyorum ki...

Trehearne, atik davranarak elini Shairn'in ağzına kapadı.

— Ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan hayatı. Senin için ne değeri var, Kerrel?

Kerrel, sinirli bir hareketle elinin tersiyle yüzünü sildi ve hemen cevap vermedi. Trehearne, elini Shairn'in ağzından çekmemişti.

Kerrel, başını salladı.

— Onu öldüremezsin, Trehearne.

— Hayır, öldüremem. Fakat ben bir kişiyim, oysa, gemide çok insan var. Thuvis'ten on bir kişi. Acaba kaçabilmeleri için bir hayat gerekliyse onu almaya tereddüt ederler mi sanıyorsun? Haydi, Kerrel, Shairn'in değeri nedir? Onu canlı olarak geri alabilirsin.

Kerrel, sordu:

— Ne istiyorsun?

— Buradan uzaklaşmak.

— Size faydası olmayacaktır. Bir kruvazörün önünden kaçamazsınız.

Joris:

— Bunu göze alacağız! dedi.

Kerrel, yine tereddüt etti.

— Şartlarınız nedir?

Trehearne:

— Serbestçe hareket etmemize fırsat vereceksiniz. Sha-

irn'i bu gezegenin öbür yüzüne indirip bırakacağız. Shairn'i bıraktığımı haber verinceye kadar buradan ayrılmayacaksınız. Her ikimiz de birbirimizin hareketlerini radarla izleyebiliriz. İkinci kalkışımızdan önce hareket edecek olursanız haberimiz olur.

Kerrel, düşündü, sonra istemeyerek sordu:

— Shairn'i gerçekten de serbest bırakacağınızı nasıl garanti edersiniz?

Trehearne:

— Sözüme güvenmen gerekir, dedi. Ya kabul edersin, ya onu da bizimle beraber havaya uçurursun.

Uzun bir dakika süren sessizlik oldu.

Kerrel:

— Pekâlâ, dedi.

Bu tek kelimeyi, sanki dilini yakıyormuş gibi söylemişti.

Joris, bir, iki uzun adımla kontrol odasına daldı.

Kerrel, Shairn'e bakarak haykırdı.

— Bir dakika! Shairn'i indirdiğiniz zaman durumunuzu radyo ile bildirmelisiniz!

— Bildireceğiz.

Trehearne, vizifonun bağıntısını kesti. Ekran birden karardı. Nabız gibi atan jeneratörler gemiyi kaldırdı ve ileri doğru fırlattı. Kruvazörde kımıldama yoktu. Trehearne, Shairn'i serbest bıraktı Sinirlerinin gerilmesi ve rahatlama bacaklarını titretiyor, geminin tepkisine dayanamıyordu.

Shairn, döndü ve Trehearne'e baktı.

— Aptalsın, Michael, dedi. Fakat şu kadarını söyleyebilirim ki korkak değilsin.

Trehearne, Shairn'i yine kamarasına kilitledi ve kaptan köprüsüne döndü. Joris, gezegenin mikro-filmini inceliyordu.

Geniş bir boşluğu göstererek:

— İşte, dedi. Oradan alınıncaya kadar güvenlik içinde olabilir. Bu çöllerde yırtıcı hayvan yaşamaz.

Başını kaldırıp Trehearne'e baktı.

— İyi adam, dedi. Ben, yenilgiyi kabul etmiştim.

Trehearne, üzgün bir tebessümle:

— Ben, blöf yaptım. Buradan itibaren, Joris, iş sana düşüyor. Edri nerede?

— Arrin'le bir kamaraya kapanmış. Genel sektörü biliyorlar, şimdi tam yerini tespit etmeye çalışıyorlar.

Joris, homurdandı.

— Şu kruvazörden bir kol boyu uzak kalabilirsem ne mutlu bana!

Mirzim, Thuvis'in karanlığından yıldızsız geceye açıldı. Trehearne, kara kara düşünerek oturdu. Shairn'i ve bin yıl gizli kalan bir sırrı çözmeye çalışan iki adamı düşündü. Bir rüyanın insanı nerelere kadar sürükleyebileceğini ancak kavrıyordu. Edri ile Arrin'in aradıklarını bulacaklarını umdu. Ayrıca, aradıklarını bulacak kadar yaşamalarını da temenni etti.

Joris:

— İniyoruz, dedi. Shairn'in sırtına bir pelerin versen iyi olur. Aşağısı oldukça soğuktur.

Trehearne, kalın bir pelerin bularak Shairn'in kamarasına götürdü. Shairn, pelerini omuzlarına atarken Trehearne, yüzünün ne kadar yorgun olduğuna dikkat etti.

Shairn, sakin bir sesle:

— Beni hâlâ seviyor musun, Michael? diye sordu.

Trehearue, bu soru karşısında son derece şaşırdı. İstemediği halde dudaklarından iki kelime döküldü.

— Evet, seviyorum.

— Şu halde iki yaramaz çocuk gibi davranmayı bırakalım ve beraber sürdürebileceğimiz mutlu hayatı boş yere harcamayalım.

Trehearne, başını önüne eğdi.

— Bu işe karıştığın için çok üzgünüm.

— Senin olduğu kadar benim de hatam. Çabuk öfkeleniyorum. Vardda dünyasında yeni olduğunu ve onu ölçebilecek kadar tanımadığımı düşünmeliydim.

Shairn, eski alaycı tavrını bırakmıştı. Sesinde, ne demek istediğinin anlaşılması için yalvarır bir anlatım vardı.

— Michael, iyi bir dostuna sadık olduğunu göstermen normal. Haksızlık olarak kabul ettiğin bir şeye karşı gösterdiğin tepki de mantıklı. Fakat, bütün bu' çabaların umutsuz olduğunu anlamış olmalısın. Orthis'in gemisini aradığını biliyorum. O gemiye asla ulaşamazsınız. Kerrel, sizi yakalayacaktır. Hiç bir karşılık alamadan öleceksiniz.

Treherne'e göre, Shairn'in söyledikleri doğruydu.

— Bunu düşünmek için artık çok geç oldu.

— Hayır, Michael! Kendini hâlâ kurtarabilirsin!

Trehearne'ün omuzlarına sarıldı.

— Benimle beraber gemiyi terk edebilirsin! Bırak Kerrel ikimizi beraber alsın!

Trehearne, neşesiz gülümsedi.

— Kerrel, sevincinden ölürdü... Beni hapse atmak için zaten can atıyor.

Shairn, heyecanla:

— Hapse gitmek şart değil! dedi. Beni kurtarabilmek gayesiyle, Joris ve Edri'yle birleşmiş göründüğünü söyleyebilirsin. Ben de seni desteklerim. Aksini ne Kerrel ne de başkası ispat edemez. Llyrdis'te yine özgür olarak dolaşabilirsin.

Trehearne, Shairn'in söylediğini yapabileceğini düşündü. Böylece kurtulabilirdi.

Shairn, israrla:

— Arkadaşlarını da ele vermiş olmuyorsun, dedi. Sen olmasan da gideceklerdi. Elinden geleni yapmış olduğunu inkâr edemezler.

Shairn, heyecanla Trehearn'e sarıldı. Ağzı, sessiz diliyle yalvardı. Trehearne, Shairn'in kollarını boynundan kurtardı ve onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. Shairn, bileklerinin acısından yüzünü buruşturdu.

— Hayır, Shairn, hayır. Böyle bir şey yapamam.

Shairn, dikkatle Trehearne'e baktı.

— Silver Tower'a benimle beraber gidebilirdin, ama istemiyorsun... Peki ne için? Hiç görmediğin ve asla göremeyeceğin insanların uzaya çıkabilmeleri için mi?

Trehearne:

— Yıldızlara uçmak fırsatını bulan Trehearne adında biri Dünya'da yaşıyordu, dedi. Diğerlerinin de benim bulduğum fırsatı bulmalarını istiyorum. Mademki başladım, sonuna kadar gitmeliyim.

Shairn, susuyordu. Geminin aşağı doğru inişi sonlarına yaklaştıklarını gösteriyordu. Trehearne, Shairn'i hava kompartımanına götürdü. Birbirlerine söyleyecek başka bir şey bulamadıkları için sessizce yan yana durdular.

Mirzim, sesizce yumuşak kumların üstüne oturdu. Trehearne, kompartımanın kapısını açtı, karanlık çöle bir göz attı.

Shairn:

— Bizim için garip bir gaşlangıç oldu, Michael, dedi. Ve şimdi daha da garip bir son.

Trehearne, elini utazarak Shairn'in inmesine yardım etti. Ona dokunması bile kalbinin parça parça olmasına yetiyordu. Koyu karanlıkta çocuk gibi kalan Shairn, başını kaldırıp baktı, Trehearn, dudaklarının kıpırdadığını gördü, fakat rüzgâr söylenenlerin işitilmesini engelledi.

Uyarma kampanası kulaklarında çınladı. Shairn'e son bir bakış fırlattıktan sonra kampartımanın kapısını kapadı.

Joris'in gürleyen sesi duyuldu.

— Herkes yere yatsın! Elimizdeki son fırsatı kullanmak zorundayız. Geminin bütün gücünü kullanacağım!

Süratin zalim eli Trehearne'ün yakasına yapışarak onu yere yapıştırdı. Demir zemin üzerinde yatarken Shairn'in bembeyaz yüzü gözlerinin önünde oynaşıyor ve neler kaybetmiş olduğunu hatırlatıyordu.

Ağzı burnu toz içinde kalırken, hava kompartımanının döşemesinde yatmış Shairn'in ismini defalarca tekrarlıyordu. Mirzim, bin yıllık ümidin yatmakta olduğu sektöre doğru yıldırım hızıyla atılıyordu...

15.

Trehearne, Thuvis'ten ayrıldıklarından beri aradan ne kadar zaman geçmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Fakat hatırlayamadı.

Edri, kontrol odasındaki masanın üzerine yayılmış olan haritanın üstüne eğilmiş çalışıyordu. Arrin, başını kemikli ellerinin arasına almış düşünüyordu. Edri'nin yanında sayfalar dolusu hesaplar vardı. Joris, başını bu hesapların üzerine eğmiş, Edri'yle beraber inceliyordu. Joris, oldukça yorgun görünüyordu. Gözleri çukura kaçmış gibiydi.

Trehearne, Edri'nin sesini duydu.

— ... Demek oluyor ki, Orthis'in gemisinin yerini bulabilmemiz için iki ayrı noktadan hareket etmeliyiz. Birincisi, cankurtaranın geliş yönü, ikincs, Orths'in kaçış yönü. Bunları da, Arrin'de olmayan Lankar'ın noklarını bularak öğrendim.

Birisi sordu:

— Lankar kim?

— Orthis'i uzayda kovalayanlardan biri. Vicdanındaki yükü hafifletmek için gizli bir seyir defteri tutmuş.

— Lankar'ın canı cehenneme, dedi. Şunu çözümleyelim.

Edri, derin bir nefes aldı.

— Elimizdeki bu harita Galaksinin dışında kalan ve buradan itibaren bir yörünge çizen isimsiz bir yıldızı gösteriyor.

Parmağıyla bir hat çizdi.

— Bildiğin gibi bu haritalar tamamlanmamış. Bu ıssız karanlıkta o yıldızın yerini bulmamız mümkün olamaz. Zaten, bu bölge gerektiği gibi keşfedilmiş de değil. Fakat bizim hesaplarımıza göre, isimsiz karanlık yıldız yerindeydi ve Orthis'in cankurtaranı o yıldızdan gönderilmişti. Şimdi, Galaksinin çarkı biraz döndüğüne göre, karanlık yıldız da beraberinde...

Elini harita üzerindeki birbirini kesen iki hat üzerine koydu.

— İşte bizim yolumuz, Joris. Eğer yanılmıyorsak, Orthis'in gemisi orada. Eğer yanılıyorsak, eh... bizim yapmak istediğimizi binlerce yıl sonra başkaları yapacak.

Edri, elleri masanın üzerine dayalı olarak durdu. Kımıldayamayacak kadar yorgun görünüyordu. Joris, uykusuzluktan sulanan gözlerini oğuşturdu ve yüksek sesle haritanın koordinatlarını okumaya başladı. İkinci kaptan otomatik olarak bu bu koordinatları yön bulucunun üzerine aktarıyordu.

Joris, ağır adımlarla pilot koltuğuna yürüdü. Yön bulucu hafif bir çıtırtıyla ayarlandığını belli edince, Mirzim'i rotasına oturttu.

Sonra, hoparlöre doğru eğildi.

— Kruvazörün durumu nedir?

Çatlak bir ses cevap verdi. Joris, bir müddet dinledi, sonra diğerlerine döndü.

— Daha yakın, dedi. Daima gittikçe yaklaşıyor.

Trehearne'ün düşünceleri kruvazöre gitti. Savaş gemisi bıkmadan, usanmadan peşlerinden geliyordu. Joris'in ustalıkla yaptığı manevrelara şahit olmuştu. Joris olmasa, çoktan yakalanacaklarını biliyordu. Yaşlı kaptan, bütün ustalığını kullanıyor, uzayda gerçekten de tecrübeli olduğunu ispat ediyordu.

Kruvazör atış menziline girdiği zaman karanlık nebulaya dalışlarını hatırladı. Kozmik tozlar radarı körlettiği için savaş gemisini orada atlatmışlardı. Nebuladan çıktıktan sonra ümit-

leri biraz artmıştı. Ama yeni rotaya girdikleri zaman radardaki kızıl ışık tekrar belirmişti ve gittikçe yaklaşıyordu.

Bazen Kerrel'i, eski Yunanlıların intikam tanrısı Nemesis'e benzetiyordu.

Bazen Shairn'in soluk yüzünü Kerrel'in yanında görür gibi oluyordu.

Radarcının çatlak sesi, arada bir sessizliği bozuyordu. Mirzim, korkusuzca yeni rotasını izleyerek isimsiz, karanlık yıldıza doğru yol alıyordu.

Joris, nihayet kontroi tablosunun önünden kalktı. Haritanın bulunduğu masa götürülmüş, haritalar ve kağıtlar toplanmıştı. Arrin, baş tarafta yere uzanmış uyuyordu. Edri, onun yanına oturmuştu, fakat uyanıktı. İkisi de hayatları pahasına yaptıkları bu hamlenin başarıya ulaşıp ulaşmayacağını anlamak için sabırsızlanıyorlardı.

Joris:

— İşe yaramayacak, dedi.

Edri, cevap vermedi.

Joris, sanki söylemek istemediği şeyleri söylemek için zorlanıyormuş gibi konuşmasına devam etti.

— Şuraya bakın. Hız kestiğim an, arkamızdaki geminin ateş menziline girmiş olacağız. Ayrıca, onların hız kesmeleri için daha az zamana ihtiyaçları var. Zamanı kısaltmaya çalışacak olursam, Mirzim'i parçalayabilirim. Ne olacak? Araştırmaya başlamamızdan önce tepemize binecekler.

Edri, başıyla evetledi. Sırtını kamaranın duvarına dayadı ve gözlerini yumdu.

— Neyin peşine olduğumuzu şimdi biliyorlar, dedi. Orthis'in gemisini Kerrel bulursa ne yapar dersiniz?

Bu soruya kimse cevap vermedi. Cevap vermek lüzumu da yoktu. Ağır bir sessizlik oldu. Trehearne, ültra-dalgayla yayınlanan mesajı hatırladı. Kerrel, Lylrdis'i aramış ve Kurul'dan başka savaş gemilerinin gönderilmesini istemişti. Fakat o gemilerin gelmesi oldukça uzun zaman olacaktı. Buna benzer bir

olay, bir yıl önce de olmuştu. Her ne olursa olsun Kerrel'in bu işi tek başına görmesi gerekiyordu.

Edri:

— Ne yapacağız? diye sordu.

Joris, iri eliyle uzamış sakalını sıvazladı ,gözlerini kırpıştırdı, sonra:

— Eğer Orthis'in gemisi ve sırrı gerçekten umduğumuz yerdeyse, tek kurtuluş şansımız, ültra-dalga ekipmanını bir cankurtaranla Orthis'in gemisine göndermek. Cankurtaran atıldığı zaman bir müddet hızını kaybetmeden gider sonra yavaşlar. Bu arada, Mirzim'in rotasını değiştirip peşimizdeki gemiyi sürüklerim. Benim hareketlerimi dikkatle izleyeceklerinden, cankurtaranın atıldığını fark etmezler. Siz de zaman kazanmış olursunuz. Tabiî, bizi yakalayacaklar. Zaten, Mirzim de benim kadar yaşlı.ve bu kadar zora dayanamaz. Ayrıca, jeneratörler de oldukça eski sayılır.

İçini çekerek ekledi.

— Fakat Mirzim, size zaman kazandıracak kadar dayanabilir.

Edri, Joris'in bu teklifini düşündü.

— Hoşuma gitmedi, dedi. Fakat ya teklifini kabul edeceğiz ya da yakalanıp bunca emeğimizi boşuna harcamış olacağız.

Joris, maksimum yük ve kapasiteleri homurdanarak söylüyordu.

— Ana ültra-dalga ekipmanı ve üç adam. Cankurtaran botu bu kadar yükü çekebilir. Tabiî, yedek ültra-dalga ekipmanını burada tutacağız.

— Kimi ayırabilirsin? Bütün uçuş teknisyenlerine ihtiyacın olacak.

Trehearne:

— Beni ayırabilir, dedi. En işe yaramayan adam benim. Eğer zorunlu olursam işe yarayabilirim.

Joris, başıyla evetledi.

— Ültra-dalga ekipmanını kullanmak üzere Quorn da gitmeli. Ayrıca, cankurtaran botunu da idare edebilir.

— Başka kim?

Joris :

— Sen, dedi.

Edri, uyumakta olan Arrin'e baktı.

— Benim yerime onun gitmesi lâzım. O benden çok daha uzun zamandan beri çalışıyordu.

Arrin'in hiç bir yere gidemeyecek durumda olduğu belliydi. Edri, içini çekti. Ellerinin yardımıyla doğruldu.

— Pekâlâ, Trehearne, yüklemeye başlayalım.

Cankurtaran botu, Mirzim'in yan tarafındaki yuvasında yatıyordu. Minyatür bir uzay gemisine benziyordu. Gemideki mürettebatı, uzaklaştırabilecek kadar güce sahipti. Fakat güvenliği düşünmenin zamanı değildi. Çünkü yapacakları işin güvenilecek bir yönü yoktu.

Trehearne, ayakta durabilecek ve işi olmayan herkesi görev başına çağırdı. Edri'nin emirlerine uyarak kendilerine lâzım olmayacak her şeyi cankurtaran botundan boşalttı. Quorn, ağır ültra-dalga ekipmanının taşınmasına yardım etti. Trehearne, hem küfür ederek, hem terleyerek ağır radyoyu bota yerleştirdi. Sonra Edri, ve Quorn'la beraber kontrol kamarasına gitti. Joris, göstergelerini kontrol etti.

— Yakında, dedi.

Quorn'a uçuş talimatını verdi.

— Trehearne, hâlâ acemi sayılır, ama gerektiği zaman sana yardım edecek kadar bilgisi var.

Edri :

— İhtarı alır almaz teslim ol, Joris, dedi.

Joris, gür bir kahkaha attı. Kahkahasından yanakları titriyordu.

— Merak etme. Şu anda, ölümü istemeyecek kadar yorgunum.

Tekrar, aletlere bir göz attı.

— Gitme zamanı geldi.

Birbirlerine baktılar. Gözleri kan çanağına dönmüş olan bu adamlar tek gaye uğruna mücadele ediyorlardı. Amansız mücadeleleri onları Galaksinin kıyısına kadar sürüklemişti.

Edri :

— İyi şanslar, dedi.

Sonra, geri dönüp kamaradan çıktı. Diğerleri onu takip ettiler.

Joris, arkalarından seslendi.

— Asıl sizin şansa ihtiyacınız var!

Trehearne, Edri ve Quorn'un peşinden cankurtaran botuna girdi. Kapıyı kilitledikten sonra, Quorn, kontrollara geçti ve bekledi. Gözünü kronometreden ayırmıyordu. Nihayet, elini uzattı ve üzerinde «Çıkış» yazılı olan kırmızı düğmeye parmağının ucuyla dokundu.

Ani bir hareket oldu.

Cankurtaran botu, yıldırım hızıyla Mirzim'den ayrıldı. Bir şey görmeleri mümkün değildi, ama korkunç hız düşünülecek olursa, Mirzim ile bot birbirlerinden düşünülemeyecek bir süratle uzaklaşmış olmalıydılar.

Trehearne ve Edri, uyumaktan korkarak otururlarken Quorn, botun baş tarafında bulunan hız kesici jeneratörleri çalıştırdı.

Trehearne, zaman anlamını tamamen kaybetmişti. Çoğu zaman yarı baygınlık geçiriyordu. Fakat, Quorn'un dediklerini yapmayı ihmal etmiyordu.

Görüş alanları yavaş yavaş açılıyordu. Hızlarının düşmesi, görmelerini sağlıyordu. Trehearne, karanlıklar içinde koyu, iri bir bölge gördü.

Edri :

— İşte, dedi. Karanlık yıldız.

Sesi heyecandan titriyordu.

Hızlarını gittikçe düşürerek yıldıza yaklaştılar.

Quorn :

— Bir gezegeni var, dedi. Yıldız ışıklarını alıyor.

Trehearne :

— İki, dedi. Ben iki gezegen görüyorum.

İki soluk gezegen, çoktan sönmüş olan güneşin çevresinde asılı duruyormuş gibi görünüyordu. Kehkeşanın parıltısı üzerlerine vuruyor ve iki gezegeni soluk bir ışıkla aydınlatıyordu.

Edri, fısıldadı.

— Önce dış taraftaki gezegeni deneyeceğiz. Bana yardım et, Trehearne.

Botun baş tarafındaki ekipman arasında bulunan dedektörü aldılar. Edri, dedektörün düğmeleriyle oynadı.

— Tabiî, Orthis'in zamanında radyoaktif yakıt kullanıyorlardı. Hesaplarımıza göre hiç değilse yarısı kalmış olmalı. Depoları boşalmış bile olsa, dedektörün göstereceği kadar iz kalmıştır. Bir çay kaşığı dolusu bile olsa yeterli olacaktır.

Trehearne, apareyin kurulmasına yardım etti.

— Peki, gezegen üzerinde bulunabilecek doğal radyoaktif varsa?

— Şans bizimle beraber. Yıldız çok eski. Son radyoaktivite kırıntıları milyonlarca yıl önce kaybolmuştur.

Sesini yükseltti.

— Botu mümkün olduğu kadar alçaktan uçur, Quorn. Acele etme. Dedektörle taramamız gerekiyor.

Edri, göstergenin üzerine eğildi. Trehearne, tekrar öne geçti.

Gezegen küçüktü; çapı iki bin milden daha azdı. Botun hareket halinde olması görüşünü kısıtlıyordu, ama şurada burada beyazlaşmış, buza benzer lekeler görünüyordu. Muhtemelen bu lekeler atmosferin donmasından meydana gelmişti. Trehearne, aşağıya indikleri takdirde, buzların arasında donup kalabileceklerini düşündü.

Gezegenin üzerinde dikkatle dolaştılar. Dededktörün göstergesi bir milim dahi kımıldamadı.

Edri, boğuk sesle:

— Devam edeceğiz, dedi. Dua edin ki diğer gezegende bulalım. Dua edelim ki, Orthis, karanlık yıldıza inmemiş olsun. Çünkü, onu bulmamız hayatımızın sonuna kadar sürer.

Quorn, bota hız verdi ve küçük gezegenden uzaklaştılar. Görüş açılar ıyine daraldı. Edri, iniltiyi andıran bir ses çıkardı.

Quorn :

— Ümidimizi kesmeyelim, dedi. Elimizden geleni yapacağız.

İkinci gezegen, birinci gezegenden üç misli büyüklükteydi. Yüksek dağların zirveleri donmuş gazların arasından görünüyordu. Gözün alabildiğine uzanan ovaların üzerleri buz tutmuş gibi bembeyazdı. Okyanusların yatakları boş göz çukurları gibi boşluğa dönüktü.

Edri :

— Dua edin, dua edin! diye fısıldadı. Dua edin ki şu Allahın cezası ibre oynasın!

Böyle söylemekle beraber inatla kımıldamayı reddeden ibreye küfürler yağdırıyordu.

Trehearne :

— Yola devam et, dedi.

İlerlediler.

İbre titredi.

Edri, boğuk bir çığlık attı.

— Yavaş! Yavaş!

Göz yaşları yanaklarından süzülmeye başladı. Hıçkırdı.

İbre tekrar hareketsiz kaldı.

Trehearne, Quorn'a haykırdı.

— Daire çiz! Merkezini bulana kadar daire çiz!

Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdığı zaman tuz tadı aldı ve tuzun dudaklarına nasıl bulaştığını hayretle düşündü.

Quorn, botu döndürdü ve sık sık daireler çizmeye başladı.

Edri :

— Şimdi, dedi. Alçal!

Emekleyerek öne doğru süründü ve gezegenin üstünü görmeye çalıştı. Quorn, iniş ışıklarını yaktı. Işık hüzmeleri karanlığı delerek uzandı ve daire şeklinde bir arazi parçası aydınlattı. Bot, ışığın üstüne doğru alçalmaya başladı. Sönmüş bir yanardağın ağzına doğru iniyorlardı. Kraterin kenarları bir mil kadar yükseliyordu. Biraz ilerde derin bir uçurum ve uçurumun ötesinde bir düzlük görünüyordu. Bu düzlüğe doğru kaydılar. Trehearne, gözleriyle krateri, düzlüğü araştırdı ve huzursuzlandı.

— Gemi göremiyorum, dedi. Dedektör, uçurumun derinliklerinde kalmış bazı radyoaktif maddeleri göstermiş olmalı.

Quorn da Trehearne gibi düşünüyor, ona hak veriyordu.

Fakat, Edri :

— Hayır, devam et, dedi.

Trehearne, onun titrediğini hisseder gibi oldu.

Büyük duvara doğru yaklaştılar.

Trehearne, birden işaret etti.

— Şurası düz bir çıkıntı değil mi?

Botun kuvvetli ışığı bir kaya kümesini aydınlattı. Quorn, botu biraz daha yaklaştırdı. Düzlüğün ucunda bulunan bir cisim donuk donuk parlıyordu. Quorn, botu baş döndürücü bir hızla indirmeye başladı. Ayrıntılar yavaş yavaş netleşti. Magma donmuştu. Donmuş mağmanın üstündeki bir gemi gövdesi madenî parıltılarla yanıyordu.

Edri'nin dudaklarından dua ediyormuş gibi Orthis'in ismi döküldü.

16.

Quorn, botu düzlüğe indirmişti. Aceleyle basınç elbiselerini giymişlerdi. Dörte üç ölü olduklarını unutmuş görünüyorlardı. Düşe kalka, koca Galakside arayıp buldukları hedeflerine doğru ilerlediler. Hayatlarıyla kumar oynamışlar ve kumarı kazanmışlardı.

Trehearne, etrafındaki sessizliğin farkındaydı. Şimdiye kadar havasız gezegende bulunmamıştı. Madenî tabanlı botlarının sert kayalara çarpmasını hissediyor, fakat sesi duymuyordu. Yalnız, başlığındaki kulaklıktan Edri'nin ve Quorn'un soluklarını duyuyordu.

Orthis'in ölü gemisi gözlerinin önündeydi. Hava olmadığı için indiği yerde bozulmadan bin yıl kalabilmişti.

Hava kompartımanını buldular. Kapı ardına kadar açıktı. Vanalar yeniymiş gibi hâlâ pırıl pırıldı. Hava ve su atomlarının donmuş olmaları paslanmayı önlemişti. Trehearne'nün kemerindeki fenerin ışığında hava kompartımanındaki ayak izleri bile belli oluyordu. Sanki, henüz yapılmış gibi görünüyordu.

Üç adam açık hava kompartımanının önünde durdu. Başlıklarının glasit camından birbirlerine baktılar. Üçünün de rengi dikkati çekecek kadar sararmıştı. Sonra Trehearne, bir adım yana çekildi. Quorn da Trehearne'ü taklit etti. Edri, başını eğerek Orthis'in gemisine çıktı.

Trehearne ve Quorn da onun peşinden gemiye çıktılar. Kemerlerindeki fenerin keskin ışığı havasız karanlığı yarıyordu. Hava kompartımanından koridora çıktılar. Koridor sessizdi. Ağır botları maden üzerinde hiç gürültü çıkarmıyordu. Sanki, ölüler diyarında bir ruh gibi dolaşıyorlardı. Trehearne, içinin ürperdiğini hissetti. Nabzının kulaklarında çarptığını duyabiliyordu. Kemerindeki ışığın her vurduğu şekilden bir çocuk gibi korkarak, irkiliyordu.

Geminin arka kısmı tamamen laboratuvar halindeydi. Bazı hassa aletler ya fazla hızdan, ya da sert inişten ötürü parçalanmıştı. Trehearne, bu aletlerden bir şey anlamıyordu, ama Quorn, çevresine bir göz attıktan sonra:

— Yıldızlar arasındaki radyasyon üzerinde çalışıyormuş, diye fısıldadı. Benim dalım olmamakla beraber, bu kadarını anlayabiliyorum.

Laboratuvarın bir kısmı karışık bobinler, prizmalar ve reflektörlerle doluydu. Gövdenin yanı sıra tecrübe hayvanlarının bulunduğu kafesler vardı. Bazı küçük yaratıklar hâlâ kafeslerinde duruyorlardı. Tabiî, havasızlık ve soğuktan ölmüşlerdi, ama vücut şekilleri hiç bozulmamıştı. Demek ki, ültra-hıza karşı koymuşlar ve uzay yolculuğunu başarıyla tamamlamışlardı.

Üç adam bir süre enkaz arasında dolaştı.

Edri :

— Burada işimize yarayan bir şey yok, dedi. Apareylerin ne işe yaradıklarını araştırmamız faydasız. Bunların çoğunu yapan Orthis.

Trehearne, kafeslerinde uyumuş gibi yatan küçük yaratıklara bir kere daha baktı.

Tekrar koridora çıktılar ve baş tarafa doğru yürüdüler. Yatakhane olarak kullanılan kamarayı buldular. Yatak dağınıktı. Yastığın üstünde devamlı yatmış olan birisinin baş izi hâlâ belliydi. Trehearne, elinde olmayarak titredi. Biraz sonra kontrol kamarasına girdiler.

Kontrol aletleri içinde bulundukları zamana göre çok ilkeldi. Robot bir kontrol vardı. Orthis'in yalnız dolaşabilmesini sağlayan bu robot kotrol olmalıydı. Bilim o zamandan beri oldukça ilerlemişti. Şimdiki gemilerin kontrolu tamamen elektronikti.

Quorn'un fısıltısı duyuldu.

— Gemi uzay uçuşu için bile yapılmamış, sadece laboratuvar gemisi olarak inşa edilmiş. Buraya kadar dayanmasına hayret ettim.

Edri, hafifçe içini çekti.

— Henüz aradığımızı bulamadık. Acaba burada yok mu dersiniz? Acaba bütün bu yol...

Sözünü tamamlayamadı.

Tekrar araştırmaya başladılar. Kamaranın arkasındaki gizli kapıyı bulan Trehearne oldu. Kapıyı iterek görünen küçük kamaraya baktı. Kemerindeki ışık küçük kamaranın karanlığını bir ok gibi deldi.

Elinde olmayarak haykırdı.

Quorn ve Edri, hemen yanına koştular. Trehearne, küçük kapının kenarını tutmuş, gözleri iri iri açılmış, yüzünden ter boşanarak bakıyordu. Omuzunun üzerinden içeri bir göz attılar.

Kamara küçük bir kitaplıktı. Çevresi metal raflarla doluydu.

Kamaranın tam ortasına büyük bir masa yerleştirilmiş ve döşemeye cıvatalarla bağlanmıştı. Masanın tam ortasında demir bir kutu vardı. Bir erkek eli, sanki kutuyu korumak istermiş gibi, parmakları kıvrılmış kutunun kapağı üzerinde duruyordu.

Quorn :

— Oh, Tanrım, diye fısıldadı. Şuna bakın...

Orthis, masanın arkasındaki madenî bir sandalyede oturuyordu. Başı dimdik duruyordu. Gözlerini kamaranın küçük seyir penceresinden gezegenin karanlıklarına dikmişti. Kemer-

lerden vuran ışıklar net olarak gösteriyordu. Yaşlı bir adamdı. Hayatın acı izleri yüzündeki derin çizgilerden anlaşılıyordu. İhtiyar adamın gözlerinden akmış olan yaş, yanaklarında donmuştu.

Edri, birden gülmeye başladı.

— Orthis. Bu adam Orthis. Bizim gelmemizi bekliyormuş...

Quorn, ağır eldivenli elini kaldırıp Edri'nin başlığına vurdu.

— Kes, Edri, Allah kahretsin! Kes şu kahkahayı!

Edri'nin kahkahası birden kesildi. Bir dakika sonra:

— Bir an için düşündüm ki... dedi ve cümlesini bitirmedi.

Trehearne:

— Ben de aynı şey düşünmüştüm, dedi.

Bu havasız yerde, ölülerle canlıların ayırt edilmeleri mümkün olamazdı. Orthis'in gözlerindeki parıltı bile kaybolmamıştı. Fenerlerin ışığı altında görünen bu gözler canlıymış gibi alev alev yanıyordu.

Üç adam bir süre kımıldamadan kamaranın kapasında durdular.

Trehearne :

— Her kim tarafından bulunursa, o kutuya bakmasını istemiş, dedi.

Orthis'in hayatı boyunca çalıştığı, bulduğu sır o kutuda saklıydı. Bunu kesin olarak biliyorlardı, ama yerlerinden kımıldamaya cesaretleri yoktu.

Trehearne, bu ölü gemiden bir an önce çıkmak istiyordu. Bu arzusu öylesine güçlüdü ki, küçük kamaraya girdi ve Orthis'in elini çekmek istedi, fakat soğuk, ihtiyar adamın kolunu bir çelik kadar sertleştirmişti ve kımıldatması imkânsızdı. Bu sefer kutuyu kurtarmaya çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra, demir kutuyu adamın parmaklarından kurtarabildi. Kutu kilitli değildi.

Quorn ve Edri de onun yanına gelmişlerdi. Trehearne,

kutunun kapağını ağır ağır kaldırdı. Fenerlerin ışığında beze sarılı bir not defteri göründü. Onun üstünde, üzerinde birkaç satırlık yazı olan bir sayfa kâğıt .vardı. Edri, dikkatle kağıdı eldivenli eliyle aldı.

Fenerlerin ışığına tutarak yüksek sesle okudu. Sesi boğuk çıkıyordu.

«Hayata ancak bu kadar uzun asılabildim...»

Edri, durdu, öksürdü sonra tekrar okumaya başladı. Trehearne, Orthis'in dinlediğini zannetti.

«Hayata ancak bu kadar zaman asılabildim ve nihayet bütün bildiklerimi ve formülleri, kullanılabilmelerini sağlamak için anlaşılır bir şekilde yazmaya karar verdim. Satırlarımın arasında yıldızlar arası özgürlük yatmaktadır. Ben, yıldızlarda doğan ilk insan, yıldızlardan ürküyordum, ama benden sonra gelen nesillerin bu korkuları kalmayacak. Geleceği görmem mümkün olmayacak. Gemim halen çok uzaklara gitti, yakıtım az ve yaşlıyım. Bunun için hava kompartımanının kapısını otomatik olarak ayarladım ve birkaç dakika sonra kendiliğinden açılacak. Hava pompalarının durmasından sonra zor bir ölümle ölmektense, ölümün kolayına gitmek çok daha iyi olacak. Ondan sonra bekleyeceğim. Tahayyül ettiğim şey hiç bir zaman unutulmayacaktır. Bir gün gelecek, diğerleri de benim gibi yıldızların insanlara ait olduğuna inanacaklar.»

Edri, sustu.

Quorn :

— Bin yıl uzaya bakarak beklemiş, dedi.

Trehearne, büyüyü bozmak istermiş gibi kımıldadı.

— Acele etmezsek, arzularını yerine getiremeyeceğiz, dedi.

Uzanıp kutuyu aldı, kapağını kapattı ve Edri'nin eline tutuşturdu.

— Gel, Edri, beni duyuyor musun? Haydi, gel! Fazla vaktimiz yok.

Edri, elindeki kutuya, sonra Orthis'e baktı.

Topuklarının üzerinde dönerek kamaradan çıktı. Onun arkasından Quorn ve Trehearne çıktılar. Birbirlerinin peşi sıra yürüyerek koridoru geçtiler ve gemiden indiler. Trehearne, başını kaldırıp parıldayan yıldızlara baktı. Orthis'in rüyaları nihayet gerçekleşmişti.

Birden paniğe kapıldı. Geç kalmaları yüzünden ihtiyarın arzularını yerine getiremeyebilirlerdi. Birden arkadaşlarına haykırarak bota doğru koşmaya başladı. Hep beraber küçük bota girdiler. Quorn, dikkatle ve ustalıkla havalandı. Yapacakları iş yüzünden, Orthis'in gemisinden uzaklaşmaları gerekiyordu. Quorn, gezegenin üzerinde biraz dolaştıktan sonra inecek başka bir yer aramaya başladı.

Trehearne:

— Çabuk ol, dedi. Çabuk olmamız lâzım!

Quorn, kabaca küfür etti.

— Elimden geleni yapıyorum. Çeneni kapa da dinle. İkiniz de beni dinleyin. Elbiselerinizi çıkartmayın ve başlıklarınızı hazır tutun.

Trehearne, sustu. Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı ve titremeye başladı. Edri, metal kutudan çıkartmış olduğu not defterini okuyordu.

— Hepsi burada yazılı, dedi.

Sesi boğuk çıkıyordu.

— Eşitlikler, formüller, ekipmanın yapılabilmesi için gereken talimat, nasıl kullanılacağı hakkında bilgi... Hepsi burada yazılı! Ben anlamıyorum, ama başkaları anlayacaktır.

Kan çanağına dönmüş gözlerini Trehearne'e dikti.

— Orthis buraya bir başlık koymuş. Yıldız doğumlu olan ilk yaratık kendisiymiş. Değişme ilk uzun yolculuk sırasında başlamış. Süratın değişmez titreşimini; bildiğimiz hız değil ama, ışık hızına yakın bir hız olmalı yıldızlar arası radyasyonun vücut hücrelerindeki etkisini yazmış. Değişmeyi yapan da bu titreşim ve canlı hücreler üzerindeki radyasyon etkisi. Kendisi doğanın yarattığı ilk yıldız doğumlu adam. Bu teori üzerinde

çalışmış ve insan vücudunun yeniden kendi kendine ayarlanmasının sırrını çözmüş. Ve uzun zamandan beri de, dört nesilde tamamlanan bu değişikliği bir nesilde tamamlayabilmek için, uzun süren doğal değişme süresini azaltan bir formül üzerinde çalışmış. Tanrım, bütün bunları tekrarlamaktan yoruldum. Bir papağan gibi Orthis'in sözlerini tekrarlayıp duruyorum. Tabiî, bu değişikliğin yapılabilmesi için gereken şey, döllenme olmadan önce eşlerin tohum plazmalarını değiştirmek ve... Her neyse, hepsi burada yazılı.

Quorn :

— Burası çok elverişli görünüyor, dedi. Hiç değilse yukardan kolay kolay görülmeyiz.

Cankurtaran botunu eski bir nehir yatağına doğru alçalttı. Edri, not defterini tekrar tekrar okuyor ve tek formülü bile atlamamaya çalışıyordu. Çünkü, tekrar okuması veya okuduklarını doğru hatırlayıp hatırlamadığını kontrol etmesi için fırsat olmayabilirdi. Omuzlarındaki yükün altında ezilmiş gibi iki büklüm okuyordu. Trehearne, Edri'nin devamlı kımıldayan dudaklarına bakarak onun söylediklerini hiç anlamamış olduğunu düşündü.

Bot düzlüğe indikten sonra, hep beraber ağır tele-dalga ekipmanını bottan indirdiler. Quorn'un söylediklerini, doğru olup olmadığını düşünmeden hemen yapıyordu. Hareketleri bir robot gibiydi. Sinirleri kopacak kadar gerilmişti. Kurdukları radyonun kablolarını botun jeneratörüne bağlamak en zor işti, ama bunu da başardılar. İşleri bittiği zaman, çalışma sürelerinde birbirlerine köpek gibi hırladıklarını ilk defa fark ettiler. Edri'yi vericinin önüne oturttular. Quorn, kontrol düğmeleriyle oynadı. Jeneratörlerin homurtusu duyuldu. Edri, büyülenmiş gibi elindeki kitaba bakıyordu.

Trehearne, Edri'nin omzunu dürttü.

— Ne duruyorsun, konuşsana!

Edri, sanki ne yapacağını unutmuş gibi gözlerini kırpış-

tırarak baktı. Quorn, Edri'nin yanaklarını tuttu. Sonra onu hafif hafif tokatlayarak konuştu.

— Beni dinle, Edri. Bütün kanallara enerji verdim. Menzil içindeki her ültra-radyo gönderilen mesajı alacak. Vardda olmayanlar da buna dahil. Edri, beni anlıyor musun? Kerrel, mesajı alır almaz yerimizi bulacak ve bizi bastıracaktır. Bunun için de çok çabuk davranmalısın. Çabuk!

Edri, yine gözlerini kırpıştırdı ve titredi.

— Pekâlâ. Deneyeceğim.

Sirarli sinirli Trehearne'e baktı. Quorn, son ayarı tamamladı ve mikrofona yaklaştı.

— G-bir! G-bir! Çok acele. Bütün kanalların açılması talep olunur. Teyplerinizi kullanın! Teyplerinizi kullanın! G-bir, bütün kanalları aç...

Edri'ye işaret etti. Edri, mikrofona doğru uzandı.

— Tekrarlamak için vaktim olmayabilir. Orthis'in gemisini bulduk. Vardda değişmesin gösteren formülü okuyorum.

17.

Edri, elindeki not defterinden okumaya başlamıştı. Çabuk çabuk okumakla beraber kelimelerin anlaşılabilmesi için tane tane okuyordu. Quorn, devamlı olarak göstergelerle oynuyor, Trehearne, kımıldamadan oturuyordu. Ter damlacıkları gözlerine kadar süzülüyordu. O kadar yorgundu ki, kendisinden üç adım ötede oturan Quorn'u bulanık görüyordu. Edri'nin konuşması kesiksiz devam ediyordu.

Quorn, boğuk sesle:

— Kruvüzör yayını yakaladı, dedi. Yerimizi bulmaya çalışıyorlar. Çabuk ol, Edri!

Edri'nin yüzü sarardı. Çabuk çabuk okudu. Son sayfayı tamamladı ve söylediklerini tekrar etmeye başladı.

Quorn, ayağa kalktı.

— Faydasız, dedi. Yayınımız sabote ediliyor. Bu da demektir ki kruvazör gittikçe yaklaşıyor, yak...

Sözlerini tamamlayamadı. Cankurtaran botu şiddetle sarsıldı. Quorn, baş tarafa doğru fırladı. Trehearne, yere kapaklandı. Yalnız Edri, mikrofona sarılmış konuşmasına kesiksiz devam ediyordu.

Quorn, düştüğü yerden kalkarken:

— Havaya uçacağız, dedi. Vadinin kenarından doğru ateş ediyorlar.

Başlığına uzandı.

Bot ikinci bir sarsıntı geçirdi. Bu seferki daha şiddetli olmuştu Trehearne, zorlukla ayağa fırladı. Edri'nin başlığını geçirmeye çalıştı. Fakat Edri, ona engel olmaya çalışıyor ve mikrofonu elinden bırakmak istemiyordu.

Quorn, Edri'nin koluna yapışarak haykırdı.

— Seni duyan yok! Haydi, gel!

Ana şalteri kapadı. Trehearne'le Quorn, Edri'yi aralarına alıp mikrofonu elinden aldılar ve başlığı kafasına geçirdiler. Bot tekrar sarsıldı ve kırılan camların sesi duyuldu. Trehearne, başlığının mandalını kapadı. Edri'yi sürüklediler. Quorn, botun neredeyse havaya uçacağını haykırıyordu. Botun gövdesinde meydana gelen çatlaklardan hava ıslık çalarak sızıyordu. Hava hücresine gelip kapıyı açtılar.

Vadinin dibinden doğru kuvvetli bir ışık yükseldi ve hemen söndü. Bot şiddetle sallanınca üçü beraber dışarı yuvarlandılar. Düşüşleri oldukça sert olmuştu. Oldukları yerde kımıldamadan yattılar. Bombardıman birden kesildi.

Trehearne, inleyerek doğrulup oturdu.

— Bu sondu, dedi. Quorn? Edri? Biriniz cevap verin.

Edri'den cevap yoktu, fakat Quorn, homurdandı.

—Yayını kestiğimizi biliyorlar. Allah kahretsin dudağımı başlığın kenarına çarpıp parçaladım. Öyle kanıyor ki, sorma!

Treheane onun tükürdüğünü duydu. Edrinin yanına doğru süründü ve elini uzatıp sarstı.

Edri :

—Not defteri nerde ? diye sordu.

—Botun içinde kaldı.

—Onu almalıyız...

—Neden? ne yaydası var ?

—Haklısın. Başardık mı, Ouorn ? Yayın yapabildik mi?

—Bilmiyorum bilmiyorum! Öyle çabuk geldiler ki...

Sallanarak ayaga kalktı. Sonra başını kaldırıp karanlık boşluğa bakarak parmağıyla işaret etti.

—Kaçacak mıyız, yoksa bekleyecek miyiz ?

Trehearne de başını kaldırıp baktı sonra bakışlarını donmuş nehir yatağına çevirdi.

—Oksijenimiz bitene kadar birkaç saat nefes alabiliriz, dedi. Fakat değer mi ?

Qurn, tekrar oturdu.

—Beklesek iyi olacak.

Beklediler. Kruvazör karanlıktani doğru hiç değilse çcv relerinde insan göreceklerdi. Geminin ışıkları bu ölü dünyada insanını içini ısıtıyordu. Geminin hava kompartımanı açılınca hava olmadığı için yansıyamayan ışık hüzmesi vadinin karşı duvarına kadar bir şerit gibi uzandı.

Basınç elbisesi giymiş adamlar gemiden inmeye başladı Trehearne yerinden kalktı ışık hüzmesine girerek adamlara doğru yürümeye başladı. Edri ve Quorn da onun peşinden yürüdüler.

Başlıklarındaki kulaklıktan tanımadıkları bir ses duyuldu.

—Kendinizi tanıtın.

İsimlerini söylediler.

Treheanc:

—Silahımız yok dedi. Teslim oluyoruz.

Bundan sonra başlarına geleceklerden kendileri sorumlu tutulamazdı. Trehearne düşünebilirdi.

Gemiden inen adamların ellerinde Şok- tüfekleri vardı bu tüfekler yalnız bayıltan Şok- tülerinden çok daha tehlikeli ve öldürücüydü. Adamlar kısa mesafefeyi aşarak yürüdüler. Kendilerini tanıtmalarını söyleyen adam, iki kişiyi botu araştır mak üzere dönderdi.

Sonra, Trehearne ve iki arkadaşına döndü.

—Ellerinizi yukarı kaldırın ve öylece tutun tamam fazla yaklaşmayın.

Trehearne:

—Silahsız olduğumuzu söylemiştim dedi.

— Tedbir. Olduğunuz yerde durun.

Verilen emre uyarak durdular ve üstleri aranırken hiç kımıldamadılar.

Subayın sesi tekrar duyuldu.

—Pekala Gemiye çıkabilirsniz.

—Hayır.

Bu tek kelimeyi söyleyen sesi Trehearne hemen tanıdı bu sesi uzun zamandan beri duymuyordu ama tanıması imkan sızdı. Kerrel in sesi.

Trehearne yorgunluğunu birden kaybolduğunu yorğunluğunun yerini öfkenin aldığını farketti Adamlar ışık hüzmesinin içinde duruyorlardı ama sırtları ışığa yüzleri üç adama dünüktü Işık arkalarından vurdunu için yüzleri karanlıkta kalıyordu. Trehearne, adamların içinden Kerrel,i seçmeye çalıştı başamadı.

Subay şaşkınlıkla:

— Burada durmamız için bir sebep yok dedi. Arama ekibi döner dönmez hareket edebiliriz.

Kerrel:

—Evet dedi. Ama onlar değil. Onlar burada kalacak.

Üzerlerindeki elbiselerin nedeniyle şekilsiz birer kütle gibi görünen iki insan birbirine döndü.

Edri :

—Fekat bu cinayet dedi.

Subayın öfkeli sesi duyuldu.

—Ne o Kerrel aklınımı kaçırdın ?

—Adalet delilik midir ?

Kerrel in sesinde garip bir anlatım vardı.

—Başarı sağlamış olabilirler bunu anlayabiliyor musun yapmak istedikleri şeyi yapmış olabilirler bunun ne demek ola cağını biliyor musun ?

—Senin kadar Adalet hususunda da endişe etmesi gereken

cezayı görecekler fakat yasalara göre cezalarını kurul'un karşı sında alacaklar.

Kerrel hafif sesle:

—Yasalar dedi. Trehearne bir keresinde yasalarımızdan yararlanmıştı. Verilen kararın hatalı olduğunu o zaman israr la söylemiştim. Yasalar iyidir ve hayatım süresinde bu yasalara uydum. Fakat bazen insan yasaların dışına çıkmak arzusu nu duyuyor. Özellikle yapacağı iş önemliyse onları burada bı rakacaksınız.

Trehearne ilk defa konuştu.

—Benim Llyrdis'e dönmemi istiyorsun değil mi, Kerrel? Kurul'un karşısına geçip konuşmamı ve yann'ın nasıl ve neden öldüğünü söylememi istemiyorsun değil mi?

Kerrel cevap verdiği zaman Trehearne sesin hangi başlık tan geldiğini kestiremedi.

— Peki hatalı mı davranmışım, Trehearne? Kurul'un önünde durabilir ve haksız olduğunu söyleyebilir misin?

Subay :

—Beni dinleyin dedi. Ne yargıçım ne de jüri üyesi kurul tarafından bu adamları yakalamak üzere gönderildim. On ları geri götüreceğim. Kerrel evrenin yükünü kendi omuzlarında taşımaya kalkma hiç bir insan bu kadar büyük değildir. Hey üçünüz... yürüyün bakalım... Doğruca gemiye.

—Hayır.

Adamların arasından birisi ayrıldı. Gemiyle üç adamın arasında durdu. Elinde bir şok - tüfeği vardı.

—İleriyi düşünemiyorsun, ya başaramamışlarsa yargılanmaları gerekir mi? Hayatlarını bir kanun ve düzeni yıkmak için feda etmeye hazırlandılar. Onların bütün Galaksiyle konuşmalarına izin verilmeli mi? Bütün Galakside bir kahraman gibi karşılanmalarını mı istiyorsun?

Subay, Kerrel e doğru yürüdü.

—Evvelce Orthis'in yargılanması da yapılmıştı dedi. Şu tüfeği bana versen iyi edersin. Elinden bir kaza çıkabilir.

Tüfeğin namlusu biraz havaya kalktı. Kerrel :

—Dur biraz dedi. Henüz konuşmamı bitirmedim.

Subay bir adım daha attı sonra tereddütle durdu. Trehearne midesinin buz gibi bir elle kavrandığını hissetti. Quorn devamlı olarak küfür ediyor fakat sesi boğuk çıktığı için ne söylediği an laşılmıyordu.

Kerrel :

—Bu adamlar başka dedi Gemiyi buldular Gemiyi araştır dılar not defterlerini karıştırdılar Orthis'in cesedini gördüler. Ve bütün bunların yapılabileceğini ispat ettiler. yaptıkları acaba hiç unutulabilecek mi ?

Subay :

—Beni ilgilendirmez dedi. Kimse tutuklananları öldüremez tüfeği bana ver .

Kerrel bir iki adım geri sıçradı. Işık hüzmesindeki adamlar teker teker ışıktan çekilip karanlığa sığındılar. Işık altında sa dece üç adam ve onların önünde duran üç kişi kalmıştı. Trehearne bacakları titreyerek tüfeğin namlusuna baktı.

Kerrel:

—Başardıklarını düşünelim dedi. Vardda'nın bunca yüzyıl lık hayatının yıkıldığını düşünelim yaptıklarından gurur duyma larına izin vermeli mi ?

Trehearne:

—Güzel bir söylev dedi.

Karanlık ışık hüzmesinin dışında son derece koyuydu.

—Saygı değer bir konuşma. Belki ben bile inanabilirim. Fa kat bizi öldürmek istemenin başka nedeni de var.

Kerrel :

—İnkar etmiyorum dedi. Fakat önemli değil. Hiç bir kadın böyle bir konuda önemli sayılamaz.

Subay döndü.

—Onları burada bırakacak mısın ?

—Elindeki tüfeği bırakacak mısın?

Kerrel bir adım daha geriledi.

—Hey orada duran üç kişi Kenara çekilin.

Subay :

—Pekâl dedi. Yakalayın!

Trehearne karanlığa doğru sıçradı. Önündeki üç adamın kaçıştığını gördü. Tüfek uyarmak için olacak mavi bir ışın kustu. Çünkü kimseyi hedef olarak almamıştı. Karanlık birden canlanmış gibi harekete geçti.

Trehearne sert kayaların üzerine yattı karanlıkta kaynaşan insanları seçmeye çalıştı. Adamlar Kerrel'in çevresini sarmıştı ama ellerindeki ağır eldivenlerle Kerrel'in şekilsiz vücuduna hakim olmaları mümkün olmuyordu Adamların hepsi birbirlerine benzediği için Kerrel'i seçmeleri mümkün değildi. Öfkeli sesler duyuldu Konuşmayan Kerreldi. Trehearne sert kayaların üzerinde sürünerek ışıktan iyice uzaklaştı. Edri ve Quorn'a ait olan gölgeler onu izledi. Birden Edri Trehearne'in başlığına vurdu. Sonra ışık hüzmesinin dışına doğru yürüyen adamı işaret etti. Adam biraz önce üç mahkumun bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu.

Trehearne yüksek sesle:

—Trehearne konuşuyor dedi. Bize doğru geliyor. Sağ tarafınızda ve hemen ışık çizgisinin kenarında.

Adamlar dağılarak koşuşmaya başladı. Tüfek mahkümların daşı biraz daha uzaklara kaçtılar sert kayalar üstünde elbiselerini bulunabileceği yerleri mavi ışınlarla taradı. Trehearne ve iki arka parçalamaları her an için mümkündü. Tüfeğin mavi ışınları yerden on santim yüksekliği tarıyordu. Birden iki gölge tüfek sahibinin üstüne atıldı. Kerrel tüfeği bırakarak yüzükoyun kapaklandı.

İki adam ağır ağır doğruldu. Diğerleri kemer fenerlerini yakarak yaklaştılar. Aralarında Trehearne, Edri ve Quor da vardı. Hepsi kımıldamadan düştüğü yerde yatan adama baktılar yerde sivri sivri kaya parçaları vardı.

Adamlardan biri:

Yere sert çarptı dedi. Yüzünün üstüne düştüğü için başlık camı kırılmış .

Subay şiddetle küfür etmeye başladı.

—Ne Allahın cezası iş! Neden böyle davrandı? Aklını kaçır mış olmalı.

Trehearne sakin bir sesle:

—Bilmiyorum dedi. İnançla çılgınlık arasındaki çizgiyi çekebilir misiniz? Eğer bunun gibi adam çok olsaydı yapmak istkdiğimiz şeyi yapamazdık.

Kerrel'i kaldırıp gemiye taşıdılar. Trehearne gitmesi söylenen yere gitti. Gemiye bindikleri zaman üstlerindeki elbise çıka rılmış ve tekrar aranmışlardı. sonra nöbetçiler üç mahkümu kori dordan geçirdiler.

Nöbetçilerden biri :

—Mirzim'e yetiştik dedi. Arkadaşlarınız da burada.

Sonra yüzünü ekşiterek ekledi.

—Yazık ki sizin gibi kimselerin hayatını kurtarmak zorun da kalıyoruz.

Büyük bir kapının önünde durdular. Shairn, kapının yanında bekliyordu. Biraz zayıflamış görünüyordu ve gözlerinin çev resinde siyah birer halka vardı. Eski Shairn'e hiç benzemiyordu. Sanki yepyeni bir kadın olmuştu.

Karşılaşmaları sevinçli olmamıştı. Shairn Trehearne'e bakarak:

—Ne yaptın Michael ? dedi.

Treharne, başını sallayarak cevap verdi.

—Hiç bir şey yapmamamış da olabiliriz.

18.

Yolculuk sona eriyordu. Kruvazörün hız kesişinden ve basıncın azalmasından bunu anlayabiliyorlardı. Kruvazör nihayet hafif bir sarsıntıyla doktaki yerine oturdu.

Kampana çaldı ve jeneratörlerin uğultusu birden kesildi.

Sabırla beklediler. Saatler geçiyor fakat kapıyı açan olmuyordu.

Nihayet Trehearne :

—Bizi gemiden bile almak lüzumunu hissetmediler dedi. Yargılanmamız için sebep bulamamış olacaklar. Her halde buradan doğruca cezamızı çekmeye gideceğiz.

Edri başını salladı.

—Hayır. Vardda kanunları kimseyi yargılamadan mahküm edemez.

Ne görebiliyorlar ne de duyabiliyorlardı. Nihayet kapı açıl dı. Subaylar ve nöbetçiler kapının önüne dizilmişti. Hepsi silâhlıydı ve yüzlerinden bir şey anlamak mümkün olmuyordu.

Nöbetçilerin genç subayı:

—Bizimle geleceksiniz dedi.

Joris :

—Nereye ? diye sordu. LIyrdis hapishanesine mi yoksa...

Genç subay, Joris'in konuşmasını yarıda kesti.

—Mahkümlarla konuşmak kesinlikle yasaktı. Bizimle geleceksiniz .

Hareketsiz koridorda yürümek Trehearne'e garip geliyordu. Gemiden çıktıkları zaman Aldebaran güneşinin kızgın ışınlarıyla karşılaştılar. Havada anormal nem vardı.

Gemiden ilk çıkanlar Trehearne Joris ve Edri'ydi. Gemi tenha bir sektöre inmişti. Her tarafta nöbetçiler vardı. Büyük demir kapının önüne sıralanmış ince uzun araçların başında bile nöbetçi vardı.

Genç subay :

—Arabalara, dedi. Siz dördünüz öndeki arabaya bineceksiniz.

Edri :

—Arrin ne olacak ? diye sordu.

—Dostunuzun hastaneye kaldırılmış olduğunu ve sağlığının yerinde bulunduğunu söylemeye yetkiliyim.

Joris ağzını açmadı. Trehearne yaşlı kaptanın çukura kaçmış gözlerini uzay limanına diktiğini gördü. Uzun yıllardan beri idare ettiği bu limana tekrar dönmesinin ne demek olduğunu çok iyi anlıyordu.

Bindikleri arabalar süratle limandan uzaklaştı. Trehearne içinde sadece asker bulunan arabaların önlerinde yanlarında ve arkalarındada yer aldığını gördü.

Llyrdis'te hiç bir değişiklik yoktu. Vardda'ların eskisi gibi neşeli yaşantılarını sürdürdüklerini gördü. Trehearne ümidinin büsbütün kırıldığını hissetti.

Edri :

—Kurul Binasına gidiyoruz, dedi.

Joris asık suratla:

—Bunu ben de söyleyebilirdim, dedi. Bir kurul üyesi olarak böyle karşılanmamalıydım. Mamafih, Kurul başkanı Ristin'le her zaman takıştığım için böyle karşılanmama hayret etmemeliyim.

Kurul Toplantı Binası hükümet binalarının yanında çok

küçük kalıyordu, ama yönetim merkezi bu küçük binadaydı. Büyük toplantı salonuna doğru kalabalık önünden geçerlerken Trehearne, Shairn'i, görür gibi oldu. Genç kadının yüzü bembeyazdı. Sanki gözleriyle Mechael Michael! diye haykırıyordu. ba şını döndürüp tekrar Shairn'e baktı Arkasından itildiği için yürümek zorunda kaldı.

Girdikleri salon büyük değildi. Kurul üyelerinin oturması için yarım ay şeklinde bir anfi yapılmıştı. Kalabalığa bakılacak olursa bütün Kurul üyeleri salonda toplanmıştı. Trehearne ku rul üyelerinin gözlerindeki merak ve nefret anlamını açıkça okuyabiliyordu.

Kurul başkanı beyaz saçlı ciddi ifadeli bir ihtiyardı.

—Bu Kurul sizleri yargılamayacak dedi. Korsanlık ve resmi otoriteye karşı gelmek gibi suçlar normal mahkemelerde görülecek. Biz burada devleti ilgilendiren daha önemli bir konu üzerinde duracağız, bazı konuların soruşturmasını yapacağız.

koris, ayağa kalktı.

—Mademki bu bir soruşturmadır, bizi dinlemeden soruşturmaya başlayamazsınız.

Ristin asık suratla :

—Liman Koordinatörü her zaman yaptığı konuşmaların dikkate alınmasına alışmış dedi. Ama bu sefer beklemek zorundasın Joris.

Başını kaldırıp kendisine bakan Vardda,lara bir göz attı.

—Kişisel düşüncelerimiz öncelik taşımıyor. Asıl önemli olan Kurul tarafından konan yasaların sarsılmasıdır.

Trehearne konuşulanları dinlemiyordu. Aklı Shairn'deydi.

Ristin konuşmasına devam ediyordu.

— ...Bunun için de, Kurul üyelerinden verecekleri kararda hislerine kapılmamalarını talep etmek gerekir. Vardda geleceğinin korunması omuzlarımıza yüklendiğine göre de verilecek ka rarın kesin olması şarttır.

Joris bir kahkaha attı.

—Demek başardınız, ha!

Neler olduğunu anlamayan Trehearne nedense titrediğini hissetti.

Qurn dirseğiyle Trehearne'ü dürttü:

—Anlamıyor musun ? Yayınladığımız mesaj alınmış!

Trehearne o zaman kavradı. Bütün Galaksi bin yıl sonra Orthis'in mesajını almıştı.

Ristin :

—Şimdiye kadar sadece belirsiz söylentiler ortada dolaşıyordu, dedi mesajınızı alan Operatörlere bunların kimseye tekrarlanmaması emredildi, ama aralarında Orthis'ler olabilir. Gerçek şu ki, Vardda olmayanlarda da ültra alıcılar var. Bu bakımdan, Orthis'in gemisinin bulunduğu ve sırrın çözüldüğü haberi bütün Galaksiye yayıldı. Şimdiye kadar iki teyp ve bir el yazması not bulundu, fakat bunlardan birçoğunun Galaksiye yayılmış olduğuna inanıyoruz.

Joris :

—Bu da demektir ki, haber yayılmıştır ve herkes tarafından öğrenilmiştir, dedi. Bu hususta ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Ristin soğuk bir sesle :

—Liman Koordinatörü durumu özetledi dedi. Şimdi ne yapacağız?

Uzun boylu bir Vardda ayağa fırladı ve haykırdı.

—İlk yapacağımız iş, bu hainleri idam etmek olmalıdır!

Birkaç düzine vardda, bu sözleri alkışladı.

Ristin, sert bir sesle gürültüyü kesmelerini istedi.

—Şu anda vereceğimiz kararın halkımız yararına olacağını belirtmiştim. Böyle taşkınlıklara sebep olunmamasını rica ederim!

Yaşlı bir vardda ayağa kalktı.

—Teklifimi söylemeden önce Orthist'lere karşı gizli bir sempati duymakta olduğumu belirtmeliyim. Burada toplananlar arasında böyle konuşacak olan yalnız ben değilim. Aramızda, Orthist'lere karşı sempati duyanlar çoğunluğu meydana getiriyor. Bu olağanüstü tekelin bozulmasını uzun zamandan beri

arzu ediyorum. Şu anda uzun yıllarca elimizde tuttuğumuz tekeli bozmak için zorlanıyoruz. En iyi ve, olumlu tutumumuzun bir an önce bir mesaj yayınlayarak Vardda'nın sırrını bütün Galaksiye açıklayacağımızı bildirmek olacağına inanıyorum.

Söylediklerinin iyice kavranmasını beklermiş gibi bir daki ka kadar sustu. Sonra konuşmasına devam etti.

—Yıllardan beri elimizde tuttuğumuz sır zaten yayılmış durumda. Fakat çabuk davranacak olursak, sırrın yayılması tarafımızdan yapılmış olacaktır. Daha önce yapılan yayının da tarafımızdan yapılmış olduğunu açıklayabiliriz. Unutmayın ister kabul edin ister etmeyin... Birkaç nesil sonra Vardda olmayanlar da uzay yolculuklarına çıkabileceklerdir. Bu bakımdan, nefretlerini kazanmamamız yerinde bir davranış olacaktır.

İhtiyar üyenin sözlerini dinleyen Trehearne:

—Politika her yerde aynı dedi.

Edri :

—Biz de bunu umuyorduk, diye fısıldadı. İstediğimiz oldu

Salon, tartışma sesleriyle doldu.

Ristin sessizliği yine sağladı.

Joris, birden döndü ve Kurul üyelerinin karşısında durdu.

—Beni dinleyin! diye gürledi. Konuşmalara bakılacak olursa, içinizden bazılarının Vardda'ların sonunun geldiğini, Llyrdis in yıkılmak üzere olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum. Böyle düşünmek çok hatalıdır, saçmadır! her şeyden önce değişiklik bir gecede olabilecek kadar kolay değil. Diğer gezegen sakinlerinin uzaya açılabilmeleri, bir veya iki nesil sürecektir.

Trehearne, Joris'in sözlerinin tam yerini bulduğunu anladı. İnsan olan Vardda'lar göremeyecekleri bir gelecek üzerinde tartışmanın gereksiz olduğunu kavrıyorlardı.

Joris'in gür sesi tekrar duyuldu.

—Ayrıca, Galakside bulunan bütün gezegenlerin uzaya açıldıklarını düşünürsek, onların kaydedecekleri bu gelişme Vardda nın ticaretini nasıl engelleyebilir ? Dinleyin! Biz Vardda,lar uzaya açılan ilk insanlarız. İlk! Bütün Galaksinin ticaretimizle na-

sıl rekabet edebileceklerini hiç düşündünüz mü ? Bizimle rekabet edebilirler mi ?

Joris, bu sözleriyle herkesi bağlamıştı. Vardda,nın gururunu okşamış, onlara üzerinde düşünecekleri bir sual sormuştu. Trehearne, birçok yüzlerdeki gerginliğin yavaş yavaş kaybolduğunu gördü.

Joris, son sözlerini söyledi.

—Bir Vardda'nın ticareti elinde tutamayacak kadar yeteneksiz olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Joris'in bu sözlerinden sonra salonda aşırı konuşma olmadı. Sorular cevaplar ve itirazlar birbirini izledi.

Ristin :

—Kararımızı şimdi veremediğimiz takdirde elimize ikinci bir fırsat geçmeyecektir, dedi.

Trehearne, kararın okunmasını dinledi. Kırk üç oya karşılık yetmiş dokuz oyla istenilen karar verilmişti.

Ristin, salonun gürültüsünü kestikten sonra :

—Yıldızlarda kaydedilen gelişmeler nedeniyle, dedi. Vardda'lara ait sırrın seçkin yıldızlar halkıyla paylaşılmasına oy birliğiyle karar verilmiştir. Bu gece genel yayın kanalıyla bu mesaj bütün Galaksiye duyurulacaktır.

Quorn:

—Başardık, Trehearne, dedi. Nihayet başardık.

Trehearne, bu kelimelerin anlamını kavramaya çalışıyordu. Verilen kararla tüm yıldızlar bütün evren halkına açılmış oluyordu.

Kurul üyelerinden asi bir Vardda :

—Bu karara varmamıza sebep olan bu asiler ne olacak ? diye sordu.

Bu soruyu sorarken bakışları Trehearne ve arkadaşları üze rinde dolaşıyordu.

Ristin, kuru bir sesle :

—Başka çaremiz yok, dedi Verdiğimiz karar üzerinde rolleri olduğu muhakkak ama onları cezalandırmamız imkânsız.

—Yani, işledikleri suça rağmen cezasız mı kalacaklar ?

Ristin, bıkkınlıkla içini çekti.

—Devletin çıkarı söz konusu olduğuna göre, evet, dedi.

Trehearne, Vardda'lardan biri olduğu için gururlanıyordu. Yıldızlar arası yolculuğu gerçekleştiren ilk insanlar arasına kendisi de böylece karışmış oluyordu.

Edri tamamen başka şeyler düşünüyordu. Ristin'in yanına koştu.

—Bir şey daha var, dedi. Orthis...

Ristin :

—Gemisini beklemek üzere kruvazörlerden birini gönderdik, dedi.

Edri, üzüntüyle başını salladı.

—Orthis gezegende doğmamıştı. Yıldızda doğmuş olduğu için gezegenleri sevmedi. Acaba gemisi tekrer uzay boşluğuna bırakılsa...

Ristin, neşeyle :

—Güzel bir teklif, dedi. Orhis'in gemisini yörüngemize oturtacak olursak, ilk yıldız uçuşunu gerçekleştiren Vardda'ların uzaya dikilmiş bir abidesi olur. Edri, Trehearne ve Joris'e döndü. Gözlerinde yaşlar vardı.

—Orthis nihayet yuvasına dönüyor ....

Trehearne için bırakılan mesajda, Shairn'in Silver Tower da beklediği yazılıydı. Joris, Trehearne'e bir araba ve şöför verdi. Treharne birden ihtiyardan ayrıldığına üzüldü. Edri ve Quorn hemen planlar kurmaya başlamışlardı, ama Joris, başarılarından ötürü sevinmiş görünmüyordu.

Trehcarne'ün sorusuna :

—Şimdi başarılan iş bir nesil önce yapılmış olsaydı, oğlum şimdi sağ olacaktı .... diye cevap verdi.

Trehearne'ün bindiği araba süratle şehirden ayrıldı. Trehearne, yolda düşünüyordu. Dünya'nın Galaksinin bu kesiminde yapılan mücadeleden henüz haberi yoktu. Zamanla Dünya da öğrenecekti. Dünyalılar da Galansinin dev adımlarına ayak uyduracaklardı.

Trehearne, Silver Tower,in önünde arabadan indi. Merdivenlere doğru yürürken, deniz kenarındaki soluk beyazlığı gördü ve o tarafa doğru yöneldi.

Shairn'i kollarına almak istedi. ama genç kadın bunu engelledi.

—Her şeyden önce şunu bilmeni istiyorum, Michael, dedi. Aramızda gizli şeylerin olmasını arzu etmiyorum. Öğrenmeni istiyorum. Vardda'ya yaptıkların için senden her zaman nefret edeceğim.

Trehearne, bir adım geri çekilerek, Shairn'e sarılmak üzere kalkmış olan kollarını indirdi.

—Öyleyse burada bulunmam bir anlam taşımıyor, dedi. Gitsem iyi olacak.

Shairn :

—Hayır, dur, dedi.

Sonra bir adım atarak Trehearne'ün yanına geldi, yüzünü sıcak avuçlarının içine aldı.

—Her şeye rağmen seni seviyorum, dedi. Neden olduğunu bilmiyorum.. Seni sevmemem gerektiğini düşünüyorum, fakat... Çok garip, Michael. Daha önce hiç sevmemiştim. Beni bu şartlarla kabul eder misin ?

Trehearne Shairn'i kuvvetli kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. Dudaklarını, Shairn'in nemli dudaklarına dokundurdu.

—Seninle geçireceğim hayatı, Cennette bile bulamayacağımı biliyorum dedi. Bunu seni bulduğum zaman anlamıştım.

Denizin yumuşak rüzğarı altında uçuşan Shairn, in beyaz elbisesi bacaklarına dolanıyordu. Trehearne Dünya da Shairn le karşılaştığı geceyi düşündü. İnsanların anılarındaki basit ve küçük şeylerin daha önemli olduğunu artık anlıyordu.

———SON ———

Bir katlar ve düzeyler dünyasıydı bu. Amerind düzeyi, İrem Bahçesi düzeyi, Talanac ve Atlantis düzeyi gibi. Yeşil göğünün altında masal yaratıklarının dolaştığı bir âlem. Burası Tanrı Jadawin'in dünyasıydı. Neler düşünmemişti eğlencesine düşkün Tanrı buralarda. En önemlisi, öbür düzey ve dünyalara zahmetsizce geçilen, yer çekimsiz, akla durgunluk verici geçitlerdi.

Ama şimdi bu geçitler baltalanmakta ve saldırgan bir Kampanacılar ordusunun dünyayı ele geçirmesine aracılık etmektedir. Bu Kampanacılar kim? Gövdelerinde âsi Tanrılar'ın beyinlerini taşıyan insanlar mı? Ya da Tanrılar'ı yok etmeye kararlı üstün zekâlı kullar mı? Ama onlar ve yardakçıları iki şeyin ardındalar: Artık ölümsüzlüğe kavuştuklarına göre, teker teker Tanrılar'ın bütün dünyalarını ele geçirerek, evrene egemen olmak ve bir de çok bilen Düzenbaz Kickaha'yı ortadan kaldırmak...

Kapak baskısı
ARDFİS MATBAASI 22 45 45

Fiatı 750 Kuruş